

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

1/2000

*"Říkej jí: Matko, má Matko - tvoje,
protože jsi její z mnoha důvodů - kéž
Tvoje láska mne váže ke kříži Tvého
Syna, kéž nepostrádám víry, ani
statečnosti, ani odvahy k tomu, abych
vykonával vůli našeho Ježíše."*

Vydává: Řád
P ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Čas se žene překotně a už máme Milostivý rok 2000. Jistě máme Pánu Bohu za co děkovat. V Církvi se toho děje mnoho pozitivního, ale vše má také své problémy. Církev hledá ztracené a odloučené děti Boží a před světem dělá pokání. Jí se však málokdo omluví.

Před koncem minulého roku se papež omluvil za upálení Jana Husa, což schvalujeme. Hus toho ale také hodně zdeformoval /hlavně ve věroučné oblasti/. Rovněž nápad na omluvu za křížácké výpravy proti husitům je kontroverzní. Husité byli násilníci a třásla se před nimi celá střední Evropa. Škody na památkách jsou nedozírné a což teprve desetitisíce lidí, které zamordovali /v tom stovky kněží. Případnější by byla snaha o svatořečení našich mučedníků - obětí vzbouřených revolucionářů.

V poslední době lze zaznamenat tlaky na Církev v naší vlasti. Máme sice relativní svobodu a odešla éra zprofanovaných církevních tajemníků. Přesto jsou i dnes politici, kteří Církev nenávidí a přejí si její zánik. Asi je to naplánováno podle vzoru Švýcarska, kde má stát velký vliv na Církev a ta je rozštěpená a rozvrácená. Politici budou tlačit na naše biskupy, aby nejvýznamnější farnosti obsazovali liberálními kněžími nebo těmi, kdo se zdiskreditovali kolaborací s komunisty /potažmo se Státní bezpečností/. Také nelze přehlédnout vliv médií, která Církev poťouchle napadají a svými nemorálními pořady zanášení temnotu do srdce národa. Modleme se za naše biskupy a kněze, aby obstáli se ctí v nelehké situaci dneška.

P. ing Karel Dachovský

P. Richard Welch CScR: "Krev mučedníků" - 3. kapitola

Kněžská mocenská hra

"Běda vám, učitelé zákona a farizejové, vy pokrytci! Jste jako obílené hroby, které vypadají krásné na povrchu, ale uvnitř jsou plné kostí mrtvých a všeho nečistého.

Matouš 23, 27

V červnu 1981 jsme měli po dokončení teologických studií slavnost rozeslání na působiště. Po krátké dovolené jsem cestoval do Santa Dominga,

kde jsem studoval španělštinu v Dominikánské republice. Město Santiago de las Caballeros, kde se konalo studium, je ve velkém zeleném údolí. Není tak chudé jako jiné oblasti země, ale je stále velmi chudé podle amerických měřítek. Je to nejkatoličtější část země.

Zúčastnil jsem se školení vedeného bývalým jezuitským seminaristou. Bylo určeno pro Severoameričany, kteří pracují s Dominikánci ve Spojených státech; ti už měli základy španělštiny.

Já jsem neuměl jediné slovo. Učili nás středoškolští studenti a výsledek byl, že jsem se španělštinu příliš nenaučil. Ráno jsme měli tři hodiny vyučování. Používali jsme nekvalitní učebnice a studenti nás učili. Program byl orientován na amerického kněze, který se vrátí do Států a potřebuje mít smysl pro dominikánskou kulturu. Ale já jsem svěřoval k práci v Portoriku. Nepotřeboval jsem nic v té době vědět o dominikánské kultuře.

Můj krátký pobyt na ostrově byl také úvodem k hnutí teologie osvobození, které jsem od samého začátku instinktivně odvrhoval. Zdálo se mi, že je to útok na kněžství. Byl jsem mladý kněz, chtěl jsem sloužit mši a zpovídat a tady trvali na tom, že Církev potřebuje potlačit třídní rozdíly, jakými jsou kněží nebo biskupové. Tam se vůbec nenosil kněžský oděv, nebyla příležitost sloužit mši. Chodili jsme do jejich komunit o víkendech, kopali příkopy a pracovali jako dělníci v horách. Lidé dokonce nevěděli, že jsme kněží. Školení se vedlo s představou, že všichni sdílíme stejné Kristovo kněžství a že bychom neměli dělat rozdíl mezi sebou a lidmi.

Odjel jsem na Portoriko a dostal první přidělení - kostel Naší Paní Ustavičné pomoci v Caguas. Caguas s více než 150 000 lidmi je jedním z největších měst na ostrově. Město je umístěno ve velkém zeleném údolí uprostřed Portorika. Ostrov je krásný, svěží, zelený, tropický, velmi horký a vlhký. Caguas mi připomínalo Los Angeles v tom, že je zamořené smogem. Na saharské poušti v severní Africe vítr tvoří velké písečné bouře, které jsou hnány výš a výš do atmosféry - vskutku tak vysoko, že prach z nich se dostává přes Atlantik a usazuje se na velké části Karibiku. Můžete to vidět ve vzduchu. Je to jako tenká vrstva v určitých dobách roku. Protože Caguas je údolí, je chladnější než řekněme San Juan a také noci jsou chladnější.

Hned o prvním víkendu jsem byl přidělen na pět mší. Je to na Portoriku docela běžné. Také jsem zpovídal. Každý věděl, že nemluví španělsky, takže chtěli jít ke knězi, který nemohl rozumět, co říkají. Fronta před mou zpovědnicí byla velmi dlouhá. Věděl jsem, že jsem v potížích, když jsem poznal z intonace jejich hlasu, že se ptají a neměl jsem odpověď. Tak jsem

jim udělil rozhřešení. O víkendu jsem také křtil. Co mi připadá dnes legrační je, že jsem z toho všeho nebyl zvláště nervózní. Byl jsem v situaci, kdy jsem nemohl nic dělat.

Našel jsem učitelku, která byla velice trpělivá. Probírala se mnou mé homilie každý týden. Takto jsem se při akcích naučil španělsky. Byl jsem přidělen ke třem kaplím. Jedna byla vytvořena z farmy na kuřata na svahu kopce.

Zjistil jsem, že v horských vesnicích jsou krásní prostí lidé s úžasnou vírou, velkou úctou ke mši a svátostem. Celé město chodilo v podstatě ke zpovědi v určitých dobách, a tak jsem se naučil jazyk. Byl jsem tak první rok ponořen do učení jazyka, ale také do radosti z mého kněžství, i když jsem měl problémy s komunikací. Lidé byli tak dobří, chápající a pomáhající.

Chodíval jsem za nemocnými do hor a mnoho míst, která jsme navštěvovali, byla nedostupná pro auto, takže jsme chodili. Byl tam jeden starý muž, který se jmenoval German Torres. Každý týden mě vodil za žádajícími o svaté přijímání a takto jsem mohl navštívit většinu lidí. Lecos mě přitom naučil. Učíval mě jména květin a rostlin, všeho, co jsme viděli. Byl velmi trpělivý. Dělal to tak i s knězem, který pracoval v této komunitě od té doby, kdy byl sám malým chlapcem. Byl to neoficiální kněžský instruktor. Byl velmi otcovský a žil v malé boudě na úbočí hory, kterou z poloviny vlastnil. Pěstoval kávu, měl kuřata a krávy. Většina lidí byla taková, velmi prostá a přející.

Město se jmenovalo Los Hormigas, což znamená mravenci. Patrně tam byli pěkně divocí mravenci. Sloužil jsem lidem tam na hoře a sloužil jsem mši ve své kapli ze slepičí farmy. Během čtyř let jsem tam vybudoval třípatrovou kapli. Začali jsme s 2 000 dolary v našem stavebním fondu a postavili jsme kapli, která nakonec stála celkem 120 000 dolarů. Postavili si ji lidé z peněz, které vybrali mezi sebou, a z darů organizací jako Catholic Church Extension Society v Chicagu. Lidé byli velmi pyšní na kapli, která byla velmi krásná. Shlíží na celé údolí.

/pokračování příště/

Švýcarsko

Basilejská diecéze přijala do svých služeb dalších 11 suspendovaných kněží. Generální vikář v Churu prohlásil, že suspendované kněze do služeb své diecéze nepřijme. Mezi katolíky se zvedl velký odpor, aby kněží, kteří nedrželi slib ze svěcení, dále ovlivňovali věřící.

Klub

Itálie

Ještě se vracíme k druhému synodu pro Evropu. Proběhl pokojně, což potvrdil kardinál Poupard z kurie, který řekl: "V žádném diskusním kroužku nedošlo k napětí, bylo tam klima svobody."

O rozruch se postaral jenom arcibiskup Keith O'Brien ze skotského St. Andrews a Edinburgu. Ten při tiskové konferenci ve vatikánském tiskovém středisku uvedl, že v jeho diskusním kroužku se mluvilo také o svěcení ženatých mužů, ale je tam lobby kuriálních biskupů, která tomu nepřejí. Naopak z východní Evropy přišla podpora pro tato svěcení. Například Maďar mluvil pozitivně o ženatých kněžích různých ritů, kteří prý dávají příklad nejen kněžskou službou, ale též křesťanským manželstvím. Podle O'Briena napětí nebylo mezi Východem a Západem, ale mezi kurií a biskupy pracujícími v diecézích. Kurie je podle něj vzdálena reálnému světu, což působí frustraci. Další velmi diskutovanou záležitostí bylo používání generální abso-luce. "Jsme náměstky Krista ve vlastní diecézi, což je učení Druhého vatikánského koncilu, ale někteří biskupové v Římě si to nemyslí", řekl arcibiskup.

Podle něj Biskupské konference Skotska, Irska, Anglie a Walesu pracovaly společně na návrhu, podle nějž by generální rozhřešení bylo udělované v sobotu před Květnou nedělí po dlouhém školení o pokání v postě a s individuální zpovědí v pondělí, úterý nebo středu Svatého týdne. Informace o přípravě unikly do Říma a silná slova byla řečena kardinálům Humovi a Winningovi. O'Brien uvedl, že návrh propracovali zdatní teologové arcibis-kup Kelly z Liverpoolu a biskup Murray z Limericku.

/Poznámka redakce: Dle vyjádření jednoho irského biskupa schválila návrh jen Skotská biskupská konference./

O'Brien se také zmínil o synodu Oceánie, kde se navrhovalo svěcení žena-tých mužů, což však bylo usměrněno Římem. Arcibiskup lituje, že vzrůstá počet pravicových teologů. Nyní se také jmenuje víc pravicových diecézních biskupů než dříve. Důsledek je, že "hnutí za reformu" se zpomalilo.

Arcibiskupa se také ptali na možného nástupce papeže. Je to prý kardinál Tettamanzi z Janova. Také se hovoří o Španělu kardinálu Varelovi z Madri-du.

Italská biskupská konference doporučila rychlé blahořečení Pia XII. Zázrak na jeho přimluvu byl uznán už roku 1980.

Klub

Během synodu řekl arcibiskup Bernardin z Izmiru v Turecku /1 200 katolíků/, že se muslimové snaží odkřesťanit Evropu, a proto zamítá dialog s islámem.

Klub

Podle agentury Adista napsal italský emeritní biskup v Ivree Luigi Bettazzi biskupům, že byl vyškrtnut z listiny delegátů na Evropský synod. Je znám svými liberálními názory.

Třináctileté mentálně handicapované Lauře, která byla znásilněna a otěhotněla, přikázal její opatrovník Dr. Ruffino interrupci. Zvedla se však bouře odporu v katolickém tisku. Pater Benzo v L'Osservatore Romano označil chystanou interrupci za návrat k hrůzám nacismu. Pater navštívil dívku a ta napsala soudkyni: "Drahá soudkyně, chci si ponechat své dítě. Nezapíjejte mé dítě. Nechte, ať mé dítě roste. Prosím, zachraňte mě." Církevní skupiny vyvolaly soudní líčení proti opatrovníkovi. Soud nedovolil tuto interrupci.

Austrálie

Australské řeholnice /Sisters of Charity/ plánovaly založit domov, kde by měli závislí na drogách možnost vstříknout si dávku heroinu. Středisko v Sydney mělo mít podporu místních autorit. Kardinál Clancy se na to dotázal v Římě. Kardinál Josef Ratzinger z Kongregace pro nauku víry odpověděl. Uvedl praktická hlediska, proč to nelze schválit. Už pokusy řeholnic vyvolaly skandál na místní úrovni. Něco podobného se ještě nevyskytlo. Věřící jsou zmateni, že něco podobného mohly navrhnout řeholnice.

Arcidiecézní oficiální týdeník v Sydney "The Catholic Weekly" řeholnice podpořil. Tvrdil, že drogově závislí by byli považováni spíše za oběti než za šířitele zla.

Arcibiskup z Melbourne George Pell plány řeholnic také odsoudil. Řeholnice se Římu podřídily / i když "byly smutné"/. Australská Konference řeholních představených /sdrůžující 10 tisíc členů a členek/ kritizovala postoj Kongregace pro nauku víry.

Španělsko

Také ve Španělsku nastal boj o kříže ve školách. I když někteří rodiče pod záminkou náboženské neutrality, zakotvené v ústavě, chtěli kříže odstranit, ministr výchovy prohlásil, že jsou výrazem kultury Španělska a zůstanou viset.

Klub

Rakousko

V Linci zahájilo 12 žen školení na kněžky. Podle zpráv z hnutí "My jsme církev" budou po absolvování prvního kursu dělat budoucí kněžky zkoušky. O tyto kursy v Rakousku se zajímá asi 100 žen.

"Každý, kdo s dobrým svědomím řekne "Amen" k eucharistické modlitbě při katolické mši, smí přijmout Eucharistii v katolickém kostele." Vyjádřil se tak kardinál Schönborn z Vídně. Je to publikováno v měsíčníku vídeňské arcidiecéze. Kardinál vysvětluje "jednoduché malé pravidlo", které může podle něj být použito při pochybnosti. Uvádí se: "Učení katolické Církve o Eucharistii vychází zcela jasně z eucharistické modlitby, ve které je eucharistická oběť slavena ve spojení s celou Církví, papežem a místním biskupem. Eucharistie, kterou přijímáme při mši, je ovocem této eucharistické modlitby, a tak každý, kdo může při dobrém svědomí říct "Amen" k této modlitbě a kdo proto věří v reálnou přítomnost Krista ve svatostánku, smí přijímat." Kardinál přesto dodává, že "vhodnost" přijímání nekatolíků v katolickém kostele by měla být vždycky uvážena, protože jejich přijímání by mohlo být nepochopeno věřícími.

Kardinálův postoj je v rozporu s restriktivními normami "Jeden chléb, jedno Tělo" anglických a velšských biskupů, kde se praví, že přijímání může být dáno nekatolíkům, když je nebezpečí smrti nebo nějaká jiná vážná a urgentní potřeba, jako může být jednorázová příležitost prvního přijímání či svatba.

(K tomu je třeba dodat, že papežovy směrnice jsou jiné.)

Lichtenštejnsko

Arcibiskup Haas vysvětil tři jáhny. Přijmou kněžské svěcení a budou pracovat ve světě.

Klub

Holandsko

Kardinál A. Simonis ostře odsoudil usmrcování nevléčitelně nemocných dospělých i dětí. Na jedné straně se mohou dvanáctiletí rozhodnout pro smrt, na druhé straně nesmějí na veřejnosti pít pivo.

Klub

Čína

Jmenování nových biskupů v Číně považuje stát za vměšování do vnitřních záležitostí. Přesto v květnu byl s papežským souhlasem vysvěcen oficiálně na biskupa Damasus Han-min v mongolském Jilinu.

Klub

Vatikán nepotvrdil ani nevyvrátil pověsti o navázání diplomatického spojení s Čínou. Záležitost blokuje odpor Vatikánu k pronásledování katolíků a Čína zase proti uznání Tajwanu Vatikánem. Komunistické noviny v Pekingu otiskly článek, podle něhož by se Vlastenecká státní katolická církev mohla sloučit s podzemní církví. Za to by měl Vatikán zmrazit diplomatické vztahy s Tajwanem. Odborníci však neočekávají zmírnění pronásledování Římu věrných katolíků.

Sudán

Organizace pro lidská práva - Mezinárodní katolická solidarita - vykoupila z otroctví 2 035 černochů v Sudánu.

Klub

Filipíny

Před 18 lety vznikla v hlavním městě Manile organizace Páry pro Krista /CFC/. Dnes má milión členů a je po celém světě. Jejím posláním je podpora rodiny a víry. Prvních dvanáct let své existence se CFC soustředovala na manželské páry Pak začala působit šířeji: mezi dětmi, dospívajícími, svobodnými, vdovami a vdovci. Do roku 1995 byl kladen důraz na duchovní obrodu. Nyní se činnost rozšířila na zdravotní péči, vzdělání pro chudé, starost o vězně, přípravu na manželství a dokonce má manželský tribunál. Dnes patří k CFC 800 000 dospělých a 270 000 mladých lidí. Jejich cílem pro rok 2000

je být v každé farnosti na Filipínách a v každé zemi na světě. CFC zakládá novou společnost pro kněze - Společnost obnovy rodinného života. Má také společnost nazvanou Řeholníci pro obnovu rodinného života. Směřuje se od obnovy Církve k plné evangelizaci nekatolíků.

Vietnam

Hanojský kardinál Phan Ding Tung si stěžuje na nedostatek kněžstva. Jeho diecéze má 40 kněží pro 130 farností s 400 000 katolíky. Nový zákon zpřísňuje státní kontrolu nad církvemi.

Klub

Brazílie

Pater Marcelo Rossi je knězem a zároveň rockovým zpěvákem. Jeho představení na stadionu v Rio de Janeiro přivábilo 140 000 fanoušků. Koncert pořádalo Katolické charismatické obnovné hnutí a byl věnován brazilské patronce Naší Paní z Aparecidy. Účinkovalo rovněž osm dalších kněží, 300 tanečníků a tanečnic, 11 kapel a dva velké sbory. Poslední cédéčko vyneslo 3 milióny marek a jmenuje se Aerobik Pána.

Německo

Papež na závěr návštěvy německých biskupů ad limina řekl, že částečné a vybíravé pojetí Druhého vatikánského koncilu vedlo k vážným nedostatkům v názorech liberálních katolíků v Německu. Papež nekompromisně zkritizoval určité laické organizace. Patrně měl na mysli mezinárodní hnutí My jsme církve, které podporuje svěcení žen a zdobrovolnění celibátu. Biskupové by měli vzdorovat kampani za tyto změny a neměli by dovolit, aby se oslabil svazky mezi nimi a Petrovým nástupcem. Zopakoval, že ženy nemohou být kněžkami, což by mělo být přijato všemi katolíky bez jakékoli diskuse. Zopakoval i požadavek, aby Církev našla nové cesty pomoci těhotným ženám v tísni. Papež prisoudil svůj nesmírný zájem o kampaň pro život své osobní zkušenosti s nacistickými brutalitami. Řekl: "Snad mi Bůh svěřil Petrův stolec na prahu třetího milénia, abych byl vášnivým advokátem života." Vyzval, aby se harmonizovaly jednotlivé hlasy katolíků do jediné velké symfonie za život.

V případě, že biskupové poslechnou papeže a přestanou provozovat centra pro těhotné ženy, která jim vydávají potvrzení potřebné k interrupci, chce zasáhnout laické hnutí Donum vitae a poradny převzít.

Indie

Marxisté napadají personál katolických škol. Místo, aby se omluvili, šíří pomluvy o údajné nemorálnosti kněží a řeholnic.

Francie

Zakladatel "teologie osvobození" P Gustavo Gutiérrez je kandidátem na vstup do dominikánského řádu v Lyonu.

USA

Astronaut Jim Orwine z Apolla 15, který při letu na Měsíc své vysílání obohacoval výroky z Písma, vystoupil z armády a stal se knězem.

Klub

Katoličtí biskupové schválili novou verzi papežského dokumentu o vyšším školství /Ex Corde ecclesiae/. Říkají, že nové normy pozdvihnou dialog mezi nimi a akademiky. Hlavními doporučeními v normách jsou zásady, že teologové v katolických kolejích a univerzitách by měli mít "mandát" učit od místního biskupa a katolické vzdělávací instituce by měly projevit svou katolickou identitu a katolíci by měli mít většinu na fakultách. Arcibiskup Weakland prohlásil: "Věřím, že schválení tohoto dokumentu nyní vytvoří pastorační katastrofu pro Církev ve Spojených státech." Myslí, že napětí mezi teologií a hierarchií je větší než viděl kdykoliv předtím a "nyní teologové budou dokonce ještě víc defenzivní a budou mít méně důvěry"

Biskup John Leibrich, předseda komise zodpovědné za dokument, popsal pravidla jako flexibilní a řekl, že odmítnutí mandátu biskupy by mělo být řídké. Ale arcibiskup Daniel Pilarczyk se vyjádřil, že pravidla umožňují "rozmary" některým biskupům.

Velká Británie

Pater Ivan Štampach 6. 11. 1999 zostouzel Církev v liberálním anglickém katolickém časopise The Tablet. Na dvou stranách textu se lituje a píše, že jestliže jste uvažující, kritická osoba, v České republice pravděpodobně nebudete křesťan, neřku-li katolík. Píše: "Církev v Čechách, kterou jsem poznal, je mořem chladu, nemilosrdného cynismu s malými ostrůvky tvoři-

vosti, vlídnosti, svobody a moudrosti. Směr mu dali podle jeho vlastních slov teologové Hans Küng, Eugen Drewermann, Jean Dupois. Jeho křesťanští guruové byli Bede Griffiths, Anthony de Mello a Raimundo Panikkar. Nálepky "Římský" a "Starokatolický" nejsou tak důležité. Nevidí žádné bariéry. Cítí se doma jak v jedné církvi, tak v dalších. "A tento společný náš domov je otevřen dalším, snad všem.

V listopadu se ve Westminsteru sešlo přes 500 anglikánských oponentů svěcení žen. Posvátný synod byl svolán třemi provinčními biskupskými vizitátory neboli "létajícími biskupy" ustanovenými ke správě těch, kdo nesouhlasí se svěcením žen. Hlavním řečníkem byl arcibiskup z Canterbury Dr. George Carey, který v roce 1992 předsedal volbě schvalující svěcení žen. Nyní přiznal vření, které zažilo mnoho anglikánů v důsledku zavedení svěcení žen, ale poprosil o zachování jednoty. Vyslovil se proti zřízení třetí provincie /vedle Canterbury a Yorku/, která by se měla stát domovem pro oponenty svěcení žen. Řekl, že teologie, která za tím stojí, je nepřátelská anglikánské nauce a neslučitelná s tradicí. Návrh by znamenal institucionálně schválené schisma. Když se ho ptali, zda svěcení žen není chybou, odpověděl: "Vždycky jsme říkali, že jakýkoliv krok může být z Ducha svatého, nebo nemusí. Čas to řekne."

Na otázku jak zachovat jednotu, když některé provincie mohou učinit kontroverzní vlastní rozhodnutí, Dr. Carey přiznal, že to je problém. Týká se to záležitosti homosexuálů. Také synod v Austrálii se dal směrem k laickému předsedání při mši, což by mohlo způsobit nevýslovnou škodu jednotě anglikánů, kdyby se v praxi zavedlo.

V roce 1996 rezignoval biskup Argyllu a Ostrovů /nejmenší diecéze ve Skotsku, má 11.200 katolíků a 24 farností/ Roderick Wright, který se rozhodl žít s rozvedenou matkou K. Mac Phee. 7 prosince 1999 se stal jeho nástupcem Msgre Murray. Ten byl farářem na několika místech a také vice-rektorem a rektorem Královské skotské koleje ve Valladolidu /Španělsko/. Naposledy byl generálním vikářem arcidiecéze v Edinburghu.

Vedoucí náboženského vysílání BBC P Ernest Rea prohlásil, že média zaostávají za současným duchovním klimatem v Británii. Řekl, že mimo několik výjimek se média zajímají o náboženství jen pokud jde o vliv v minulosti. Jde spíš o pobavení, když je řeč o špatných kněžích a frivolních jeptiškách, ale velmi se podceňuje svědectví těch, pro něž je náboženství ústřední částí zkušenosti lidského bytí.

Muslimové vynesli trest smrti na Terrence Mc Nolbyho, který napsal hru Corpus Christi, kde líčí Krista jako homosexuála. Šejk Omar Bakri Muhammad z Británie řekl, že protesty křesťanů proti hře byly příliš slabé. Ve skutečnosti byly nějaké protesty a shromáždění křesťanů kolem divadel, kde se hra hrála.

Biskup Richard Holloway ze Skotské episkopální církve řekl, že je to pěkná hra a homosexuálové se pohnou v davech k jejímu shlédnutí.

Věřící jsou nespokojeni s anglikánskou státní církví, protože duchovní sice vykonávají dobře obřady při svatbách a pohřbech, ale špatně informují věřící o víře. Vytýkají pastorům a biskupům, že se silně podvolují duchu doby, místo aby učili víru.

Britská média spustila pokřik. Těhotná 12letá dívka se vzpírá "rádcům" a nechce jít na potrat. Britská společnost je nakloněna radit k potratu. Rodiče děvčete jsou nezaměstnaní a otec dítěte je školák. Kardinál Winning z Glasgowu nabídl rodině pomoc v rámci svého programu, jímž zachránil již 200 dětí před interrupcí.

Přes 200 Židů s rukama v řetězech demonstrovalo v severním Londýně před kanceláři Hlavního rabína a jeho rabínského soudu. Příčinou byla podpora žen, kterým manželé odmítli dát církevní rozvod /get/. Děti z následujícího civilního manželství jsou považovány za bastardy a jsou vyřazeny z židovské komunity.

Před fotbalovým utkáním dvou základních škol v Belfastu rozhodčí objevil na hřišti zednářské hřebíky. Předpokládá se, že je tam rozházel gang mladistvých.

The Brook Advisory Group v Edinburgu radící o antikoncepci a interrupcích musela zavřít svou úřadovnu na jeden den v důsledku demonstrace skupiny pro život Precious Life Scotland. Předseda a zakladatel Jim Dowson řekl, že klinika je výrobní smrti a dodal, že jeho skupina podnikne přímou akci proti těm, kdo jsou angažováni v masakru dětí.

Vláda nebude měnit zákon o interrupcích v Severním Irsku. Nyní jsou tam interrupce zakázány vyjma případů ohrožení života matky. Některé skupiny /např. Alliance for Choice/ usilují o změnu zákona /chtějí povolení interrupcí/. Prý dosavadní zákon je v rozporu s Evropskou konvencí o lidských právech.

1. ledna 2000 vzniknul ve Skotsku nový řád sestry evangelia života. Zakladatelkou je 36 letá Roseann Reddy, která je ředitelkou diecézní služby těhotným poskytující finanční a jinou pomoc /zatím 179 ženám, které by jinak šly k interrupci/. Další členkou je A. Fraile, ředitelka nakladatelství a Ch. Leville, učitelka základní školy. Klášter je v jižním Glasgově. Budovu poskytl kardinál Winning. Vzorem řádu jsou Sestry života z New Yorku /založeno 1991/.

Nové sestry budou podporovat kampaň proti interrupcím a eutanásii. Budou navštěvovat školy a poskytovat léčbu ženám, které šly na interrupci. Mluvčí arcidiecéze řekl: "Jako mnoho řeholních komunit v minulosti, tato vzniká, aby odpověděla na potřeby doby."

Ave Maria!

V Brně 3. 12. 1999

Důstojný pane,

srdečně Vás pozdravuji a děkuji za zasláné číslo Řádu. Velice pečlivě si každé číslo přečteme od první až do poslední stránky a dovídáme se zprávy ze světa, o kterých se jinde nepíše. A jsou to zprávy velmi závažné. Děkujeme za ně!

Prosím Vás o zaslání 1 výtisku životopisu "Sv. Jan Vianney" který nabízíte. Také prosím ještě o 1 výtisk Řád 3-99 Současně Vám zasílám peněžní poukázkou 300,- Kč.

Dovoluji si Vám poslat obrázek na památku věčných slibů naší nejmladší dcery Boží cesty jsou neuvěřitelné. Od dětství toužila po zvířátkách a láska k nim s ní rostla. Byla silnější než výtvarné nadání /obrázek na této památce si nakreslila sama/ a protože se výborně učila, dostala se díky Boží vůli a dobrým lidem i na vysokou školu zemědělskou - jinak by neměla šanci, protože manžel byl v padesátých letech zavřený a až do roku 89 si ho STB stále hlídala občasné výslechy i návštěvy v bytě. Dcerka studia v r. 1992 úspěšně ukončila a protože se otevřely hranice, chtěla vidět, jak se hospodaří jinde a tak odešla na 2 roky na stáž na farmu v Lucembursku /má zaměření zootechnik pastvinář/ Práce ji těšila, líbilo se jí tam, ale došla k poznání, že pro ni to není ono, uslyšela jiný hlas a šla za ním. Protože pražský Karmel byl tehdy plný a ona nechtěla čekat, až pro ni místo bude, zvolila z doporučených v Německu Karmel v Dürenu, který je asi 40 km za Kolínem nad Rýnem. Hned při první návštěvě se jí tam zalíbilo, sestry, většinou starší a staré ji moc pěkně přijaly a s radostí, protože asi 14 roků k nim žádná mladá žena do řádu nevstoupila. Díky tomu, že byla dva roky v Lucembursku, naučila se dobře německy, slovník si ještě doplnila a teď už hovoří výborně. V klášteře je šťastná, po ní přišly další 3 dívky - 1 z Íránu, 1 z Polska a konečně také 1 z Německa. Sestry jsou šťastné, že jejich komunita nevymře. Jezdíme za ní na návštěvu 1 - 2 krát do roka a sestry nám říkaly hned zpočátku, že jejím příchodem nastalo oživení, že rozhoupala "stojaté vody" a vnesla k nim jiného slovanského ducha. Dcerka je totiž dost temperamentní, má organizační schopnosti, dobře zpívá a ráda se směje. To všechny dost udivilo, že si vybrala právě tento řád, který je uzavřen v klauzuře.

Opravdu, Boží cesty nejsou cestami našimi. Jsem Bohu vděčná za milost tohoto povolání, denně také Panně Marii děkuji, že ji chránila a vedla a prosím, aby dcerce pomáhala být v celém životě čistou a věrnou nevěstou Jejího Syna Ježíše Krista.

Přeji Vám požehnanou dobu adventní a milostiplné svátky vánoční. Ať Bůh žehná Vašemu úsilí při aktivitách na záchranu nenarozených dětí, dá Vám dobré zdraví, sílu a Matka Boží Panna Maria ať Vás chrání před útoky nepřítele.

V Kristu Ludmila B.

Oslavy růžencového zázraku

Více než 15 tisíc lidí se účastnilo oslav tzv. růžencového zázraku ve vídeňské Stadthale, kam byla přinesena v procesí též socha P. Marie z Nazareta, jež na jaře putovala i po naší zemi. Vídeňský arcibiskup kardinál Schönborn byl hlavním celebrantem a řečníkem. Tato slavnost se koná každoročně v září u příležitosti výročí celonárodního růžencového modlitebního tažení, které r. 1947 zorganizoval františkánský kněz Peter Pavlicek na úmysl odchodu sovětských okupačních vojsk z Rakouska. Rudá armáda r. 1955 skutečně opustila zemi a Rakousko se stalo svobodným státem.

Gość niedzielnny 39/99

Odvážná slova

Arcibiskup z Lublaně ve Slovinsku Franc Rode zveřejnil ve vatikánském deníku L'Osservatore Romano a v místním deníku Delo článek, ve kterém považuje za největší neštěstí národa v současnosti fakt, že 82 procent všech státních funkcionářů pochází z bývalé vysoké komunistické nomenklatury, což v praxi znamená, že "moc zůstala v těch samých rukou". Dále arcibiskup Rode píše, že "bývalí komunističtí funkcionáři se stali dnes nejbezohlednějšími kapitalisty".

GM 40/99

"Jestli neexistuje jediná a konečná pravda, která řídí politickou práci a dává jí směr, tak se snadno upadne do stavu, kdy ideje jsou pouhým nástrojem k dosažení cílů, jaké si klade státní moc. Demokracie bez hodnot se tak lehko změní v otevřený nebo zakamuflovaný totalitarismus."

Jan Pavel II. v polském parlamentě 11. 6. 1999

Nejstarší kostel na Dálném východě

Archelogové objevili v Mongolsku zbytky katolického kostela, jehož stavba prozrazuje vznik v 11. – 12. století. Tento objev je překvapením, neboť dosud nebylo známo, že by katoličtí misionáři pronikli až tak daleko.

Glaube und Kirche 9/1999

Spravedlivě o křížových výpravách

Německý církevní historik Walter Brandmüller měl nedávno přednášku v Jeruzalémě, kde uvedl na pravou míru zkreslující informace Církvi nepřátelských historiků o křížových výpravách. Jistě, byly krutosti a násilí, které neospravedlňujeme. Jedná se konkrétně o první křížovou výpravu r. 1099, kdy křižáci mohamedánské obyvatelstvo Jeruzaléma krvavě zmasakrovali. Dělo se tak proti vůli papeže i samotného velitele výpravy Geoffreya de Bouillon. Nutno však na druhé straně ocenit, že za stoleté existence katolického tzv. Jeruzalémského království se těšili mohamedáni plné svobodě a nikdo nekladl překážky jejich poutím do Mekky. Proto nepřekvapuje, že při smrti krále Balduina III. roku 1163 muslimové hlasitě plakali.

GK 9/99

Trest za věrnost papeži

Před dvěma lety se stal Volker Jacobi ředitelem diecézní charity v německém biskupství Limburg-Frankfurt n. Mohanem. Tamní biskup Franz Kamphaus je velkým liberálem a prezentoval se jako odpůrce požadavku Sv. Otce, aby církevní poradny vystoupily ze státního systému, v jehož rámci musí vystavovat pověstné "Scheiny", opravňující k provedení interrupce.

Manželka pana Jacobiho zveřejnila v tisku kritiku tohoto biskupova postoje. Jacobi byl vyzván, aby se od této kritiky distancoval. Když odmítl, byl okamžitě biskupem Kamphausem sesazen.

GK 9/99

Gruzínská statistika

V kavkazské republice Gruzii s 5,5 mil. obyvatel převažující většinu tvoří věřící pravoslavné církve, jedné z nejstarších na světě. Katolíků je asi 100 tisíc.

GN 42/99

Amorální právní akt

Francouzský parlament schválil 13. října tzv. Civilní pakt solidarity, který staví na stejnou právní úroveň manželské svazky nesezdané dvojice i homosexuální páry. Francouzská biskupská konference nazvala tento zákon škodlivým a nepotřebným.

GN 44/99

Výzva k amnestii

Na Kubě přebývá ve vězeních v současné době zhruba 400 tzv. vězňů svědomí. O jejich propuštění usiluje kubánská katolická církev, jejíž arcibiskup kardinál Jaime Ortega napsal v této záležitosti státním úřadům speciální list. Kardinál zároveň také požaduje ustavení duchovní služby ve vězeňství, jak je tomu v právních státech světa.

GN 44/99

Misie Židů v Moskvě

Více než milion letáků rozdala v Moskvě v měsíci září organizace Židé pro Ježíše, jejíž členové pocházejí ze židovských konvertitů k nejrůznějším křesťanským církvím. Akce byla úspěšná, v Moskvě se k ní přihlásilo celkem 1.153 Židů.

GN 41/99

Může být kněz v levicové straně?

V polské diecézi Sosnowice chtěl jistý duchovní vstoupit do postkomunistické strany SLD. Po rozhovoru s biskupem odstoupil od svého záměru. Záležitost vyvolala polemiku v místním tisku. Katolická periodika zveřejnila stanovisko církevních autorit, které je absolutně záporné. Důvodem je skutečnost, že SLD se dosud plně nezřekla marxisticko-leninské ideologie a prosazuje zákon, povolující potrat.

Mučednictví patera Kacprzaka

Sv. Otec při své loňské návštěvě Polska blahoslavlil 108 duchovních osob, které zahynuly z rukou nacistů. V souvislosti s tím se zveřejňují fakta o duchovních pocházejících z východního Polska, kteří zahynuli rukama Sovětů,

neboť tato oblast se stala součástí SSSR. /Sověti a Němci se o Polsko rozdělili v rámci tzv. Paktu Molotov-Ribbentrop./ Jedním z nich byl i kněz Józef Kacprzak. Pocházel z východního Polska, působil však v Lodži, která připadla Němcům. Byl zajat, nacisté ho však vydali Sovětům, neboť se narodil na území, jež se octlo pod jejich správou. Byl zavražděn spolu se skupinou 107 osob v budově NKVD ve městě Kalinin. Spolu s ostatními byl pohřben v hromadném hrobě v nedalekém lese.

Rozsudek nad obráncem nenarozených

Soud v německém Heidelbergu odsoudil ochránce nenarozeného života Michaela Brennera k povinnosti omluvy žalobci. Tím je gynekolog, jenž se cítil poškozen plakátem, který Brenner rozdával a na němž je potrat prohlašován za vraždu. V případě neuposlechnutí a dalšího šíření zmíněného plakátu bude Brenner potrestán buď pokutou ve výši 500 tisíc marek nebo vězením v délce šesti měsíců nepodmíněně. Soud konstatoval, že vydávat potrat za vraždu je urážkou na cti všech lékařů, kteří jej legálně provádějí. Tak vypadá v konkrétní praxi demokracie, která legalizuje interrupce.

GN 10/99

Obětavost polských dětí

600 tisíc zlotých sebraly polské děti při sbírkách na misie, které proběhly na podzim.

GN 45/99

"Běda Církvi, když se zabývá příliš časnými otázkami a opomíjí témata, která se týkají věčného života."

Jan Pavel II. na generální audienci

20. 11. 99

Oběť zpovědního tajemství

14. září 1944 byl popraven v Berlíně na základě rozsudku krvavého předsedy senátu Rolanda Freislera německý katolický kněz Hermann Wehrle. Bylo mu 45 let. Důvod? Zpovídal se u něho důstojník Wehrmachtu Ludwig von Leonrod, spoluúčastník nepodařeného atentátu na Hitlera 20. července 1944, který zorganizoval plukovník Klaus von Stauffenberg. Gestapo chtělo

od patera Wehrleho vědět, z čeho se mu von Leonrod zpovídal. Když tento odmítl, byl odsouzen k smrti jako "spolupachatel" Je dalším kandidátem blažohřešení z řad německých kněžských obětí nacismu.

Fels 9/1999

Pravoslavný biskup prosí o prominutí

Rumunský pravoslavný arcibiskup Josef vyjádřil veřejně svou prosbu o odpuštění vůči katolické církvi za všechna příkoří, kterých se v jeho vlasti zejména za komunistického režimu dopustili pravoslavní na řeckokatolicích. Je to první vyjádření pravoslavného hodnostáře tohoto druhu.

TdH 41/99

Kardinál Meisner je zklamán

Kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner vyjádřil v rozhovoru pro týdeník Tag des Herrn své hluboké zklamání ze situace po pádu berlínské zdi. Řekl, že místo aby východoněmecká společnost přijala pozitivní hodnoty západoněmecké demokracie, došlo k pravému opaku. Němci na Západě přijali východoněmecké bezbožectví.

-rm-

Zázrak na přímluvu Matky Terezy

Britský lékař Joseph Chandy vydal zprávu, že jeho pacient, trpící už dlouhá léta schizofrénií, se zázračně uzdravil po osobním setkání s Matkou Terezou. Stalo se tak v Římě v květnu r.1977 O případu informoval list "Sunday Telegraph"

GN 48/1999

Martyrologie 20. století

Rakouský kněz polského původu Jan Mikrut vydal sborník dokumentů o pronásledování katolíků v Rakousku za éry nacistické okupace let 1938-45. Kniha se jmenuje "Mučedníci za víru 20. století"

GN 48/1999

Obavy biskupa Malého

Pražský světící biskup, známý disident z komunistické éry a signatář Charty 77 Václav Malý se vyjádřil v rozhovoru pro týdeník německých katolíků "Tag des Herrn", že největší nebezpečí v souvislosti se vzrůstajícími preferencemi KSČM nevidí v komunistické ideologii, která je podle něho mrtvá, ale v silicím ekonomickém vlivu bývalých nomenklaturních kádrů KSČ. Považuje za hrubou chybu, že tito lidé nebyli zbaveni své ekonomické moci.

-rm-

Tradicionalisté na biskupském synodu

Na druhém mimořádném biskupském synodu pro Evropu promluvil jako host také generální představený Kněžského bratrstva sv. Petra, celebrujícího v tradičním ritu sv. Pia V. Řekl mimo jiné, že celebrace v tradičním ritu je charizmatem tohoto kněžského společenství, které čítá dnes 105 kněží a 140 seminaristů.

Information St. Petri 95/1999

Otroctví v Súdánu

Mezinárodní organizace sledující pronásledování občanů z náboženských důvodů CSI se stala terčem kritiky OSN pro svoji aktivitu v Súdánu, kde se snaží vykupovat otroky, převážně křesťany, z rukou mohamedánských otrokářů. OSN jí vytýká, že vykupováním otroků vlastně podporuje obchod s nimi. CSI odmítá tyto námitky s tím, že vykupování otroků patřilo vždycky ke skutkům křesťanského milosrdenství a jiným způsobem se těmto nešťastníkům nedá pomoci. Zároveň CSI poukazuje na pokrytectví OSN, které na jedné straně odmítá otroctví a obchodování s otroky, na druhé straně však nečiní zhola nic ve prospěch pronásledovaných a do otroctví odvlékaných křesťanů v jižním Súdánu.

rm

Opouštějí státní systém

Čím dál více německých biskupů reaguje pozitivně na výzvu Sv. Otce k odchodu diecézních poraden pro těhotné ze státního poradenského systému, aby nemusely vystavovat pověstné "Scheiny" opravňující k provedení potratu. Po kardinálu Meisnerovi z Kolína nad Rýnem tak učinil i paderbornský biskup Degenhard. Vatikánský státní sekretář kardinál Angelo Sodano a prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger zaslali německým biskupům kategorickou výzvu k opuštění státního systému.

TdH 38/1999

Jean Vanier v Polsku

Známý kanadský charitativní aktivista Jean Vanier pobýval na přednáškovém turné v Polsku. Vanier je zakladatelem společenství "Archa", kde žijí pospolu duševně zdraví s duševně nemocnými. Vanierovo charitativní dílo je srovnáváno s dílem Matky Terezy. Tento syn generálního guvernéra Kanady byl původně důstojníkem námořnictva a doktorem filozofie a čekala ho skvělá kariéra. Zřekl se jí, když se setkal se dvěma duševně nemocnými a jako katolický křesťan v nich viděl trpícího Krista, jehož se nikdo neujímá. Začal s nimi bydlet a pečovat o ně. Jeho příklad zaujal další obětavé duše. Hnutí "Archa" dnes čítá 1300 komunit na celém světě.

GN 42/1999

K výročí mučednické smrti Jerzyho Popieluszka

V říjnu r. 1984 byl polskou komunistickou Státní bezpečností UB brutálně zavražděn katolický kněz Jerzy Popieluszko, jehož proces blahořečení byl už zahájen. Popieluszko nebyl sám, kdo měl být obětí tajné policie. Pater Stanislaw Malkowski vydává toto svědectví: "Byl jsem osobním přítelem patera Jerzyho. Kázal jsem tak jako on - byli jsme domluveni. Hájili jsme náboženskou svobodu a lidská práva. Za to nás napadali v komunistických novinách. Nějaký Jan Rem ve "Szpilkách" (kulturní časopis komunistické éry v Polsku - pozn. red.) se vysmíval mým kázáním na obranu nenarozených dětí. Na toto téma pater Jerzy kázal také. Tento autor nazýval mše za vlast, které jsme já, pater Jerzy a další duchovní sloužili, 'seancemi nenávisti a politické vzteklosti' Až po pádu komunismu jsem se dozvěděl, že u Adama

Pietruszky (důstojník UB, jeden z vrahů J.Popieluszka - pozn. red.) jsem byl první na listině duchovních určených k fyzické likvidaci, u Grzegorze Piotrowského (taktéž důst. UB a vrah J.Popieluszky) druhý. Plány UB vyzněly ve prospěch verze Piotrowského. Tak mi pater Jerzy vlastně zachránil život. Odhalení vraždy a proces s pachateli znemožnily další likvidace duchovních.

-rm-

Svévolné rušení bohoslužeb?

Profesor křesťanské sociální nauky na univerzitě v německém Osnabrucku Manfred Spieker se octl na předních stránkách německých novin. Měl totiž tu "drzost", že "rušil bohoslužby" O co šlo? Pouze o to, že místní farář při nedělní liturgii kázal proti papeži a podporoval setrvání církevních poraden pro těhotné ve státním systému. Nabádal biskupy, aby prý "neustupovali diktátu z Říma" a odmítal argumentaci, že vystavování "Scheinu" je spoluúčastí na potratu. Prof. Spieker se zvedl z lavice, přišel až k ambonu, přerušil kněze a řekl mu před celým shromážděním, že jeho povinností je kázat Boží slovo a nauku Církve a ne své soukromé názory. Poté rozvedl argumentaci na obranu papeže a pro výstup církevních poraden ze státního systému. Překvapený farář se nezmohl na jediný protiargument. Spieker byl ihned napaden v médiích pro "rušení bohoslužeb" V místním deníku se hájil tím, že bohoslužby naopak narušují ti kněží, kteří místo aby hlásali nauku Církve, tak hlásají od ambonu odmítání její nauky. V tom případě je svatou povinností katolíků ozvat se a uplatňovat hlasitě své právo slyšet od duchovního správce autentické Boží slovo.

TdH 40/1999

Kdy začíná spolupráce při potratu?

Německá katolická protipotratová organizace "Kardinal Galen-Kreis" vydala informace o tom, co je a co není spoluprací při interrupcích. Upozorňuje, že mnoho kněží má v tomto nejasno. Existuje celá řada lékařů, asistujících při potratech jako anesteziologové se schválením svého duchovního, jenž v tom nevidí hřích, ačkoliv kodex kanonického práva považuje za exkomunikovaného každého, kdo jakýmkoliv způsobem při potratu asistuje, což je

notoricky známo. Zmíněná organizace uvádí také otřesný případ katolické (!) nemocnice v Hamburku, která provádí potraty, ale nazývá je "výškrabem dělohy" a tváří se, jako by se o zabíjení nenarozených dětí nejednalo.

GK 10/1999

Proti globalizaci chudoby

Francouzské charitativní společenství pod názvem Emauzy, založené známým abbém Pierrem, vydalo u příležitosti 50. Výročí svého vzniku výzvu k boji proti "globalizaci chudoby" jakožto důsledku koncentrace bohatství a moci ve světě v rukou čím dál menšího počtu nejbohatších rodin. Proti globalizaci chudoby vytyčilo toto společenství heslo "Globalizace solidarity a bratrství"

TdH 40/1999

Slova Sv. Otce

"Není snad důvodem k hlubokému zármutku, když pomyslíme na to, jaká mylná pojetí v otázkách víry a mravů a také v záležitostech disciplíny vnikla do myšlení mnoha laiků? Nad zjevenou pravdou neexistuje žádná "církev zdola" Pravda není její produkt, nýbrž přichází "shora", od Boha. Pravda není dílem člověka, ale darem nebes. Pán ji svěřil nám jako nástupcům apoštolů, abychom ji - vybaveni konkrétním "charizmatem pravdy" (Dei Verbum 8) - neporušenou předávali dál, uchovali čistou a věrně vykládali."

Projev k rakouským biskupům, 20.11.1998

"Je nemožné přiznat tzv "volným svazkům" charakter manželství. To se týká zvláště svazků stejného pohlaví. Jádrem svátosti manželství je přece autentický pojem manželské lásky mezi osobami dvou pohlaví, mezi osobami stejné důstojnosti, ale ve své sexualitě různými a navzájem se doplňujícími. Tuto pravou lásku není možno zaměnit za vágní pocit nebo psycho-fyzickou náklonnost.... Manželská láska není jenom a není především pocit, ale povinnost vůči druhému člověku, povinnost, která se realizuje aktem vůle."

Proslov k Nejvyššímu církevnímu soudu, 21.1.1999

"Dnes právě tak jako včera být křesťanem znamená navzdory mentalitě tohoto světa plavat proti proudu a nehledat své vlastní zájmy a potlesk lidí, ale vůli Boží a skutečné blaho bližního."

Proslov při Anděl Páně, 28.8.1999

"Je povinností Církve jednotu a nerozlučitelnost manželství rozhodně a neúnavně hájit a zastupovat."

Projev k biskupům Pobřeží slonoviny, 28.8.1999

"Mír může přežít jen tenkrát, když bude zakořeněn v nejvyšších hodnotách, když bude stát na mravních normách a bude otevřen pro Boha. Nemůže však přežít, když bude založen na bahnitě půdě náboženské lhostejnosti a užitkového pragmatismu."

Projev v polské Toruni, 7.6.1999

Slova věrných biskupů

"Encyklika Pavla VI. "Humanae vitae" je platná a dnes snad ještě důležitější než tenkrát, kdy byla zveřejněna."

Biskup A. Fiorenza, Galveston-Houston, USA

"Nejlepší přípravou pro křesťanské manželství je křesťanský životní styl s nedělní mší, přijímáním svátostí, modlitbou, skutky spravedlnosti a bliženské lásky a cudnosti jako poznávacím znamením života v Kristu. Žel, je mnoho párů, které prosí o církevní sňatek a už žijí spolu. I když nemanželský společný život je v naší společnosti akceptován, je jednoznačně proti Božímu slovu.... Církev učí, že pohlavní život nesezdaných je hříšný (Katechismus katolické církve 2350-2400).... Lásky, která je podstatou svátosti manželství, vyžaduje důvěru, již staví na cudnosti a sebeovládání.... Církev proto vyzývá všechny zasnoubené, kteří spolu sexuálně žijí, aby s tím přestali, neboť to podkopává základní aspekt manželského života - integritu (mravní neporušenost) a sebeodevzdání. Katolík má možnost smířit se kdykoliv s Bohem ve svátosti smíření."

Arcibiskup Michael Sheehan, Santa Fé, USA

"Drazí rodiče! Buďte horliví v péči o mravní čistotu svého domu a svých dětí. Rozhodně musí z domu všechny nepatřičné kazety a pornovidea, neboť pornografie je pro děti velkým nebezpečím. Vede bezprostředně k hříchu, ke zmatku. a k trestné činnosti. Řekněme to stručně a krátce: Pornografie je smrtelný hřích, neboť ruší Boží zákon. Krom toho představuje též nebezpečí pro psychické zdraví a veřejný pořádek. Je spjata se špinavými penězi a proniká dnes s pomocí nestydaté módy, filmu, videokazet, Internetu, knih a stovek ilustrací. Všichni známe tento problém. Nesmíme se tvářit, jako bychom tuto záplavu špíny neviděli. Je načase jí co nejrozhodněji čelit, neboť poznáváme, že lid má být zničen ve jménu zákona. Co jiného je totiž cílem učebnice sexuální výchovy na základních školách a parlamentního zákona o snížení hranice sexuální zralosti, jenž má vstoupit v platnost letos na podzim (r. 1999 - pozn. red.)? Vláda mlčí, mnozí zodpovědní se tváří tak, jako by neviděli skrytý obrovský kšeft těch, kteří bohatnou z lidského hříchu."

Arcibiskup Józef Michalik, Przemysl, Polsko

"V Církvi se dnes hlasitě ozývají žadatelky jáhenského svěcení pro ženy. Těm mohu říci pouze jedno: Kdo se chce protlačit k nějakému duchovenskému úřadu, ten nepochopil jeho služebný charakter, nepochopil motiv poslání. Pán Ježíš řekl: "Jako poslal Otec mne, tak posílám já vás" (Jan 20,21). Nikdo nemůže přece sám sebe poslat, vždycky ho musí poslat někdo jiný. A Pán neposlal ženy, nýbrž muže."

Kardinál Joachim Meisner, Kolín n.R., Německo

"V otázce ekumenismu ještě více než o věroučné rozdíly jde o rozdíly v otázkách ochrany života, sexuální, manželské a rodinné etiky. Tento fatální stav nemůžeme považovat za dobrý signál pro růst ekumeny. Ne náhodou mluví o tom i Sv. Otec v encyklice "Ut unum sint": "V eticko-morální rovině je zarmucující, že mnozí křesťané nevykládají evangelium stejným způsobem jako katolíci..."(UUS 68).... Proto by měli křesťané odložit vysoce komplikované teologicko-dogmatické otázky a věnovat se nejprve zcela konkrétním praktickým otázkám křesťanského života a nalézt shodu nejprve v nich."

Kardinál Joachim Meisner, Kolín n.R., Německo

"Uvnitř Církve se zvedá počet pokrytců a nafoukanců, kteří chtějí zpochybnit pravdu a víru. Přesto si velké množství uchovalo pravé smýšlení, neporušenou zbožnost a Bohu oddanou duši. Odpad od víry jiných nebourá

víru těch druhých, naopak ji ještě posiluje a probouzí."

Arcibiskup Johannes Dyba, Fulda, Německo

Výroky Sv Otce a věrných biskupů jsou převzaty ze spřáteleného časopisu Information Freundeskreises Maria Goretti.

Pravověrné semináře v USA mají přírůstek kandidátů

Americká arcidiecéze Omaha je malá, čítá pouhých 212 tisíc katolíků. Její arcibiskup E.A.Curtiss je tradičního smýšlení a zřídil seminář pro formaci budoucího kléru v tomto duchu. Počet kněžských povolání mu začal ihned stoupat, diecéze má dnes 27 seminaristů (1 na 8.000 katolíků). Stejně zkušenosti učinili i jiní biskupové, kteří se rozhodli jít cestou pravověrné tradice. Diecéze Lincoln s 86 tisíci katolíky má 44 seminaristy (1 na 2.000 katolíků), diecéze Arlington se 310 tisíci katolíky má 33 seminaristů (1 na 9.000 katolíků). Počet kandidátů kněžství se dnes v celých USA zvýšil za posledních pět let ze 612 na 920 - a to výhradně v diecézích, kde jsou tradiční, propapežští biskupové. O tom, jak hluboko v tomto směru zaostává Evropa za Amerikou, svědčí čísla německých seminářů: diecéze Mohuč s 840 tisíci katolíky má 43 bohoslovců (1 na 20.000), arcidiecéze Mnichov se 2 miliony katolíků 98 bohoslovců (1 na 22.000), stejně tak arcidiecéze Freiburg aj.

Information FMG 69/1999

Nezodpovědné?

Bavorské ministerstvo vyučování a kultu zamítlo žádost jedné matky, bojující o osvobození svých dětí od povinné školní sexuální výchovy. Matka, katolička, se odvolávala přitom na dokument Papežské rady pro rodinu (námi zveřejněný v minulých číslech Řádu), který hájí výsostná práva rodičů předat podle svého svědomí informace z intimní oblasti svým dětem. Pro bavorské ministerské úředníky je to však velké minus, v odpovědi uvádějí, že prý uvolnění dětí z hodin sexuální výchovy není možné, neboť "hrozí nebezpečí jejich nežádoucí indoktrinace" Není pochyb, že mají na mysli katolickou osvětu v podání rodičů. Dále ministerský dokument sděluje: "Bylo by nezodpovědné, kdyby se naši žáci nedozvěděli nic o kondomech a jejich ochranném účinku rovněž tak o antikoncepci, potratech a oplodnění ve zkumavce..."

Není naopak nezodpovědné, když se žáci nedozví nic o tom, že tzv. "ochrana" kondomu je mýtus a že jedinou spolehlivou ochranou je pohlavní zdrženlivost až do manželství?

Information FMG 69/1999

Muslimům je lépe než křesťanům

To neplatí pro nějakou zemi na Blízkém východě, jak by se mohlo zdát, ale pro Německo, zemi, která je dědičkou křesťanské civilizace. Konstatoval to právník Christoph Link, praktikující evangelík, když komentoval nedávný rozsudek soudu ve Stuttgartu, který osvobodil 12letou mohamedánskou dívku, dceru přistěhovalců z Orientu, od povinného plavání ve škole, neboť jejich náboženství nedovoluje ženám ukazovat se před muži v plavkách. Link dále poukázal na to, že křesťanům naproti tomu soudy neuznávají, když se odvolávají na to, že jim jejich náboženství něco zakazuje. Typickým příkladem je sexuální výchova. Správní soud v Mnichově např. nedávno zamítl žádost otce šesti dětí na jejich osvobození od hodin sexuální výchovy a neuznal jeho zdůvodnění, že křesťanské přesvědčení mu nedovoluje posílat děti na výuku, která směřuje proti všem pravidlům slušnosti.

Information FMG 69/1999

Sexuální výchova už v mateřských školách

Ve značné části německých mateřských škol - včetně i některých katolických (?) probíhá taktéž sexuální výchova. Existují učebnice pro předškolní děti, v nichž je namalována soulož. Tyto obrázky jsou učitelkami dětem ukazovány a je jim vysvětlován pohlavní akt.

Information FMG 69/1999

Kdo je vinen šířením AIDS?

Tuto otázku si klade prezident Papežské rady pro život arcibiskup Elio Sgreccia v článku zveřejněném v L'Osservatore Romano 30. 7. 1999. Obviňuje všechny propagátory a výrobce kondomů, kteří velmi dobře vědí, že tyto nejsou spolehlivou ochranou před AIDS a pohlavními chorobami, přesto však v zájmu zisků je rozšiřují zejména v rozvojových zemích. Zamlčovat přitom,

že jedinou spolehlivou ochranou před AIDS je pohlavní čistota a nevychovat k ní, je zločin. Sgreccia dále upozorňuje, že propagace kondomů naopak přispívá ke vzrůstu AIDS, již padlo za obět' už téměř 14 milionů lidí a počet infikovaných rychle vzrůstá. Mylná "jistota", že kondom je ochranou, vede ke stále nezodpovědnějšímu sexuálnímu chování, které je jedinou příčinou šíření AIDS.

Information FMG 69/1999

Nejnebezpečnější je mateřské lůno

Arcibiskup z amerického Denveru Charles Chaput se vyjádřil, že potrat a vlna násilností, již prochází Amerikou, spolu úzce souvisí. "Když je známo, že nejméně bezpečným místem je mateřské lůno, kde lze zcela beztrestně rozdrtit dítěti hlavičku, proč se potom vzrušovat nad jinými surovostmi, které ukazuje televize? Příklady táhnou a děti si zvykají na to, že "toto je normální", řekl arcibiskup.

Information FMG 69/1999

Polská teologie osvobození

Svého času vyvolala mnoho kontroverzí latinskoamerická tzv. teologie osvobození, silně ovlivněná marxismem a proto katolickou Církví nepřijatelná. Proti ní vytvořil v Polsku kněz Franciszek Blachnicki, další kandidát blahořečení, tzv. polskou teologii osvobození, která na rozdíl od té jihoamerické nepočítá s násilnou revolucí, ale s revolucí srdce, s vnitřním obrácením, s podřízením se Božímu vedení, s čímž souvisí také odvaha říkat nepopulární pravdy i za cenu rizika, hájit nekompromisně lidská práva od početí až po přirozenou smrt. Pater Blachnicki, za války vězeň koncentračního tábora Osvětim, kde jen o vlásek unikl smrti, k níž byl původně německým soudem odsouzen, zakládá za komunistické vlády tzv. Oázy, jinak známé pod názvem "Hnutí Světlo-Život", kde věřící dostávají patřičnou formaci. Stát v tom viděl obrovské nebezpečí. Blachnicki byl několikrát zatčen, po prosincovém vojenském převratu generála Jaruzelského byl na něho vydán zatykač jako na jednoho z hlavních inspirátorů hnutí "Solidarnosc" Hrozil mu vysoký trest za velezradu. Protože právě tou dobou pobýval v Německu, rozhodl se nevracet domů. Usadil se ve městě Carlsbergu, odkud podporoval Poláky ve vlasti až do své smrti r.1992. Komunistický tisk ho nazýval "polským ajatolláhem",

"pastýřem kontrarevoluce" apod. Zajímavá byla jasnozřivost P.Blachnického. Už v 80. letech hlásal, že sovětské impérium je v krizi a brzy se rozpadne, což bude znamenat naději pro všechny,

GN 50/1999

Kněz zabit křížem

V severoitalském městě Vernazza neznámý pachatel zavraždil v prosinci uplynulého roku 80letého místního faráře Emilia Gandolfa. Zločin objevili farníci, kteří marně čekali na večerní mši sv. Vešli na faru a našli kněze v pokoji na podlaze mrtvého. Na těle měl rány od tupého předmětu. Ukázalo se, že to byl kříž. Z fary byl odcizen počítač. Tato událost vyvolala veliký rozruch v celém kraji. Způsob vraždy vzbuzuje domněnku, že se jedná o satanistickou sektu.

GN 1/2000

Kardinál Vlk o O. I. Štampachovi

V rozhovoru pro polský týdeník "Gość niedzielny" (1/2000) český primas kardinál Miloslav Vlk odpověděl na otázku týkající se přestupu teologa O. I. Štampacha do starokatolické církve takto: "Nechtěl bych vstupovat do detailů tohoto komplikovaného případu z toho důvodu, že jde o člověka zformovaného velice emotivně. Jeho postoje, názory a činnost jsou odrazem jeho nitra, jeho charakteru, což potvrzují i jeho přátelé. Proto je těžko uplatnit tady všeobecná kritéria.

Nad uplynulým stoletím

Co přineslo 20. století, je všeobecně známo: 60 milionů padlých v obou světových válkách, více než 100 milionů povražděných zločinnými totalitními režimy a stamiliony zavražděných v matčině lůně. Jen v USA je ročně vykonáno 1.600.000 potratů.

Na druhé straně však 20. století přineslo úžasný vědecko-technický pokrok, díky němuž se ve vyspělých zemích světa žije podstatně lépe než dříve. Jenže tento pokrok připomíná rychlík, který uhání kupředu se stále vyšší rychlostí, ale bez strojvůdce. Místo strojvůdce zaujala liberální ideolo-

gie s neomezenou svobodou, laxní morálkou a nekontrolovaným konzumem, ale bez jasné vize budoucnosti. Chamtivé konzumování pozemských statků při současném ničení duchovních hodnot vede úplně do neznáma. Dnešní liberalismus usiluje o vymýcení náboženských hodnot ze života společnost i jinými prostředky než totalitní komunismus. On je nestíhá, nepronásleduje, on je prostě ignoruje, znevažuje a místo nich nabízí materiální hodnoty a rozkoše, zdánlivě bezstarostný život a zcela uspané svědomí. Kdo však přemýšlí, snadno si vybaví, jaké budou důsledky: svět klamu, frustrace a pesimismus.

Křesťanům zbývá v tomto kontextu pouze jedna jediná cesta: plavat proti proudu. Dnešní svět je lhostejný vůči hodnotám. Zaujmout ho mohou pouze osobnosti svým způsobem mravně výjimečné, církevní mluvou řečeno světci. Polský básník Adam Mickiewicz jednou napsal: "Přichází doba, kdy musíme být nejprve světci a potom teprve básníky." Jen takové postavy jako Matka Tereza, sv. Maksymilian Kolbe, abbé Pierre nebo Raoul Follerau jsou schopni zaujmout a to nikoli pouze slovem, ale hlavně celkovou výjimečností svého charakteru, něčím nezvyklým, co přímo křičí, co přímo drasticky ukazuje na jinou hierarchii hodnot. Takové prezentaci osobnosti říkáme "svědectví" Papež Pavel VI. jednou řekl, že dnešní svět potřebuje více svědky než učitele. Svědectví, aby zaujalo, aby nezapadlo v nezájmu druhých, musí být radikální, musí být něčím, co se nenosí, ano, něčím, co provokuje, co vyvolává nejen souhlas, ale i kategorický nesouhlas vedoucí až k nenávisti jako u starozákonních proroků nebo u Božího Syna Ježíše Krista a apoštolů. Není třeba vyhledávat nějaká umělá gesta, stačí jen najít v sobě odvahu žít a jednat podle Evangelia a nauky Církve bez ohledu na možné důsledky. To je jediná reálná cesta ke změně světa, všechny ostatní vedou do slepé uličky. Jen tento vytyčený směr ukazuje - i když to nepůjde lehkou východiskem k životu, který by mohl být nikoli rájem na zemi, ale aspoň trochu lidštějším než ten dosavadní.

R.Malý

Bráním Sv. Otce

To, že nynější papež Jan Pavel II. je terčem ostrého napadání ze strany neomodernistických teologů a aktivistů hnutí "My jsme církev", je přirozené a logické. Nepochopitelné však je, když stejně tvrdý tón volí vůči němu tzv. pravověrní katolíci. Na prvním místě jde u nás o časopis "Trident", jenž několikrát nazval Karola Wojtylu "největším heretikem všech dob", nepřilíš

jemněji se ale vyjadřují i někteří stoupenčí Kněžského bratrstva sv. Pia X. a jiní tzv. konzervativní katolíci.

Co je u nich předmětem kritiky na tomto papeži? A vůbec je možno papeže kritizovat? Odpověď je jasná: Lze. Papež nikdy není neomylný a bezchybný jakožto člověk. Dogma o neomylnosti se týká pouze víry a mravů, katolík je také vázán poslušností, když papež něco nařizuje ve věcech disciplíny. Není ale žádným hříchem projevit nesouhlas s papežovou taktikou ve věci pastorační či diplomatické strategie, s jeho gesty na veřejnosti nebo s jeho způsobem jednání. To by potom nemohli být svatořečeni Bernard z Clairvaux nebo Kateřina Sienská, kteří prosluli pěkně ostrou kritikou papežů své doby.

Sv. Otcí Janu Pavlu II. jsou vytýkány některé symbolické akty na veřejnosti v rámci ekumenismu, již prý vzbuzují dojem náboženského synkretismu. Na kritiku tohoto druhu má katolík jistě právo. Přiznám se, že jsem také na rozpacích u některých gest Jana Pavla II., např. u nedávného políbení koránu, když Vatikán navštívila irácká delegace. Dovedu se plně vžít do pocitů pronásledovaných katolíků v muslimských zemích, kterým jistě není do smíchu, když něco takového pozorují. Také mi vadí příliš častá omlouvání nekatolíkům za skutečné i domnělé křivdy, které jim v minulosti katolíci způsobili. Samozřejmě je nutno se postavit k minulosti spravedlivě, odsoudit kupř. upálení Husa a veškeré násilí proti svobodě svědomí, přiznat vinu tehdejší Církve a vyslovit svou omluvu těm, kdo se tím dosud cítí zraněni, aniž této skutečnosti využívají k ideologickému zkreslování dějinné pravdy a agresivnímu napadání současné Církve. Zároveň ale v zájmu spravedlnosti je třeba poukázat také na příkoří, kterých se dostalo katolíkům. Ano, Hus byl upálen, křižácká vojska se dopouštěla na naší půdě krutostí omluva papeže je na místě. Jenže je třeba ukázat i druhou stranu mince - krutosti, kterých se dopouštěli husité na katolících. Přiznám se, že tato vyváženost mi při omluvách Jana Pavla II. protestantům, židům, mohamedánům aj. poněkud schází.

V tom konzervativním kritikům nynějšího papeže rozumím. Méně už rozumím závěrům, které z toho vyvozují a nedostatečnému rozlišování mezi gesty a naukou. Vytahovat např. z papežova políbení koránu obvinění, že Jan Pavel II. je synkretistického smýšlení a sleduje v duchu New Age myšlenku sjednocení všech náboženství za cenu ztráty katolické identity, může být hříchem nactiutřačství. I když s tímto gestem nemusím souhlasit a mám právo mít vůči němu kritické připomínky, není etické podsouvat

komukoliv, tím spíše ne viditelné hlavě Církve, špatné úmysly bez jakéhokoliv důkazu. Nauka Jana Pavla II. a jeho osobní život potvrzují totiž pravý opak. Ať mi v dokumentech Sv. Otce ukáže někdo bludy! Nenajde je tam. Jan Pavel II. je pravověrný a věrně sleduje Tradici Církve. V duchu II. Vatikánského koncilu se ovšem snaží být ekumenický, nikoli ovšem tak, jak by si přáli neomodernističtí teologové, ale v duchu Tradice. Nemá a nemůže mít na mysli jinou jednotu církví než plné přijetí katolických dogmat. K tomu volí určitá gesta na veřejnosti, která mohou být nedomyšlená a přestřelená, avšak nikdy nemohou zpochybnit papežovy nejlepší úmysly.

Kdyby Jan Pavel II. byl opravdu "heretikem" a "synkretistou", potom ať mi někdo vysvětlí, proč právě on je skutečnými heretiky napadán více než kterýkoliv jiný papež po II. Vatikánském koncilu? Hans Küng o něm mluví jako o "duchovním diktátorovi", stoupcem antikoncepce a svěcení žen se nemohou dočkat jeho smrti, neboť doufají, že nástupce Jana Pavla bude prý "liberálnější" Sv. Otec je opravdovým hrdinou v boji na obranu nenarozeného života, kdy značná část biskupů selhává. Vezměme jen jeho encykliku "Evangelium vitae" nebo ještě dříve "Veritatis Splendor". Řád pravidelně informuje o vývoji situace stran poraden pro těhotné v Německu, kde jen díky zásadovému a pevnému postoji papeže biskupové pozvolna nalézají odvahu vystoupit ze státního poradenského systému. Jan Pavel II. nevynechá jediné příležitosti, aby neburcoval svědomí mocných tohoto světa a nebránil ty, kteří se nemohou sami bránit: nenarozené děti. Tohle má být "papež heretik"?

S touto "herezí" zcela jistě nekorespondují jasné a jednoznačné výroky Jana Pavla II. ve věci reálné přítomnosti Pána Ježíše v Eucharistii, svátosti smíření, svěcení žen apod. Byl to právě tento papež, kdo zavedl nový řád pro péči o pravověrnost na církevních učilištích. To, že mnoho biskupů tyto směrnice nerealizuje, již není jeho vinou. Jan Pavel II. rovněž tak trvá nekompromisně na celibátu. Kdo sleduje vyjádření Sv. Otce na generálních audiencích, zjistil by snadno, jak mnoho času věnuje polemice se synkretistickým postojem a jak brání jedinou pravdu, katolickou pravdu, pravdu zjevenou, proti bludům.

Komu ještě toto nestačí, tak ať se podívá na mariánskou úctu Jana Pavla II. Brání ji, i když je nepopulární a údajně "neekumenická". Málokterý papež v nedávné minulosti byl tak hluboce mariánský. Jeho vroucí mariánská zbožnost a osobní život z ní vyplývající je tím, co z nynějšího Sv. Otce dělá opravdové svědomí světa. Jan Pavel II. se těší morální autoritě u všech slušných a poctivých lidí naší planety.

Jen neomodernističtí teologové a přívrženci rozkladných hnutí uvnitř Církve, sledující infiltraci ducha tohoto světa do jejího středu, ho napadají - někdy až urážlivě - a zařazují se tak po bok všem vyznavačům totalitních ideologií, kteří mu nemohou přijít na jméno. Zvláště komunisté ho přímo nenávidí, neboť přispěl k rozkladu jejich systému tím, že změnil dosavadní příliš kompromisnickou východní politiku Vatikánu a začal mluvit s komunistickými mocipány jasnou řečí protestu a trvání na náboženských svobodách.

Je smutné, když po jejich bok se zařazují i někteří tzv. tradiční katolíci, kteří by mu vlastně měli být vděční za dokument "Ecclesia Dei", jímž umožnil legálně celebrovat v ritu sv. Pia V I já jsem stoupencem této liturgie a přeji si její větší rozšíření. To se však musí dít v jednotě s papežem a celou Církví, jak to činí Kněžské bratrstvo sv. Petra a další kněžská sdružení tohoto typu. Tzv. konzervativní katolíci, kteří útočí na Jana Pavla II., jednají nelogicky. Místo aby obrátili ostří svého pera proti neomodernistickým rozvratníkům uvnitř Církve, obracejí se naopak proti tomu, kdo je těmito lidmi nejvíce napadán: vůči papeži Janu Pavlu II. Je toto v souladu s logikou? O koho se chtějí opřít, když ne o papeže? V kom vidí záruku jednoty?

Tyto otázky si musí zodpovědět sami. Já bráním tohoto papeže jako autentického svědka Kristova a Mariina, jako jednoho z nejskvělejších a nejvýznamnějších papežů, kteří kdy zasedli na stolci sv. Petra. Je to papež hrdina a papež mučedník.

Radomír Malý

Proč se dnes nepřednáší apologie?

Ještě před nějakými třiceti lety byla apologie víry nezbytnou součástí výuky na teologických fakultách. Já jsem se s tím setkal v Polsku ještě koncem 70. let. Dnes se vnucuje otázka: Proč tato disciplína zanikla? Proč se s ní již na katolických učilištích téměř nesetkáme?

Je pravda, že při současném neustálém omlouvání druhým za skutečná i domnělá příkoří, kterých se katolíci dopustili na nekatolících, by se apologie asi příliš neuplatnila. Apologie (česky "obrana", rozuměno obrana víry a Církve) je zbytečná v atmosféře náboženského synkretismu, kdy převládá mínění "víra jako víra, církev jako církev". V situaci, kdy i mnozí reprezentanti katolické církve opouštějí tradiční přesvědčení o výlučnosti zjevené pravdy, se naopak apologie stává přítěží, neboť není co obhajovat. Je-li vlastně pravdou křesťanství i buddhismus nebo hinduismus na stejné úrovni,

proč tedy křesťanské pravdy proti těmto proudům hájit? Je-li vlastně křesťanství v téže rovině s tzv. humanistickým ateismem, proč potom bránit Církev proti nepravdivým nařčením, které na adresu její minulosti vznášejí reprezentanti tohoto humanistického ateismu? Každý má svůj díl pravdy, ten, kdo napadá právě tak jako ten, kdo se brání.

Je Církev bez apologie ještě Církví? Apologetické spisy existovaly vždy v jejich dějinách a zejména prvotní křesťané se bez nich neobešly. Vzpomeňme jen na apologetické spisy mučedníka sv. Justina, který s nadšeným zápallem brání katolické pravdy a život křesťanských obcí přímo spisem adresovaným císaři Antoniu Piovi. Je nutno uvést také Tertulliana, který odvážně demaskuje skutečné příčiny pronásledování křesťanů, jimiž jsou výčitky svědomí pohanů, kteří sledují čistý život křesťanů. Jejich hierarchie hodnot, kterou reprezentují, se stala římské frivolní společnosti nesnesitelnou. Tertullian brání křesťany proti pomluvám, vznášeným pohany.

Ve vědeckém světě je apologetikám vyčítáno, že prý nejsou seriózní, apologetovi nejde prý o nic jiného než o obranu daného společenství nebo dané téze za každou cenu a nedělá si zbytečné starosti s pravdou, kterou "upraví" tak, aby to, co hájí, vyšlo "bez poskvrny". Jistě, tento druh apologie nelze hájit, neboť pravda stojí na prvním místě. Skutečné apologetii nešlo o nic jiného než o pravdu. Apologie ve vědě dala vzniknout cenným oborům, například pomocné vědy historické vznikly v 17. století zásluhou francouzského benediktina Mabillona, jenž hájil životopisy svatých benediktinského řádu proti zaujatým kritikům - a obhájil.

V katolickém prostředí je třeba se ptát: Co dobrého přinesla apologetika Církvi? Odpověď je jednoznačná: Přinesla mnoho cenného. Zvláště statečnou obhajobu proti historickým pomluvám, které osvícensko-liberální a socialistická propaganda v období starého Rakousko-Uherska a první Československé republiky přímo chrlila. Jmenujme jen za mnohé vynikající apologetické spisy "Bludy a lži v dějinách" Aloise Hlavinky nebo "Za pravdou Kristovou" a "Apologetickou abecedu" nezapomenutelného jezuita Konráda Kubeše. Tyto spisy dnes už nikdo nevydává. Nejsou totiž "ekumenické". Neomlouvají se nikomu, ale odhalují jasně, jednoznačně a věčně bez jakýchkoliv osobních útoků lži, jimiž nepřátelská propaganda zahrnula katolickou církev. Hlavinka, Kubeš a další vrhli jasné světlo na Jana Husa. Aniž obhajovali jeho upálení, naopak našli slova odsouzení tohoto aktu podobně jako nyní Sv. Otec Jan Pavel II., ukázali také jinou stránku věci: Hus byl upálen, stejně tak Jeroným Pražský. Tisícero násobně více obětí však mají na svědomí husité,

kteří se dopouštěli nejneuvěřitelnějších zvěstev vůči katolíkům. Nebo pobělohorská násilná rekatolizace: Oba jmenovaní čeští katoličtí apologeté ji neobhajují, uvádějí však na pravou míru lži, mající svůj původ v Jiráskově "Temnu" a v osvěcenských báchorkách. Hlavinka a Kubeš taktéž nepopírají násilí proti svobodě svědomí, jehož se dopustili v minulosti katolíci, ale poukazují na to, že pozdější velcí "rytíři" svobody svědomí se dopustili tisíceronásobně horších a mnohem krutějších zločinů právě na katolících, čehož důkazem jsou Velká francouzská revoluce, Pombalova diktatura v Portugalsku, Mazziniho teror v Římě aj. Z těchto kořenů vyrostla i komunistická a nacistická genocida na katolících.

Zamlčovat tyto skutečnosti je hříchem proti pravdě. Tady nepomohou odvolávky na "ohleduplnost" vůči jiným. Pravda je první a nezákladnější hodnotou. V jejím zájmu je třeba pěstovat apologii jako samostatnou disciplínu, vracet se k dějinám a odhalovat lži a polopravdy nepřátel Církve. A nejde jen o dějiny. Apologetika jako vědní obor se zabývala též obhajobou katolické nauky. Dnes by jí bylo obzvlášť zapotřebí k obhajobě katolické sexuální morálky, encykliky Pavla VI. "Humanae vitae", nekompromisního stanoviska katolické církve ve věci potratů apod. Mnoha lidem by to otevřelo oči. Jen odvahu mít je nutno a v síle Ducha svatého nenechat se zastrašit prázdnými tlachy o "fundamentalismu", "polarizaci" apod., byť by je pronášela i vysoce postavená církevní osoba.

Radomír Malý

Scestné fráze neomodernistů:

Co je to polarizace?

Jak už to zákonitě bývá, každá bublina prázdné fráze jednou splaskne. Tak tomu bylo s nadávkou "fundamentalista" Ukázalo se, že pro katolíka je to vlastně pocta, neboť "fundamentální" znamená "základní", čili doslova přeloženo jde o důslednou aplikaci křesťanských zásad. Proto vznikl nový termín, který se tu a tam začíná objevovat: polarizace.

Kdo hájí nekompromisně zjevenou pravdu, kdo odmítá jakýkoliv kompromis ve věci vražd nenarozených dětí, antikoncepce, rozvodů, předmanželského nebo mimomanželského pohlavního styku, kněžského svěcení žen, liturgických experimentů apod., kdo nesouhlasí se společnými slavnostmi s vyznavači nekřesťanských náboženství, pokud tyto vzbuzují zdání typu

"víra jako víra", kdo má odvalu veřejně mluvit o zednářích jako nepřátelích Církve a poukázat na vnitrocírkevní rozklad jakožto jejich dílo, kdo hájí mariánská zjevení, není už "fundamentalista", nýbrž "polarizátor"

Vysvětleme si, co to vlastně znamená. Zaznívá tady slovíčko "pól" Kdo má jasné zásady, nekolísá ve víře a nazývá věci pravými jmény, ocitá se tak prý na jednom pólu v Církvi. A kde je jeden pól, tam podle fyzikálních zákonů musí být i pól druhý, stojící proti němu. Logicky tedy ti, kdo vytýkají pravověrným katolíkům "polarizaci", považují za ideální stav někde ve středu, kdy na jednom pólu pomyslné osy jsou "konzervativci", na druhém "progresisté"

Jenže hluboký omyl! V Církvi totiž neplatí rozlišení "levice, střed a pravice", nýbrž "pravda nebo blud" Kdo vyznává zjevenou pravdu a nekompromisně ji hájí, ten přece nestojí ani na jednom, ani na druhém pólu, ani ne ve středu, ale v Církvi jakožto její úd. Kdo ovšem tak nečiní a provádí umělé rozdělování na dva póly a střed, ten nejenže zavádí lidské představy do božského organismu, jímž je Církev, ale zároveň odmítá přiznat pravověrným katolíkům jejich řádné místo v Církvi a tlačí je obrazně řečeno kamsi na periferii, na nehostinný okraj, kde se nalézá severní nebo jižní pól. A to už není katolické, u tohoto člověka není něco v pořádku s jeho vírou, i kdyby to byl církevní hodnostář.

Radomír Malý

Interrupce osobně prožitá

(Str. 17-21)

Bylo mi tehdy 21 let a už dva roky jsem chodila jen s jedním přítelem. Pamatuji si ještě, že to bylo v předjaří 1984. Přestala jsem užívat pilulky, protože jsem je dobře nesnášela. (Mívala jsem bolesti hlavy, přibývala jsem na váze, byla jsem jako odulá.)

Dřímala ve mně touha stát se domácí paní a matkou a mít dítě. Už během mé učební doby se mi zvláště líbilo pracovat v úřadě. V květnu jsme jeli s přítelem do Rimini a do Benátek. Když jsem tam dostala menses, byla jsem poněkud zklamaná, ale také se mi ulehčilo. My jsme totiž nedávali moc pozor, když jsem přestala s pilulkami -jen se trochu tak přepočítat! Na toto zklamání smíšené s odlehčením se pamatuji ještě dobře. Ale tak asi o půldruhého měsíce později se mi zdálo, že jsem těhotná! Měsíčky se opozdily, udělala jsem testy, první byl negativní, druhý pozitivní. Šla jsem potom k ženskému lékaři. Když mi řekl, že jsem těhotná, mou jedinou odpovědí bylo "Scheise!"*

Telefonovala jsem matce, bydlela jsem sama, můj přítel (bydlel ještě doma), pouze řekl: "Tak to bychom se měli vzít!" Potácela jsem se mezi radostí a strachem. Když jsem mu zavolala, ihned přišel a když jsem otevřela dveře, objal mě a řekl: "Ty, já jsem tak rád!" Avšak za necelý týden byly naše city už rozdílné. Najednou jsem uvažovala, jsme-li dost zralí pro manželství. Můj přítel nebyl ještě zaměstnán a velice závisel na rodičích. Navíc jsem měla šílený strach z výchovy svého vlastního dítěte. Měla jsem o sedm a půl roku mladšího bratra, jeho výchova byla pro mé rodiče velmi těžká, můj bratr byl totiž problémové dítě. Co všechno mi táhlo hlavou: mateřské city, něžnost a láska k mému budoucímu, ještě nenarozenému dítěti se střídaly s děsným strachem, zmítala jsem sebou sem a tam. Moje matka radila k interrupci. Řekla mi, že ona by už žádné dítě vychovávat nemohla.

Čekala jsem ještě týden, v sobotu večer jsem pak zavolala svému ženskému lékaři a prosila ho o adresu do Zurichu na interrupci svého vlastního dítěte! Bez dalších námitek mi vysvětlil, že se mám nejdříve nechat vyšetřit lékařem, pak že si mám nechat vystavit atest od psychologa nebo psychiatra a další lékař by pak provedl interrupci mého dítěte.

Příští týden jsme jeli s přítelem do Zurichu. Tam mě jeden lékař vyšetřil, také ultrazvukem. Řekl mi, že je všechno v pořádku a dal mi adresu na MUDr. M. který by měl provést zákrok. U psychiatra to bylo vyřízeno rychle. V krásném velkém domě na Blue Jeans bydlel tento mladý "MUŽ", položil mi několik otázek a poprosil pár minut posečkat. Napsal rychle několik řádků a dal mi ten takzvaný "atest"! Zdá se, že ve Švýcarsku není nic snadnějšího, než získat dobrozdání od takzvaného "psychiatra."

Potom jsem šla k lékaři, který měl provést potrat. Lékařská ordinace MUDr. M. vypadala jako nějaká officina, ale byl to "Příjem." Mezitím co mně bral krev a vyšetřoval, hrála hlučná disko-hudba. Termín interrupce mi byl určen na středu. Bála jsem se, cestou domů jsem zavolala do svého zaměstnání, ohlásila jsem údajné žaludeční potíže a že musím jet do Zurichu na rentgenové vyšetření.

S pláčem a plná zoufalství jsem ve středu jela s přítelem do Zurichu. V lékařské ordinaci jsem viděla ženu s dítětem. Nějaká pomocnice běhala s kýblem sem a tam. "Ty potracené děti se hází do toho kýble?" uvažovala jsem. Už teď se mi dělalo zle. Musela jsem se položit na lehátko, dostala jsem injekci. Když přišel lékař, zoufale jsem plakala, mému příteli, který byl také přítomen, se též udělalo špatně. Musel se položit na lehátko vedle mne. Lékař mi řekl: "Jen žádné takové divadlo, můžete jít a později přijít znovu." Já jsem

mu řekla: "Já nevím, co chci, dejte mi, prosím, injekci." Potajmu jsem si jen myslela, já už nechci procitnout, já chci umřít! Lékař se pak ptal, jestli kouřím, já jsem nemohla ani odpovědět, už jsem byla uspaná. Když jsem se asi o hodinu později probudila, stál můj přítel vedle mne a nějak divně se na mě díval. Hned jsem zas usnula, ale jedna z uklízeček, nevlídná našminkovaná žena mě vzbudila a řekla: "Vstaňte, umyjte si obličej a jděte, já už mám fairom"!

Ačkoliv jsem byla velmi slabá, šla jsem s přítelem domů. Zapomněla jsem se zmínit, že psychiatr požadoval za svou "práci" 400 švýcarských franků, lékař-potratář účtoval 500 franků na hotovosti.

Toho večera mi můj přítel řekl, že ke mně pocítil nenávist, když jsem se poprvé probudila a podívala se na něho. I teď byl ke mně zvláštní a brzy šel domů. Já jsem dostala bolesti a když odezněly utišující injekce, dostavily se strašlivé deprese.

Příštího dne jsem jela hned zase do práce, ačkoliv na doporučení lékaře jsem měla ještě jeden den ležet. Bála jsem se zůstat doma víc jak dva dny, na které jsem měla lékařské vysvědčení. Nemohla jsem přece hlásit, že jsem byla na interrupci svého nenarozeného dítěte. V poledne jsem šla domů k matce na oběd. Byla na mě hrubá a pouze řekla, že bych měla být ráda, že to "mám za sebou", mnohé ženy že by to udělaly stejně jako já.

Večer jsem uviděla u jednoho kiosku těhotnou ženu. Jela jsem do svého bytu, hodila sebou na postel a celý večer jsem měla ukrutnou lítost a pocit viny. Bylo to pro mě hotové peklo! K tomu ještě, když jsem se pokoušela usnout, viděla jsem znovu a znovu své nenarozené dítě, přesně tak, jak jsem je předtím viděla na obrazovce ultrazvukového přístroje. To malé embryo mě pronásledovalo! Po čase jsem začala pít večer Martini nebo víno, abych konečně mohla spát.

Se svým přítelem jsem chtěla známost přerušit, protože s ním jsem už nechtěla spát, aniž bych musela myslet na "dítě." Seznámila jsem se s jinými muži a také jsem ho jednou podvedla, ale mě ostatně on také, jak jsem se později dozvěděla.

Do půl roku po interrupci mého dítěte byl ze mne duševní vrak! To byl také časový mezník, kdy jsem se ohlížela po jiných mužích, aby mě můj přítel konečně opustil. On tomu však v žádném případě nechtěl učinit konec, přestože si se mnou vůbec nerozuměl. Má bývalá přítelkyně, která pracovala jako zdravotní sestra, mi chtěla ke všemu ještě ukazovat fotografie snímané při interrupci, jak to všechno probíhá, jak vypadá nenarozené dítě, tzv. Foetus.

Byla jsem úplně opuštěna, sama se svou vinou, strachem a lítostí. Také moji rodiče a mé sestry nechtěli se mnou už nic mít. Můj život byl od této chvíle zfušovaný. Když mně pak můj přítel zbil a vyhrožoval vraždou i sebevraždou, utekla jsem zase k svým rodičům, abych měla od něho pokoj. Brzo jsem také ztratila zaměstnání. Začalo období alkoholu, drog a střídání známostí s různými muži. To však už neklapalo s žádným z mých přátel, protože v důsledku mých pocitů viny jsem byla neschopná k jakémukoliv vztahu s mužem.

Pocity viny se s časem nezmenšovaly, ale byly stále větší. Změnilo se to, teprve když v červenci 1987 (bylo to přesně tři roky po potratu mého dítěte) jsem se obrátila k Ježíši Kristu. On mi odpustil veškerou mou vinu a mé hříchy.

Ale ještě potom to bylo často tvrdé. Teprve v únoru 1989 jsem mohla obdržet skutečné odpuštění od Ježíše Krista za utracení mého dítěte. To se stalo v jednom semináři pro vnitřní uzdravení (asi při exerciciích, pozn. překl.).

Varování před interrupcí

Chtěla bych varovat všechny, kdo pomýšlí na interrupci!

Interrupce je i v naší, kdysi křesťanské zemi relativně snadno dosažitelná. Že se však potom v ženě celý svět zhroutí, na to se většinou nemyslí!!! Já jsem to duševní peklo sama prodělala a přestála a nechtěla bych, aby to ještě někdo jiný musel prožít. Často se ptám, jak by asi můj život proběhl, kdybych byla dítě porodila. Věřím, že by v žádném případě nebylo tak zle, než bylo to, co jsem zkusila s interrupcí. Ještě dnes prožívám v duši to odpuštění. Ale až po dlouholetých strašných pocitech viny. Dlouho jsem se nemohla podívat na miminko, myslila jsem si vždycky, jak velké by asi bylo teď mé dítě a pokaždé jsem se musela rozplakat...! Tak nevýslovný smutek mě vždy zachvátil.

Rebecca

Bylo jich třináct

(Str. 22-24)

(Z deníku porodní asistentky.)

V naší malé nemocnici, kterou už deset let vedou řeholní sestry, máme nyní připraveny dva pokoje pro slehnutí rodiček. Jedné noci mě volaly sestřičky. Byla tam dopravena žena hospodského s vysokou horečkou, zpola v bezvědomí, ve stavu fantasmie, krvácela. Jistě nějaká "ženská záležitost,"

mínila sestra představená. Bohu žel, ano, ženská záležitost. Jak tak často v poslední době. Avšak už zběžný pohled svědčil o zvlášt' těžkých komplikacích. To není normální potrat, taková horečka není jen tak sama od sebe.

S hustým chuchvalcem černé řinoucí se krve vychází ručička asi pětíměsíčního děťátka. "Sestro, připravte prosím všechno k operaci, než přijde lékař. Jestli je vůbec ještě nějaká pomoc, tak jen lékařským zásahem.

Nastala hrozná noc. Nejohrovnější v mém životě, a ještě několik děsivých dnů a nocí potom. Ale chtěla bych, aby to se mnou prožili všichni, kterým by někdy napadla myšlenka na potrat. Porodní asistentka si musí zvyknout na mnohé. Na nářek a křik, na strach a bolest, na krev a hrůzu. Tam, kde jiné ženy hned omdlí nebo utečou, tam ona musí zůstat a konat svou práci, klidně a svědomitě, jakoby pod rukama nebylo nic živého a žádné srdce, které sebou škube a krvácí. Ale takový konec, jaký měla ta mladá třicetiletá žena, bych ještě jednou prožít nechtěla.

Věžní hodiny odbíjely svou půlnoc do tiché, vlahé letní noci. Byl to nesnesitelně horký den. Všechna okna byla otevřená, aby jimi mohl proudit noční chlad. Nemocní většinou rádi slyší odbíjení hodin.

Ta žena se však vzpřímila... s vytřeštěnýma očima plnýma bezmeznou hrůzou... zírala ke dveřím... její pohled je stále hroživější a děsivější... hrůza a šílenství se v něm stupňovaly... vlasy se jí zježily... Chce vyskočit z postele a vrhnout se z otevřeného okna... "Pryč... jen pryč..." sípají bledé rty. Její čelo je zpocené hrůzou. S vypětím všech sil se nám podaří ji pevně zadržet. Tu zařeže pod pokrývku, vyje a skučí strachem a hrůzou...

Ale vždyť tady nic není, nic - ani stín, ani zákmit světla. V místnosti je pokojné přítmí. Vyčerpaná žena leží v polštářích chvíli jako mrtvá. Žlutá jako vosk a přepadlá, jako žena sedmdesátiletá. Pak znovu se vplíží zděšení a začíná mluvit... "Už zas přicházejí... jedno za druhým, jedno... druhé... třetí... to je už velké, skoro vyrostlé... čtvrté... páté... to zůstalo úplně maličké... šesté... sedmé... osmé... tomu byla utržena hlavička a teď ji nese v ruce... deváté... desáté... to nemá nožičky a přesto se hýbe... vprostřed rozlomené a krvácí... jedenácté... dvanácté... a teď už jen ručička... a nožička... Kde máš hlavičku... a ostatní údy? Proč nemáte oči... žádné oči...?"

Najednou celá zběsilá začne křičet: "Jděte...pryč... nesahejte na mne... nechte mě... pryč... pryč... chtějí mi vyrvat oči... srdce... nechte mě... pryč... pryč..." Zaútočí na sestru. Naštěstí přichází lékař. Vyvalí se krev a v ní dětská hlavička.

Nález potvrdil mé očekávání. Mechanickým zásahem bylo děťátko roztrhá-

no, děloha na mnoha místech poraněna. Začíná zánět pobřišnice. Krvácení trvá několik hodin, nelze je zastavit - do rána bude asi konec.

Uvědomili o tom jejího muže. Ten přijal zprávu docela klidně, dokud neuslyšel, že nevyhnutelně z toho bude proces. Pak začal také on běsnit na právníky, že nemají na práci nic jiného, než strkat nos do manželství jiných lidí, místo aby se starali o své vlastní. Když ještě tak zuřil, začala ubohá žena, zpola v narkose, znova zase počítat: "Zas už přicházejí... všechny... jedno... druhé... třetí... čtvrté... páté... šesté... sedmé... osmé... Jako furiemi štván, pádil ten muž odtud.

Ta ubohá žena křičela a kvílela tři dny a tři noci. Nejsilnější dávky narkotika ji nedokázaly uklidnit a přivést aspoň na chvílku k zapomenutí. Vždy znova viděla přicházet k sobě svých třináct dětí zabitých ve svém mateřském klíně, s jejich žalobami, výčitkami a prosbami.

Po čtyřech dnech se uklidnila, alespoň se tak zdálo. Uvědomily jsme faráře a poslali pro jejího muže.

Přišel duchovní otec. Po jeho prvních slovech mu skočila do řeči: "Třináct jich bylo, ano. Není potřeba se ptát." A když chtěl začít mluvit o Božím milosrdenství, řekla z posledních sil: "Nechte mě jít... já chci do pekla... já to chci oplácet tomu lumpovi na věčnosti..."

A ještě její poslední slovo k mužovi, který zrovna přišel: "Lumpe!" - a zemřela.

*(Převzato z kapitoly deníku Liesbeth Burgerové
mit ZWILLINGEN FING ES AN)*

Nový Zákon jako duchovní pramen úcty k ženě

Říká se, že význačná vlastnost ženy je vnímavost, žena se otvírá duši a přijímá i po nadpřirozené stránce. V Písmu sv. máme mnoho příkladů žen, které otevřely svůj příbytek Božím vyslancům: Marta přijala do svého domu Ježíše, Lydie hostila apoštoly.

Žena v Novém Zákoně není odsouzena k průměrnosti. S ženami jako Samaritánkou nebo Martou Ježíš rozmlouvá o tajemstvích víry, ženy se stávají jeho učednicemi jako Marie, ženy stojí na Golgotě pod křížem a jsou prvními zvěstovatelkami slavného Vzkříšení Páně. Maří Magdalena ztělesňuje hledání Ježíše a v něm nachází mysl života. Po obrácení jej následuje a nechybí ani při pohřbu. Jak byla vášnivá v hříchu, tak je teď velkodušná v lásce. Proto se jí Ježíš zjevil, aby mohla zvěstovat apoštolům jeho

zmrtvýchvstání.

Středověku vděčíme za rozkvět křesťanských hodnot. Byla to doba výkvětu rytířkosti a galantnosti k ženám a nebylo to 20. století, vyzvedající rovnoprávnost ženy s mužem. Je příznačné pro dnešní dobu, že si neuvědomuje přínos křesťanství pro Evropu, díky němuž se formovala po dva tisíce let tak, že se v ní i dnes doposud dá slušně žít, a chce ho překonat utopiemi jako je marxismus nebo druhý extrém feminismus. V současnosti se rozmohl feminismus, který soutěží s muži v rovnoprávnosti zaměstnání, sportu a zavrhuje psychologické vlastnosti ženy dané biologickou podstatou stvoření. V době nedávného "socialismu" se propagovalo heslo "Překonej sám sebe" Bylo to pouhé materialistické zviditelnění "strany a vlády" jak nejvíce vyždímat člověka zpevněním norem z jeho fyzických a duševních sil. Dnes se zapomíná, co křesťanství pro ženu a její emancipaci učinilo. Křesťanství dalo nebo navrátilo ženě rovnoprávnost s mužem podle biologických vlastností. Žena je díky němu plnoprávná vůči muži i co se týká manželství, ženě se vrátila Kristem plná lidská důstojnost a postavení ve společnosti. Stačí uvést příklad misionářek, světic, apoštolů, abatyší.

Pán Ježíš mluví o ženě ve svých podobenstvích s úctou a sympatiemi, pomáhá jim zázraky, ženy byly předmětem zázračných uzdravení, kterými jim Pán Ježíš projevoval soucit.

Mládí, krása přejde. Co potom zůstane? Ženy, buďte rozvážné a myslte na věčnost. Jsme obklopeni kulisami a falešnými hráči, kteří jednou zmizí. Hrajeme své úlohy nebo se připravujeme na nový svět? Pravý život nás teprve čeká: pokorní budou oslaveni, udření budou si moci odpočinout, nemocní budou uzdraveni a zevnějšek nebude přikrývat zohyzděné nitro. Křesťanství je náboženství vítězství. Proto je solí v očích mocných na tomto světě i dnes, tolik pronásledované a pošlapávané, nenáviděné a pomlouvané.

Jaroslav Lhotka

Neznaboh Rousseau

Jean Jacques Rousseau, "osvícený" filozof, předchůdce Velké francouzské revoluce, má na svém náhrobku napsáno: "Zde leží muž pravdy a přírody." Podívejme se zblízka na tohoto slavného filozofa, kterým je jen ve svých spisech.

Rousseau žil 25 let v divokém manželství s Terezií Levasseurovou. Měl s ní pět dětí, které všechny dal do nalezince. Co jiným hlásal, sám se tím

neřídil. Ve svém spisu "Emile" chtěl Rousseau, aby rodiče vychovávali své děti doma, bez náboženství, jen dle přírody.

Jakmile se Terezii Levasseurové narodilo první dítě, chlapec, žádal, aby dítě bylo dáno do pařížského nalezince. Matka se tomu vzpírala. Proto jednoho dne tajně odnesl děcko do nalezince a zapřel jeho původ. Jednou se vyjádřil: "Starost o děti by omezovala mou osobní svobodu."

Rousseau měl ještě čtyři děti a všechny dal bez jména, tajně do pařížského nalezince. Tento člověk byl uctíván jako velký humanista, zakládal si na své cti a rád se povyšoval nad Boha. Na sklonku života se u něho přihlásilo svědomí. Svěřil se své přítelkyni, že nejstaršímu synovi by bylo 14 let. Nakonec vstoupil civilním sňatkem s Terezií Levasseurovou v manželství. Bohužel žádné z jejich pěti dětí se jeho přítelkyni nepodařilo nikdy naleznout.

Jaroslav Lhotka

Pravda zavřená v kartouzské knihovně

Vzdálený příbuzný generála letectva RNDr. Karla Janouška, toho co za 2. sv. války šel pomáhat Velké Británii porazit satana, byl se mnou zavřený v Kartouzích a byl v transportu společně s generálem Syrovým přemístěn do Mírova, kde se dostal na celu zvanou "generálskou" Tam Syrového přivítali a vyčetli mu, že se navrátil nazpět do lůna církve katolické. Přijímal ho tehdy na podzim roku 1948 královéhradecký biskup Mořic Pícha v kostele v areálu věznice. V březnu 1949 byl kostel zavřen a na Velký pátek celý vnitřek i s vybavením zničen. Toto se stalo na příkaz tehdejšího velitele věznice Plačka, bývalého zednického přidavače u firmy Vajnor Nová Paka. Svědectví o tomto hrůzném činu podal vězněný P ThDr. Josef Hájek.

Generál Jan Syrový na tyto výčitky reagoval slovy: "Bratři generálové! My všichni jsme byli v roce 1918 obětí velkého podvodu z neznalostí věcí, jež byly v pozadí celé akce. Tehdy v Rusku celý štáb I. Husitské divize (1. pluk M. Jana Husa, 2. pluk Jiřího z Poděbrad, 3. pluk Jana Žižky, 4. pluk Prokopa Holého) si usmyslel vystoupit z katolické církve a I. divize ponese název "Husitská" a jednotlivé pluky budou pojmenovány podle "husitských velikánů" Štáb divize tvořili bývalí učitelé, bezvěrci, a ti vymysleli podvod s papežem Benediktem XV Tento papež, přítel našeho arcibiskupa pražského Františka Kordače (stal se jím v r. 1919), v roce 1914 kropil svěcenou vodou dvě řady rakví, oběti důlního neštěstí, při velkém smutečním obřadu za účasti kardinálů. Snímek z tohoto aktu byl v časopisu "Světlozor" ročník 1914.

Tento snímek byl zneužit k fotomontáži, kde na místo dvou řad rakví byly dvě řady bíle potažených stolů a na nich smrtící zbraně, pod tímto snímkem nápis "Ejhle, zástupce Boha na zemi světí smrtící zbraně! Vystupte z Církve a budete dědici husitské slávy!" Všichni jsme tehdy naletěli. Já jsem s Rudolfem Beranem v půjčených knihách ústavní vězeňské knihovny tento podvod objevili, v knize "Formování I. Husitské divize" od velitele 1. pluku v Českých Budějovicích plk. Metoda Pleského.

Pravda vyšla na povrch jako olej na povrch vody. Ze všech přítomných generálů stiskli Syrovému ruku generálové Kutlvašr, Přikryl, Hasal. O těch, co jim Heydrich usekl hlavy, generál Syrový řekl: "Byli strůjci svého osudu. Byli to oni, co vymysleli fotomontáž a já nemám důvod jich litovat. Proto jsem se navrátil do lůna Církve Kristovy." Šlo o generály Eliáše Voženílka, Bílého, Vojtu.

Zavřená a utlačovaná pravda je jako šídlo v pytli.

Václav Bureš.

N.U.K.L?

Vystoupil jsem z podzemky "u koně" Na žulovém plácku hned pod sochou Sv. Václava a nad místem kde se upálil Jan Palach, pět, šest odrostlých mladíků rozjařeně kopalo do zřejmě právě vyprázdňené plechovky od otupujícího moku. Divoce poskakovali, řvali a řehtali se do svých Walesa-havlovských kdysi nezbytně módních knírků. Strašná legrace na tomhle místě! Div, že mne neporazili. Odvážil jsem se totiž přecházet jejich "hřiště" směrem k bývalému Domu módy. Zaujati hrou se neměli čas omluvit. Konečně možná, že bych ani nerozuměl, kdybych se s nimi dal do řeči. Přízvuk jejich povyku nezněl příliš česky, natož pražštinou. Žádoucí import?

Nicméně máje trénink z rozvojových zemí, jsem se dostal bez úrazu na druhou stranu bývalého Koňského trhu, s odvážnou úvahou, že za dob temného středověku to mohlo být horší. Koně mohli jednoho pokopat, ač měli větší hlavu.

Několika dalšími kroky jsem došel ke kinu Blaník.

Blaník kdysi národu posvátné jméno. Tam by se snad logicky měly promítat české historické filmy. Nahlédl jsem do vitríny, co dávají. Ejhle americký škvár, kterému čeští znalci současné reklamy dali název "Prci, prci, prcičky" Mám se smát nebo plakat? Patolízalové u nás byli odjakživa

papežštější nežli papež. A kde je ostatní dovoz "erotik" a porňáků!?! Jaký je cíl? Kastrace národa sexuálním vyčerpáním. Co nezmůže to dorazí potraty. Sebeprzněním k sebezničení!

Jak podobná reklama asi působí na výchovu dětí a mládeže v Čechách? Jak bych se tvářil asi já být rodičem v Praze dnes? Byl bych ale možná už také za těch deset let "svobody" zcela ubit a otráveně bych chodil s "blbou náladou" a hlavou svěšenou jako drtivá většina těch, co člověk zde potkává. Nepoznávám své rodné město. Tváře bez úsměvů. Asi už ztratili kdysi oficiální sametový "mysl pro humor" I skuteční cizinci si všimají, že jsou u nás lidé zasmušilí a píší o tom.

Graffiti pološílenců, které na tebe ze všech možných ploch řvou svojí neevropskou pakulturou podbarvují bezmocnost a nemohoucnost slušných lidí. Konečně k rozkladu společnosti byly už dávno navrženy. Do Prahy a "Česka" byly jen importovány: jen si lamte hlavičky, miláčkové, co klikyháky mají znamenat, ať se vám mozky přiškvaří! Vám se nelíbí, když na panenské stěny kláštera malujeme nemravnosti!?! To nevádí, nemůžete stejně nic dělat, jen se uvnitř žrát až do stavu poničení žlučníku!!! A to je přece účel satanské hry - zničit!

Právo je děravé a občan neví kam skočit, kde uhnout a jak uživit rodinu. Žijeme socialisticky v kapitalistických podmínkách.

Když jsme se s Prof. Zeleným a Matějkou snažili zachraňovat Československý stát, uspořádali pro nás v Lidovém domě tiskovou konferenci. Jako "zahraničnímu" účastníku mi byl položen dotaz zda, československá ekonomika dosáhla dna. Ač tato otázka byla tehdy "issue" (otázkou dne), namítl jsem, že není správně položena. Museli bychom napřed to "dno" definovat. Zažil jsem totiž v Africe období, kdy nebyl po více jak tři měsíce vůbec chléb a dlouhou dobu netekla voda.

Ne, ekonomicky nejsme ještě na dně.

Pokrytci z Bruselu nás ale právě varují, že nás nevezmou pro nedobry stav našeho hospodářství do jejich spolku. Ne, nečtete špatně, říkám pokrytci. Vědí dobře, že jejich "koně" (s prominutím "naši" politici) prodali celý český průmysl západním žralokům a tedy globalistické koncerny mohou přímo "za špatnou ekonomiku" Ale ta "špatná ekonomika" je pouze záminkou. Oni si nás pěstují jako otrocký stát, kde si mohou ždímat a krást, co libo! Kdyby nás přijali do EU museli by přece jen připustit nějaké regule, a náš občan-otrok by musel být alespoň trochu chráněn a placen podobně jako jeho protějšek na Západě. To ale vladaři nemohou potřebovat! Naopak musí nás

držet mimo! "Sladká vidina" EU je jen mrkev před oslem. Zdánlivě proti logice nás ale s fanfárami uvítali do NATO! Tam jim "ekonomická neschopnost" nevadila!?! Jak to, když máme platit za jejich vojenskou mašinerii!?! Cílem je zabít několik much jednou ranou. Kdyby český člověk zvedl hlavu a chtěl se bránit nestydatému vykořisťování a drancování (včetně zničení našeho zbrojního průmyslu a placení za výzbroj a výstroj NATO), poslali by na nás nějaký ten jejich K-FOR, řízené střely a tanky. A samozřejmě i když budou potřebovat "kanonenfutr" poslouží naše "stejně už zkažená a k ničemu" mládež.

Do čela dosavadního státu byli systémem manipulativní demokracie dosazeni povolní poloidioti, a tak kritici mohou ještě přiložit polínko, že náš národ je národem blbů, když si "vybral" takové vůdce. Neumíme si vládnout a tedy nás vůbec nebude škoda. Psal jsem o tom v poslední době několikrát, jak se vytváří proti nám nálada na Západě... a "naši" velvyslanci nemají čas či si "nevšimnou", kde by měli zasáhnout.

Jsme pro naše národní nepřátele a nadnárodní kořistníky dobytčetem, kterému trvale pouští žilou. To samozřejmě ani ten nejsilnější kus evropského hovězího nemůže vydržet. Až odevzdaně padneme na kolena, vyrukují, že ten český vůl byl dávno chudokrevný a že vlastně nikdy k ničemu nebyl. Tak na mrchoviště!

Jsme národ určený k likvidaci NUKL. V Evropě uděláme lebensraum komusi "perspektivnímu"

Opravdu uděláme!?!

*Eur Ing Dr Bohumil Kobliha
Londýn, 17.11. 1999.*

Stop eutanazii!

V pondělí 6. 12. 1999 na TV Nova v 16.00 hod. v pořadu "Áčko" proběhla debata na téma "Pomozte mi umřít", opakovaná v 1.05 hod. Vystoupili zde dva chronicky nemocní, jeden s uremií a s touhou umřít a druhý s trvalými následky po borelioze s optimismem žít život i s následky choroby. Co však bylo na debatě zarážející, když z publika, které tvořili mladí studenti lékařství, až na jedinou výjimku mladé studentky, souhlasili s eutanazií. Vymíňovali si jen přesné její vymezení zákonem. Přestože přítomný pastor-kněz připomněl negativní postoj církve k eutanazii, studující medicíny ateisticky smýšlející trvali na svém, aby život nemocného na jeho přání byl dle v budoucnu vytvořených zákonů ukončen eutanazií. Ani moderátorka pořadu neoplývala duchem, natož vírou v Krista.

Při dnešním stavu morálky, natož teprve v budoucnu, nemusí žít nikdo v obavách, že nebude mít vláda na důchody. Ti, kteří uzákonili a legalizovali potraty, snadno uzákoní povinnou eutanazii od určitého věku. A potom budou jenom mladí, věčně mladí. My dnešní se toho už nedočkáme, ale dnešní mladí, těšte se!

Byrokraté v Bruselu zneužívají EU k nátlaku liberalizování potratů zákony a dokonce se staví proti pravdivým informacím o škodlivosti interrupcí na zdraví ženy. Morální záchrana Evropy je teď na Polácích.

Za mého mládí, když jsem za hluboké totality studoval lékařství, proběhla v r. 1958 anonymní dotazníková akce ve 2. ročníku, kde jsme se mimo jiné měli vyslovit, zda jsme pro to, aby nemocný věřil v Boha nebo nevěřil. Ze 100 studentů jich se vyjádřilo v nutnost nemocného věřit v Boha kolem 70%. A to studovali jen ti prokádrovaní. Přesto toto byla pohroma pro marxleninismus na vysoké škole. Dnes, kdy se nemusíme za své názory obávat, že půjdeme do vězení, převládá ve společnosti ateismus. Tak se vytrácí z myslí mladých smysl lidského života. Listina základních lidských práv a svobod se stává cárem papíru ve společnosti, kde není místo pro Boha. Vytrácí se zodpovědnost a vše se těmito mladými ospravedlňuje "přesně vymezenými" zákony. Humanismus, který se neopírá o víru v Boha, svádí lidské myšlení na špatnou cestu

Jaroslav Lhotka

P. Vladimír Hájek a padesátá léta

P Vladimír Hájek byl vysvěcen na kněze 29. 6. 1937 královéhradeckým biskupem Mořicem Píchou. Den před Štědrým dnem, 23. 12. 1953 byl zatčen a odsouzen na 14 let. V Leopoldově, kde bylo umístěno na 150 kněží s biskupem ThDr. Štěpánem Trochtou, dostal přezdívku "Kameňáček", pro vtipy, kterými obveseloval spoluvězně, trpící pro víru v Krista. Jednou mu pan biskup Trochta řekl: Tebe sem, Kameňáčku, Pán Bůh poslal, abys nás zde těšil; bez tebe bychom tu zahynuli."

Návrh k uspořádání monstrprocesů s církevními hodnostáři, knězi a řeholními sestrami a bratry předložil 20. 9. 1950 ÚV KSČ Zdeněk Fierlinger, zosobňující člověka bezcharakterního, bez morálky a s protikřesťanskou záští. Pater Hájek byl označen za jednoho z nejnebezpečnějších kněží královéhradecké diecéze, kteří na rozdíl od biskupa Píchy odmítli spolupracovat s komunistickým režimem. Z jeho poznámek z výslechů zásluhou jeho věrné

spolupracovnice, katechetky Anežky Chmelařové, absolventky Raisova učitelského ústavu v Jičíně, taktéž pronásledované totalitním komunistickým režimem, nám se dokládá, jak takový výslech STB prováděla. Výslech ve Vysokém Mýtě vyšetřovatelem STB:

Vyšetřovatel (On): "My spasíme svět. Vy říkáte, že Kristus spasil svět, tím že se nechal ukřižovat. To my bez ukřižování spasíme svět dřív než On."
Já: "My musíme dobře rozlišovat spasit od spást. Spasit to znamená obětovat sebe pro štěstí a život druhých. Spást znamená obětovat druhé pro své vlastní štěstí a život druhých zneužít tak, že zvítězí násilí a celý svět se popere, takže nakonec nemůže být nikdo šťastný." Odpověď referenta STB: "Já ti dám, ty hajzle, (nadávky nejhoršího druhu)."
On: "Naším základem je marxismus a leninismus."
Já: "A víte vůbec, kdo to byl Karel Marx?"
On na to: "To je náš Kristus. Proto my vašeho Krista vůbec nepotřebujeme. Slyšeli jsme, že znáš marxismus. Řekni nám co víš o Marxovi."
Já: "Když přikazujete, tak vám to řeknu po pravdě. Víte jistě, že Marx začal jako továrník. Jeho manželka byla šlechtična a u Marxů se muselo jednat podle šlechtického bon-tonu. Když Marx skončil s podnikáním a začal psát brožurky pro dělnictvo, aby je povzbuzoval ke stávkám a vzpourám, musel utéct i s rodinou do Francie. Protože tonoucí se chytá v bídě, chudobě a o hladu kdejakého stébla, dělníci hltali a za poslední peníz si kupovali Marxovy brožurky. Byly laciné a vydávalo se jich obrovské množství. Marx a Kristus byli Židé, ale mezi oběma je velký rozdíl. Kristus zemřel, aby Láskou napravil svět. Marx neměl na začátku podnikání nic. Když umíral, odkázal to, co vydřel z dělníků, často žijících na pokraji zoufalství vytvořeného vydřidušským kapitálem, své dceři. Tedy ne straně dělníků, ani těm umírajícím pracujícím z mizerné a nedosta-tečné stravy. Bylo toho více jak milion liber šterlinků. Podle marxleninského učení byl Karel Marx vykořisťovatel dělnické třídy číslo jedna. Jednal jako obchodník nejhrubšího zrna pro svou kapsu a nevěřil tomu, co sám napsal. Tady vidíte obrovský rozdíl mezi Kristem a Marxem. Kristus se za nás obětoval na kříži, aby naše hříchy vykoupil svou smrtí. Marx za svoje ideje, vzpoury a revoluce, kterými popichoval dělníky, získal kapitál a umřel jako milionář, boháč na účet dělnictva."

Následovalo bití a urážky P VI. Hájka.

Z pozůstalosti P VI. Hájka

Jaroslav Lhotka

Věřím na Boží zázraky

V r. 1977 jsem utrpěl těžký dopravní úraz. Po týdenním pobytu na chirurgii mi bylo sděleno, že jsem měl veliké štěstí, to když mi neochrnuly dolní končetiny a že jsem výjimkou ze sta případů. Tak jsem se nestal vozíčkářem. Ležel jsem trpělivě v bolestech jako biblický Lazar. Když je člověku nejhůře, pomoc Boží nejblíže. Tak jsem na sobě poznal výlev Boží milosti. Přestal jsem spěchat v životě, vystoupil jsem z "brigády soutěžících o titul Brigáda socialistické práce" a stal jsem se ještě náročnějším na své odborné znalosti jako lékaře. Po třech letech ustaly i bolesti zad. Byl jsem šťastným člověkem. Na počátku 80. let jsem se stal alergikem a léčil jsem se na vysoký krevní tlak.

Po pádu totality jsem přestoupil ke katolické víře. Alergické záchvaty se u mě stupňovaly a léky často ihned nezabíraly. Otoky ustupovaly čím dále pozvolněji. V r. 1995 jsem několikrát zavítal na mariánské poutní místo Svatá Hora u Příbrami, když se tam konaly poutní mše. Tam jsem našel uprostřed věřících duchovní občerstvení a na konci roku jsem byl téměř vyléčen. Léky jsem přestal užívat. V příštím roce jsem měl jenom jediný alergický záchvat. Od té doby se u mě již alergie nevyskytla a léky proti alergii neužívám. V letošním roce jsem si na Svaté Hoře vyléčil hypertenzi a má osobní lékařka konstatovala, že mně zmizel i srdeční šelest. Díky přímlově Panny Marie jsem "fit" jak na duchu tak na těle.

Každoročně navštěvuji Svatou Horu, naše nejznámější poutní místo v Čechách. Vždy se odtud navracím s vitalitou díky Tobě, Pane Ježíši. Svě zážitky si nenechávám pro sebe. Setkal jsem se s ženou, která prodělala operaci v těžké nemoci. Byla na tom psychicky velmi špatně. Vyprávěl jsem jí svůj případ zázračného uzdravení, přinesl jsem jí literaturu pojednávající o Božích zázracích a léčení duše. Nevím, zdali je věřící. Víím jenom, že do katolického kostela nechodí. Takto žena ze svého přesvědčení za rok jela do Medjugorie prosit Pannu Marii. Navrátila se s rozjasněným obličejem a děkovala mi, že našla to, co postrádala. Podle jejich slov jsem poznal, že našla klid v duši.

Lidé potřebují Boha. To je ten pilíř, který schází dnešnímu uspěchanému světu, o který se mohu opřít se svými starostmi. Láska spojená s trpělivostí přináší růže-Boží požehnání a pro nemocné je nejúčinnějším lékem. Předpokládá od nás vyjít vstříc Pánu Bohu a On se nám odmění. Panna Maria se za nás přimluví u Syna Ježíše Krista a vyprosí Boží milosti.

Býval jsem nevěřícím Tomášem. Na sklonku života jsem poznal, že Boží

zázraky existují a marxleninismus je vějička pro ateisty o pozemském ráji bez Pána Boha. Je zapotřebí nevěřícím ukazovat cestu ke Kristu, abychom našli pravou svobodu, osvobození od materialismu "mít a užít"

Jaroslav Lhotka

Prosinec 1999

Islam - výzva křesťanské Evropě

Svědectví konvertity z islamu.

Kolem 2.5 mil. muslimů žije dnes v Německu. Ke konverzím na katolickou víru sotva dochází. Je to také tím, že katoličtí křesťané zapomněli na Kristův příkaz "Jděte do celého světa a zvěstujte radostnou zvěst všemu stvoření" (Mk 16,15), přestože i II.vatikánský koncil v dekretu o misijním poslání Cirkve (2) tuto povinnost výslovně připomíná, když prohlašuje: "Církev je v tomto světě již svou podstatou misionářská" To znamená: Církev, která není misionářská, není už církví Kristovou, přičemž vždy platí: "církev přísně zakazuje, aby někdo byl nucen přijmout víru, nebo byl nevhodnými pletichami k víře přiváděn nebo váben" (13).

Čtyřicetiletý Selim Kerboua, se narodil v alžírském Constantine. Ve věku 4 let emigroval se svou rodinou do Francie (Briancon, Hautes Alpes). Otec, věřící muslim, ho učil víře v Korán. "V mém dětství mi rodiče ukládali plivnout před svatou Pannou, když jdu kolem její sochy" vzpomíná si. Teď jako křesťan uctívá Marii, Matku Boží. Všechno se pro Selima změnilo, když dospíval a chtěl poznat náboženství dětí ze sousedství a přátel, kteří byli zanicenými křesťany. Jeden z nich se potom stal knězem. Mluvil se Selimem o křesťanství a informoval ho o něm. O několik měsíců později po solidní výuce požádal mladý muslim ve věku 20 let o křest. Přijal křestní jméno Simon-Pierre (Simon-Petrus). Pracuje v Provenčálsku v podniku na ocelová lešení. Miluje svou víru. Prohlubuje ji a živí studiem dějin spásy.

Zastihli jsme ho o vánocích v jednom benediktinském opatství. Dal přednost gregoriánské liturgii, aby oslavil Kristovo narození "přiměřeně slavnostně" Simon-Pierre chtěl mluvit o islamu, o tom, co ho znepokojuje a sdělit svou zkušenost. Zde je jeho svědectví:

A.L.(Annie Laurent): Co Vás táhlo ku křesťanství?

S.K.(Simon-Pierre Kerboua): Hloubka, která islamu chybí. Na islamu mne znepokojovaly banality a nesrovnalosti. V protikladu k evangeliu v korá-

nu není jednota. Všechno lze vykládat tisícerým způsobem, zcela podle toho, kde - v kterém místě nebo v které době se nacházíte. Muslimové legitimují Bohem zlé skutky a násilí. Neusilují o objektivitu a vzepjetí do výšky. Islám je k tomu nevede. Muslimské myšlení se kompromituje očividnými omyly. Popírá nejjasnější pravdu. Podle mého názoru islam hřeší proti duchu. Pouze muslimští mystikové dosáhli duchovní hloubky. Vděčí za to Kristu, kterému poskytují v náboženství větší prostor. Tak se mohli střetnout s vertikální, je samé převyšující láskou. Tito mystikové jsou často křesťany, ačkoliv je sami v sobě nepoznávají. Proto působí v islámu rušivě. Někteří jsou dokonce pronásledováni. Křesťanství naproti tomu pozvedá člověka tím, že ho neustále nabádá, aby se nepovyšoval. Snaha pozvednout duši se nemusí projevovat heroickými činy. Stačí láska. Jistěže Kristus žádá celého člověka. Ale když ho člověk následuje, nalezne pokoj a vnitřní mír. Opravdu křesťanství dává všemu novou příchut'. Osobně mne křest osvobodil.

-**A.L.** - Jak reagovali Vaši rodiče na Vaši konverzi?

S.K. - Nemohou se s tím vyrovnat. Téma náboženství je tabu. Když moje matka kritizuje křesťanství a to velmi urputně řeknu, co si myslím o Mohammedovi a je konec konverzace.

A.L. - Jak posuzujete postoj katolické církve k islamu?

S.K. - Děkuji Bohu, že jsem byl vyučen v tradiční katolické víře. Bez takové víry by mne křesťanství nepřitahovalo, nebo aspoň ne takovou silou. Tradice pečuje o pravdu mimořádným způsobem. Když žijete v omylu, věřte mi, chcete plnou pravdu. Vlažnost Vás odpuzuje. Dnes mlčí katolická církev ve jménu lásky o neporušitelnosti pravdy. Ale láska nás zavazuje k tomu, abychom o pravdě mluvili. Protože zlé zůstává zlým, nepřítel zůstává nepřítelem, omyl zůstává omylem, i když je zahalen třpytným hávem. Kromě toho zjišťují, že slova ztrácejí svůj skutečný smysl. Obecně rozšířené užívání místní řeči napomáhá těmto změnám. Mrtvé řeči mají tu přednost, že slova uchovávají původní smysl. Latina je zárukou pravdy.

Abych pravdu řekl, postoji Francie nerozumím. Nejstarší dcera církve se zvláštními dějinnými vztahy k Arabům a muslimům přijímá na svou půdu muslimy ve velkém počtu a nepokouší se předat své cenné duchovní dědictví. Mnoho křesťanů neplní své křesťanské povinnosti. Církev říká muslimům: Máte hodnoty, které my musíme respektovat. Jistě, ale tyto hodnoty jsou jen lidské imanentní hodnoty. Když sleduji chování muslimů ve Francii, jejich zatvrzelost, skluz do kriminality, říkám si, že je nikdo neučí otevřít srdce, milovat, sáhnout po tom, co opravdu osvobozuje. Když člověk žije v islámské

společnosti, je uvězněn, orientuje se rodinou, clanem, což znemožňuje z islámu se vymanit. Ale zde, kde je ponechán sám sobě, muslim nedovede se svobodou smysluplně zacházet. Protože nezná její pravou hodnotu. A tak ztrácí orientaci. To je přece dostačující důvod přesvědčovat ho o autentických duchovních hodnotách. Není to úlohou Církve?

Abych aplikoval Jeremiášovo proroctví na Francii: Jazyk kojence se lepší žízni na patro: Děti žebrají o chléb: nikdo se s nimi nepodělí. (Žalm 4,4).

Dnes po nezdarech komunismu a kapitalismu - dvou evropských ideologií, které dlouho ovládaly arabský svět se nikdo nemusí divit, že se islam revanšuje a že přistěhovalci hledají vlastní identitu a že se sjednocují.

A.L. - Jste přísný.

S.K. - Ano. Protože mnoho kněží zapomnělo na cíl svého poslání: hlásat Ježíše Krista. Vzpomínám si na rozhovor s řádovou sestrou ředitelkou školy, se značným počtem muslimských žáků. Ve jménu údajné lásky odstranila křesťanskou modlitbu ze života školy. Tím přece připravila žáky o konkrétní dobro. Můj synovec, muslim, v duševní depresi, řekl mi k mému zděšení po rozhovoru s jedním knězem: "Křesťané mají pravdu, ale nechtějí se o ni podělit s jiným". Všichni tito kněží a řeholnice budou jednou pykat za tuto zradu na svém poslání.

Říkám znovu: jenom katolická víra učí pravdě, která osvobozuje. Vzdálit se od ní znamená bloudit. Často se psalo o důvodech, proč země evropského východu propadly marxismu. Je jeden důvod, který většina politologů nezná: vzdálily se od svých křesťanských tradic. Pokud vím, jenom jeden řečník z Nancy (Čech a protestant) si postavil toto téma: "Uřízněte své kořeny a udělají s vámi, co budou chtít!"

A.L. - Čemu můžeme muslimy učit?

S.K. Nejdříve nadpřirozené lásce. Islam se spoléhá na meč, obdivuje moc, ale když jde o srdce, ztrácí jistotu. Křesťanská láska muslima překvapuje a odzbrojuje. Neboť láska v Bohu, která nastavuje útočnickovi druhou tvář, která dává vlastní život za druhého v islamu není. Pak také pokora, která je křesťanskou myšlenkou. Islam, od přírody agresivní, nezná hranici své dobyvačnosti. Odplácí nenávist nenávistí. Proto je nebezpečný.

A.L. - Islam je přece rozpolcen.

S.K. - Zajisté. Islam není jednotný. Ale společné islamské divize se kryjí tváří v tvář společnému nepříteli, aby daly prostor solidaritě bez slabin.

A.L. - Je možné muslimy obrátit?

S.K. Z islamu je těžko se vyprostit. Je tu tlak islamské společnosti

(Umma), chybí individuální svoboda. Nicméně měla na příklad Francie v Alžírsku historickou příležitost upevnit křesťanskou víru. Po odchodu Abdelkadera (1847 poražen, 1883 zemřel v Damašku) a jeho lidí do exilu na Blízkém východě, mohlo být Alžírsko - ostatně vyplundrované koloniální správou - před zraky islamu obráceno. Z titulu autentického duchovního křížového tažení tj. s cílem osvobodit jeho obyvatele, by byla kolonizace ospravedlnitelná. Legitimaci ztratila od okamžiku, kdy převládly hospodářské zájmy.

Konečně by bývalo bylo potřeba opravdových misionářů, kteří by museli sloužit Bohu na prvním místě a muslimům evangelium kázat. V tom jim ale bránila republika svým antiklerikalismem. Francouzský stát sám se zasloužil o reislamizaci Alžírska tím, že pozval do země marabuty z Fezi, Tunisu a Kaira. Francie zapomněla na svůj křesťanský slib a zaplatila za svou chybu. Kdyby se Alžírsko stalo křesťanským, zůstalo by francouzským a nedošlo by ku krizi. Jinak jsem si ale jist, že tento kontakt mezi křesťany a muslimy nebyl marný. Věští něco nového.

A.L. - Musí tedy Církev v Alžírsku zůstat?

S.K. Ano. Ovšem ne jako charitativní organizace, ale jako viditelné svědectví pro Krista.

A.L. - Je tato viditelnost v šatu Církve možná?

S.K. - Ten je nepostradatelný, je znamením posvěcení. Evangelium nám ukládá nestavět světlo pod svícen. Šat nezůstane bez povšimnutí. Poutá pozornost - úctu i opovržení. Musíme mít odvahu ho nosit i za cenu mučednictví. Musíme v dobrém smyslu slova způsobit skandál, abychom vyprovokovali druhé k pravdě. To platí všude. Muslimy neobrátil "tolerantní" nebo permissivní kněz. Věřící a dychtící po Bohu jako oni se nikdy nepřipojí k víře, která je otupena a relativizována.

A.L. - Co soudíte o islamsko-křesťanském dialogu?

S.K. - Žádný se nekoná a ani nebude. Je to trik, poněvadž muslimové tvoří jeden blok a princip, že jsou ve vlastnictví pravdy. Křesťanství je nezajímá. Proto také nejsou ochotni o náboženství diskutovat. Diskuze o náboženství znamená pro ně zpochybit vlastní náboženství. Jejich argumenty jsou dětské, ubohé a nepřesvědčující. I když to zrovna neví, mnoho muslimů čeká na pravdu. V tomto osobním přístupu spočívá úkol kněží. Jestliže milují pravdu, musí ji v každém případě sdílet. To je šíření křesťanství přirozenou cestou. Je to možné, jestliže muslimové, jako ve Francii, nejsou sevřeni svým společenstvím. Věřte mi, nejednoho muslima, který zde žije, zaměstnává

otázka křesťanství. Naučit je milovat pravého Boha by měl být obsah dialogu. Ach! Církev se vzdala svého poslání z únavy a vlažnosti.

A.L. - Křesťanští teologové vidí něco dobrého v náboženském pluralismu.

S.K. Ti, kdo tak myslí, jsou odpadlíci. Uznávají blud koránu a dělají lháře z Krista, který přikázal učit všechny národy. Pravdu nelze zmrzačit, je nedělitelná.

A.L. - Má se muslimům pomáhat mít u nás mešity?

S.K. - Z křesťanského hlediska to není normální. Ale je nutné volit menší ze dvou zel. Jestliže tato kultovní místa přinesou jejím věřícím minimum lidské mravnosti v kontextu duchovního prázdna, je to lépe než nic.

A.L. - Jste proto, aby muslimské žákyně nosily závoj?

S.K. - Ne. Závoj brání integraci. Nenosí ho totiž ze studu či skromnosti, ale jako provokaci. Křesťané, kteří tento postoj respektují, berou často ohled na údajné přání mladého děvčete oblékat se tímto způsobem. Měli by ale vědět, že v islamu se tak žena podrobuje od staletí platnému společenskému pořádku.

A.L. - Je islam slučitelný s laicismem?

S.K. - V muslimské zemi může panovat jenom islam. Islam je teokratický systém, který nelze reformovat. Nikdy nezmizí. Z taktických důvodů se může ovšem vzdát moci. Všechno záleží na rozpoložení a poměru sil.

A.L. - Jakou budoucnost vidíte pro muslimy ve Francii?

S.K. - Církev nebude moci koexistovat s muslimy v typicky společenské funkci, jak nyní chce. Bude se musit na muslimy obrátit a je evangelizat, dříve než jejich veřejné provokace překročí míru únosnosti. Vrátit Boha do města bude posledním řešením. Politikové, kteří mezitím vyčerpali všechny ideologie, potom potvrdí Církvi její dobré skutky.

*Přeloženo z La Contre-Reforme Catholique
au XXe siècle*

Aby Kristus se stal stromem života

My, křesťané, máme ve světě zářit jako "hvězda nad Betlémem", aby svět pokryla Svatá vánoční noc. Ježíš netrpěl nadarmo. Inspiroval druhé, jak snášet nepochopení a zármutky, aby mohl být poznán Bůh. Důsledky zavržení Krista mocnými tohoto světa jsou známy nám všem. Není to tak dávno, co ve Rwandě byly děti kmene Tutsi rozsekány na kusy. Tento zločin je stejně hrůzný jako zločin na betlémských nevíňátkách. Vina rwandských dětí byla,

že byly Tutsiové jako jejich rodiče a nikoliv Hutuové, silnější co do počtu a přivlastňující si právo na existenci.

Podobná situace vládne stále v Sudánu. Muslimové napadají křesťanské vesnice, lidé jsou bez soudu stříleni, zaživa upalováni, v lepším případě jdou do otroctví a ženy do harémů. V Sudánu zuří násilná islamizace. Mnoho tisíc Sudánců z jihu uteklo do sousední Ugandy. Dnes se tlačí komunismus z Evropy do Afriky. Zair před rokem 1964 byl na tom ekonomicky dobře. Tak se tam dvakrát udělala revoluce, poslední ve stylu čínském, a dnes po ekonomické stránce republika Zair živoří.

Dnes žijí utečenci v Africe v mnohem horších podmínkách. Nemají mnohdy ani stan, považují za veliké štěstí, když dostanou alespoň najíst. To, co se provádělo za Stalina ve východní Evropě, se dnes provádí v Africe. Stále stejní falešní proroci chtějí propagovat komunismus jako nejlepší způsob vykořisťování člověka, zbaveného všech práv včetně práva na život. V Kambodži vládli komunisté v čele s Pol-Potem, po Stalinovi nejhorším masovým vrahem "rudých khmérů" Přes dva miliony mu padlo za tu krátkou dobu jeho vládnutí, zvláště byla zdecimována inteligence. Neštítel se ani zabíjení dětí, jejichž "vinou" bylo to, že byly dětmi těchto rodičů, třídních nepřátel komunismu. Jestliže někdo tvrdí, že komunismus byl poražen, tak je na velkém omylu. Komunismus v Evropě se momentálně stáhl ze scény, protože se stal nepopulárním. Za to se tlačí do Afriky, tam, kde nejsou Arabové. Arabové tvoří téměř jednu pětinu všech muslimů.

Vzrůstající rozmach islámu je dnes celkovým jevem. Muslimové převládají téměř ve 40 zemích na světě. Islámská víra roste více než všechna ostatní náboženství. Bohužel mnohdy za použití "donucovacích prostředků" Islámská rituální modlitba jako mocná vlna se přelévá po celé zeměkouli pětkrát denně. V době, kdy se miliony muslimů sklánějí ke svému pravidelnému náboženskému obřadu na koberečku, mnozí Evropané, nevyjímám ani křesťanky, šidí Boha a myslí si, že ON nic nevidí. Křesťan se často nestačí pomodlit ráno, prý spěchá - a tak moderní rytmus života v honbě za čím dál větším materiálním uspokojením se stává jedem křesťanské Evropy. Islamizace křesťanské Evropy pokračuje a uměle se šíří dál. Ve Francii, kdysi kolébce evropské christianizace, je na 600.000 muslimů s hlasovacím právem. Moskevská populace muslimů vzrostla za posledních šest let z 250.000 na jeden milion. Ve Velké Británii více lidí navštěvuje obřady v mešitách než v křesťanských kostelech. V evropských zemích jako ve Švédsku, Německu, Belgii, Holandsku a V Británii je islám druhým nejrozšířenějším nábožen-

stvím. Za příčinu vidím šířící se neoliberalismus z něhož vyrůstá ateismus, duchovní základ všech -ismů. Z 25 nejrychleji rostoucích národů světa jich je 11 s muslimskou většinou a porodnost je v těchto zemích třikrát větší než na Západě. Největší muslimské sejítí mimo Střední východ se konalo v r. 1994 ve V Britanii. Sešlo se tam na 8 tisíc muslimů, kteří volali po vytvoření jednotného globálního islámského státu. Téměř 4 tisíce islamistů prodělává výcvik teroristů v sudanských táborech pod dohledem velitelů iránských revolučních gard. Dva miliony lidí bylo zavražděno v Sudánu, a to jenom proto, že byli křesťany a nechtěli se stát muslimy. Nejinak si počínají indičtí hinduisté. Svět zaplavila náboženská nesnášenlivost za níž se skrývá uvrhnutí světa do ještě větší bídy a závislosti na mocných globalistech, s vládou bez Krista a s jejich bohem. Říká se jim svobodní zednáři, seskupení do zednářské pyramidy.

Vzrůstající těžkosti křesťanů v Egyptě a Turecku působí byrokratické překážky a krutá omezení údržby oprav a výstavby kostelů. Před zahájením stavby je nutno požádat o povolení "Úřad pro státní bezpečnost" a potvrdit jej musí prezident. Tak např. žádost k povolení vybudování toalety při egyptském kostele Panny Marie v El Kosai k vyřízení trvala čtyři roky. Schází ochrana koptských křesťanů před islámskými extremisty a pokračuje pronásledování křesťanských konvertitů z muslimského prostředí. Vážným problémem je omezování aktivit teologických seminářů tureckými úřady. Některé teologické semináře byly uzavřeny již v roce 1971. Byla zničena křesťanská komunita v jihovýchodním Turecku. Před 80 lety zde žilo na 200.000 křesťanů, dnes jen asi dva tisíce. V této oblasti bylo mnoho křesťanských vesnic zničeno tureckou armádou nebo násilně vysídleno.

V Saudské Arábii je trestné již vlastnit bibli a trest smrti pro ženu, která udržuje intimní styk s bělochem. V severním Iráku byl napaden a poničen zástupem muslimů evangelický kostel (1996), Násilí islámských fundamentalistů roste a šíří se do Evropy, jako zdroj destabilizace státu.

Velká komunistická válečná lest "pozemského ráje" nevyšla. Komunisté zabili miliony věřících a byli si jisti, že náboženství vymře. Komunisté a bolševici prohráli ve východní Evropě rozhodující bitvu. Nebudou-li získáni pro Krista, nebo alespoň pro slušné lidské chování, dříve či později opět vyrazí k útoku na Kristovu Církev. Musíme se mít na pozoru: "Mějte se na pozoru před lidmi" (Matouš 10,17). Ježíš přirovnává tyto lidi velmi šetrným způsobem k vlkům. Vlci jsou ve srovnání s komunisty laskaví. V bývalém SSSR zavraždili bolševici na 50 milionů nevinných a 80 milionů v Číně.

V ČR se bývalí stoupcí KSČ stali povětšinou soukromými podnikateli, ovšem opětovně bez Boha. A znovu máme z toho peklo na zemi. Bez Božího slova je komunismus a soukromé podnikání špatné jednoduše proto, že lidé jsou k sobě vlky. Buduje se společnost, kde platí zákon džungle, právo silnějšího a mocnějšího, úplatkářství, lež a přetvářka. Česká republika je převážně ateistickým společenstvím. Alespoň v Čechách kostely často zejí při mších poloprázdnou. Bývalí sametoví revolucionáři dnes již nemají potřebu se zviditelnit, jak tomu bylo pro ně před 10 lety zapotřebí, aby získali voličské hlasy věřících.

Jaroslav Lhotka

9. 12. 1999

Vzpomínky na Arcibiskupské gymnasium v Praze (II.)

Čas od času k nim zajížděl až ze severu sympatický staříčkový jezuita Jón Svensson zásluhou Dp. Jana Hrubého, vychovatele, spisovatele a překladatele v jedné osobě. Vyučoval češtině, němčině a latině. Jeho zásluhou je, že se do češtiny v jeho překladu dostala i kniha psaná v isladštině. Ze spolupráce obou kněží vzešla hezká knížka pojednávající o dvou malých islandských chlapcích a nesla prostý název "Nonni a Manni" Hezky se četla.

Matematiku a fyziku vyučoval Dp. Dr. Alois Jemelka. Byl skutečně sympatickým profesorem, velký sympaták s takovým malým, kulatým bříškem. S věčným úsměvem na své tváři snad nikdy nikoho nenechal propadnout. Když ho tu a tam někdo rozzlobil, musel po vyučování za ním přijít do kněžské cely na pohovor. Páter Jemelka kouřil takovou dlouhou fajfku a když pak provinilec přišel, tak ten dlouhý troubel od dýmky vyšrouboval a klukovi jím dal pár slaboučkových ran na zadek. Smál se při tom a vždy povídal: "Ty darebáčku jeden."

Jedním z prvních civilních profesorů v "Arcíku" byl dr. Ladislav Vachulka. Výtečný varhaník, který vychoval některé žáky k hudebnímu povolání, že se pak stali profesionály. Mezi nimi Vášu Petříka, prof. Otu Čermáka, skvělého varhaníka, který byl také jedním z prvních průkopníků moderních jazzových varhan u nás, dirigenta Jiřího Stárka, Václava Nelhýbla, varhaníka a zpěváka v jedné osobě, který po únoru 1948 působil v zahraničí.

Váša Petřík studoval po maturitě pražskou konservatoř a tam se znovu sešel s prof. Vachulkou jako s profesorem obligátního klavíru. Vždy rozevlátý, s dlouhými vlasy jako tehdy na Arcibiskupském gymnasiu. Do třetice se s ním

sešel, ale ne přímo, v roce 1949 ve věznicí na Pankráci. Byl tehdy zapleten do demonstrace na podporu kardinála Berana, jenž stál pevně jako sloup Kristův.

Tehdy na gymnasiu byl jedním z nejmladších laických profesorů dr. Jan Haluza. Vynikající sportovec lehký atlet, který závodil za BAŤU Zlín a v Praze za Orla. Vyučoval tělesné výchově. Byl silně věřící katolík Moravan a za své přesvědčení byl v padesátých letech odsouzen k dlouholetému vězení.

Politickými a státoprávními změnami po roce 1938 a zejména dobou derormací po únoru 1948 mnozí z absolventů Arcibiskupského gymnasia byli vyšinuti z normálních lidských kolejí a byli donuceni brát život tak, jak to diktovala hrstka mocných. Těžko se lze přenést přes období komunismu likvidace vlastních lidí vlastními lidmi. Autor těchto vzpomínek Václav Petřík, sám výkonný umělec, narozený 24. 2. 1924, doslova, abych užil osvědčeného českého výrazu, "vyžral" vše co jen tato doba mohla přinést. Přes uzavření českých vysokých škol nacisty, koncentráky za nacistické okupace, věznění v padesátých letech, perzekuci svého otce, ruského legionáře a brigádního generála čsl. Armády, kterému byla odejmuta penze a vězněn na příkaz samotného generálního tajemníka Rudolfa Slánského na neznámém místě a bez vyrozumění rodiny, vymazaného z evidence Ministerstva národní obrany. Byla to doba nejtemnějšího Temna, toho nevyhlášeného s velkým T

Ze vzpomínek Váši Petřika

Jaroslav Lhotka

Kněží v komunistických kriminálech

Přesněji by se mělo říci koncentracích, tady se vystřídali v padesátých letech lidé mnoha politických a profesních skupin: důstojníci, prostí vojáci, univerzitní profesori, studenti, tzv. kulaci, tedy sedláci, kteří odmítli vstoupit do JZD, dělníci, učitelé a také spousta kněží hlavně římskokatolických a řeckokatolických. A právě o nich budu vyprávět.

Kněží byli mezi vězni ti nejstatečnější. Moudří, klidní, vždy a za všech okolností s úsměvem na rtech, kterým nás, laiky, pokaždé povzbudili. Pomáhali, jak se dalo a nikdy nikoho nezradili. V sobotu při vycházkách na dvoře, pokud to šlo, vyzpovídali krátce každého, kdo je o to požádal, a dali rozhrěšení. A v neděli, div divoucí vyzpovídánému vložili do úst alespoň kousíček svaté hostie. Co "filcunků" zažily jejich cely na samotkách, co trestů a ran museli snést, když bachaři na celách objevili hostii nebo mešní víno.

Jeden den to zabavili a za pár dnů byly svaté hostie i s mešním vínem opět na jejich celách v Kartouzích.

Na celou věc jsem zapomněl, až jednou po mém propuštění mě navštívil bývalý spolubojovník, dp. Karel Schreiber. Vzpomínali jsme na prožitý čas za mřížemi a já se ho tehdy otázel: "Můžeš mi, prosím Tě, prozradit, jak jste to tehdy ve vězení s vínem a hostiemi dělali?" Karel se jenom pousmál a začal vyprávět: "Ve Valdicích sloužil velice strohý a přísný bachař jménem Crha. Měl manželku, která byla silně věřící katolička, vyjímka a to velmi vzácná u bachaře. Jednou večer poslouchala zahraniční rozhlas ze Západu a tam jejího muže jmenovali a označili za velice zlého dozorce. Když se manžel vrátil domů ze služby, tak ho strašně zpucovala a potom rezolutně prohlásila: Jestli ještě jednou něco podobného o tobě uslyším, tak se s tebou rozvedu. A hovor ukončila pěknou fackou. Ještě podotkla: Jestli si to chceš u mě vyžehlit, tak budeš kněžím nosit balíčky, které připravím. A tak to byl právě on, který ze strachu před spravedlivou manželkou pravidelně zavřeným kněžím večer či v noci nosil na celu balíčky."

Tolik z vyprávění Váši Petříka, v té době vězněného ve Valdicích-Kartouzích. Na paní Crhovou si ještě vzpomínají věřící ze starší generace. Byla to správná žena a dobrá křesťanka, patřící do jičínské farnosti.

Jaroslav Lhotka

Biskup Ján Vojaššák ve vězení

Bylo to v roce 1952 ve věznici Kartouzy. Zde byla shromážděna skoro celá katolická hierarchie likvidovaná komunisty: Arcibiskup olomoucký Karel Matocha, biskupové Vojaššák, Skoupý, Buzalka, Zela a řeckokatolický biskup Gojdič. Já jako absolvent Arcibiskupského gymnasia v Praze jsem měl k nim ten nejlepší poměr.

Spišský biskup Ján Vojaššák byl odsouzen podle retribučního dekretu Benešova za "podporu" tehdejšího "slobodného Slovenského štátu" a zpovědníka Mons. ThDr. Tisa, prezidenta Slovenského státu za 2. sv. války. Je to neuvěřitelné, co si dovolili za nehoráznosti komunisti po únoru 1948, proti Božímu řádu.

Život a osud spišského biskupa Vojaššáka mě fascinoval. Chtěl jsem se k němu za všech okolností v Kartouzích přiblížit. A to bylo ve vězení velmi obtížné. Navíc biskup Vojaššák se s nikým nepřátelil a na vycházkách po vězeňském dvoře chodil vždy sám. Až jednou se mi naskytla příležitost.

Zapojil jsem se hned za něho a jako náhodou jsem vedle něho hodil na zem svůj kapesník. Omluvil jsem se a požádal, zdali se smím k němu připojit. Přikývl. Po celou dobu jeho pobytu v kartouzské věznici jsem byl asi jediným Čechem, se kterým on hovořil. Dozvěděl jsem se od něho mnoho zajímavých věcí. I o tom, že byl pravou rukou Mons. Jozefa Tisa a kolik Židů Tiso zachránil před deportací do Osvětimi a jaká pravda je ve skutečnosti, zbavená nánosu lží a pomluv. Nic ho nedovedlo zlomit ve vězeních, stál v Pravdě Boží již od tzv. osvobození Rudou armádou na Slovensku. To mu komunisti neodpustili, že odhalil jejich lži. Po příchodu k moci byl jimi odsouzen na 24 let.

Z muklovských pamětí V. Petříka

Jaroslav Lhotka

Můj "Otče náš..."

Bylo mi 19 let a ocitla jsem se v Praze. Skončila jsem střední školu a na vysokou jsem si připadala moc "hloupá" Ale do Prahy mne to táhlo, studoval tu můj chlapec a tak jsem nastoupila na VŠ jako asistentka.

Můj život nebyl snadný. Pocházím z Beskyd a Praha byla velkoměsto s 1.mil. obyvatel, kde jsem nikoho neznala a ve kterém jsem nikdy předtím nebyla. Bydlela jsem u staré, nemocné a velmi rozmarné paní (bývalá šlechtična, jež si zachovala své způsoby). Občas v noci zapomínala klíč ve dveřích, a tak jsem prožila i pár nocí na nádraží, když jsem se nedostala domů a neměla kde spát.

Do práce jsem dojížděla z jednoho konce Prahy na druhý, celkem dvě a půl hodiny. Na podnájmu jsem topila naftovými kamny, která byla často porouchaná a tak jsem znala dobře, co je zima. Naftu jsem si nosila sama ve 20.litrovém kanystru od pumpy, vzdálené dvě stanice autobusem. Byla jsem drobnější postavy, byl to výkon na hranici mých sil.

Jednoho večera jsem seděla "doma" u vyhaslých kamen a přemýšlela. Můj život se tolik lišil od životů mých vrstevníků. Žili většinou obklopeni péčí, jako "v bavlnce" I já jsem měla v Beskydech matku, ale otec ji opustil. Starala se ještě o bratra a její nervy nebyly v pořádku. Ona tu nebyla proto, aby nesla mé těžkosti, nic o nich nesměla vědět. To já jsem se jí snažila být od svých 10. let přítelkyní a pomocí.

Seděla jsem a bylo mi těžko. "Oni mají otce", říkala jsem si. "Mají otce, to je ten rozdíl. Kdybych já měla otce " Viděla jsem v duchu, jak všechny mé těžkosti mizí. A tehdy jsem náhle v duchu slyšela slova modlitby: "Otče náš

Moje maminka byla věřící a i já jsem si ve svých 15 letech "odvodila" Boha na základě matematiky, chemie, fyziky, které jsem tolik milovala, ale byl to Bůh "tam někde", tvrdý, přísný, nelidský. Bála jsem se Ho, plnila Jeho zákony, které byly nesplnitelné - "Miluj svého nepřítele..." Hrůza!

V té studené místnosti jsem najednou klečela a říkala Bohu: "Bože, jestli to je pravda, a ty jsi opravdu Otec, tak já Tě nepotřebuji tam někde v nebi. Jestli jsi Otec, tak buď takový, jako vidím otce tady kolem sebe. Starej se! Copak by některý pozemský otec nechal své dítě tahat kanystr, který nemůže unést? Copak by ho nechal mrznout, spát na nádraží? Copak by nestál vedle něj, když je mu těžko? Jestli jsi, Bože, můj Otec, tak se o mě postarej tak, jako to dělají ostatní otcové tady na zemi. Potřebuji tě tady. Tady mě máš! Máš tady na zemi své dítě!" Nevím, jestli jsem čekala, že Bůh odpoví, ale On mě slyšel. Od té chvíle jsem už nikdy netahala kanystry nafty sama. Děly se "zázraky" Pomáhali mi lidé známí i neznámí, zastavovali se přátelé projíždějící Prahou právě ve chvíli, kdy jsem potřebovala pomoc.

Paní domácí se krátce nato rozhodla mě vyhodit z podnájmu. Neměla jsem kam jít, ale necítila jsem ani stín strachu. Už jsem věděla, že mám Otce. A On se postaral. Přišel mi dopis od jedněch manželů z Prahy. Znali kdysi mého strýce, který byl knězem a velmi výraznou osobností na Moravě. Pozvali mě k sobě na večeři. Byla jsem člověk uzavřený, zvyklý pečlivě ovládat své city, nikdy nemluvit o sobě.

"Jak se ti tu žije?" "Skvěle!"

Jaké máš bydlení?" "Děkuji, dobré." "Líbí se ti Praha?" "Ano"

Tak vypadala naše konverzace při večeři.

Loučila jsem se. Stáli jsme ve dveřích a oni rozpačitě hleděli jeden na druhého. "Víš," promluvil muž, "my ti musíme něco říct. Celý večer máme velmi silný pocit, že ti máme nabídnout, abys u nás bydlela. Víme, že to nepotřebuješ, ale přesto ti to nabízíme."

V té chvíli moje skořápka praskla. Řekla jsem jim pravdu. Už pozitivně nebudu mít kde spát. A tak tito lidé, kteří už měli adoptovaného 8-letého chlapce, získali do svého 3+1 v paneláku 19-letou slečnu. Bylo to pro mne pravé požehnání. Byla to první křesťanská rodina, kterou jsem poznala. Bydlela jsem u nich a pozorovala jak se k sobě chovají křesťanští manželé. Moje dnešní rodina se možná té jejich v leccěms podobá.

A pak se můj život začal měnit celý. Krátce na to mne oslovila Ježíšova slova: "Stojím u tvých dveří a klepu... Věděla jsem, co znamená otevřít mu ty dveře, napsat své "Ano" na prázdný list papíru. On sám na něj doplní,

co chce. Po hodinách slz jsem to udělala a On na něj začal psát můj nový život s Ním. Poznala jsem různá společenství, řády, hnutí, našla své místo, vystudovala bez problémů VŠ atd.

Dnes se můj život podobá životům ostatních. Mám rodinu, děti, skvělého muže, Otce. Žiji pro druhé, to co mi dává Bůh se snažím předávat dál.

Můj Otec není sice ten, kterého se můžu dotknout, ale je se mnou stále, radí mi, vím, že slyší každé mé slovo, zná mé pocity, mé nitro tak, jako nikdo jiný.

Jsem Božím dítětem. To opravdu znamená být šťastný, i když cesta, kterou nás Bůh k sobě vede, vede skrze kříž. Ale ať se děje cokoli, i když nám docházejí síly, Bůh je na naší straně. Vymazat nás z Jeho dlaně můžeme jen mi sami. Jenže být bez Otce je úkol nad lidské síly.

Význam cyrilometodějské ideje

Učme se z dějin. Bez poznání dějinné podstaty našeho národa ztrácíme duchovní kořeny. Bez sjednocující ideje je fyzická moc slabá. Vidíme, kam to došlo s národem v naší době. Znevážením cyrilometodějské ideje padlo i velké dílo církevního, jazykového a společenského sjednocení Slovanů. Musíme věřit v budoucnost českého národa. 40 let ateizace národa komunismem přesto nevymazalo z povědomí národa odkaz sv. Cyrila a Metoděje. Naši úhlavní nepřátelé-komunisté, se snažili zahladit památku na soluňské věrozvěsty. Nebyli to komunisté, co přinesli světu spasení, ale svatí, mučedníci a následovníci Krista. Národ, který věří v Boha má pevný základ, že zůstane zachován ve sjednocovacím úsilí Evropy, nežli národy propadlé ateismu s vládou pohrdající zásadami křesťanské morálky.

Národ, který věří a poznal vůli boží a přikládá pilnou ruku k božímu dílu, takový národ má budoucnost. Ateismus svádí společnost na falešnou cestu sjednocení, kde není Krista ani pochopení Jeho učení evangelia vzájemné lásky, tolerance a boží spásy.

Za Svatoplukova panování tvořil Velehrad jakýsi tábor opevnění, který se táhl od Uherského Hradiště k Buchlovským horám a obsahoval četná opevnění Velké Moravy, kostely a jiná obydlí. Byl sídlem velkoknížete a Metodějova arcibiskupství, pod nějž spadaly čtyři slovanská biskupství. Pádem Svatoplukovy říše se rozpadl také tento velkolepý politicko státní útvar a zůstalo po něm jen několik kostelů, jednotlivé tvrze. Na počátku 13. století, kdy už z těchto zbytků zbylo málo, usadili se na místě dnešního

Velehradu Cisterciáci a vystavěli zde velkolepý románský chrám. Tento chrám s hroby moravských Přemyslovců byl napolo zbořen Husity r. 1430. Čas doby dokončil nadobro zkázu. Na jeho místě byl postaven nynější chrám v renesančním slohu. Cisterciáci udrželi se zde až do roku 1784, kdy Josef II. který chtěl mít z Rakouské monarchie německý stát, klášter zrušil. Cisterciáci udržovali do jisté míry cyrilometodějskou ideu. Po zrušení kláštera stal se Velehrad farou. Neobyčejně se Velehrad pozvedl v posledních desetiletích 19. století; velikých zásluh si zde získal hlavně děkan Vykydal se svým kaplanem Vychodilem. Od r. 1890 se dostal do péče Tovaryšstva Ježíšova. Co do lesku měl od časů Svatoplukových nejskvělejší dobu kolem r. 1885, kdy se tu slavila za nesmírné účasti veškerého Slovanstva tisíciletá památka smrti sv. Metoděje (6. 4. 885).

Velehrad je nejpamátnějším místem veškerého Slovanstva spjatý s počátky christianizace. Český národ může si blahořečit, že se toto místo nalézá právě v jeho vlasti. Kéž by mohl uskutečnit myšlenku, která se k němu pojí. Velehrad měl dvojí význam: státní a náboženský. Velkomoravská říše, založená Svatoplukem, měla být hradbou Slovanům proti Frankům, jak se tehdá říkalo germánským plemenům, v ohledu národním a státním. Samostatnost církevního uspořádání s arcibiskupem, podřízenému jedině papeži, měla být překážkou ctižádostivým bavorským biskupům, kteří svou moc chtěli rozšířit za každou cenu na slovanské kraje. První úkol se nezdařil, druhý se vyplnil neúplně. Metodějova apoštolská činnost odolala tisíciletí. Zničení Velké Moravy urychlilo také neslovanské jednání Svatoplukovo s Metodějem a zrádné pletichy biskupa Vichinga (nitranským biskupem od r. 880), podřízeného Metodějovi. Nepochopením a znevážením cyrilometodějské myšlenky, ideje veliké, sjednocující národy, zničilo ideu politickoslovanskou na jednotu Slovanstva.

Čechy odpadly od Velké Moravy již po smrti Svatopluka a to r. 894 a od r. 950 též Morava a byly církevně podřízeny řezenskému biskupství. Teprve v r. 973 se stal prvním českým biskupem Dětmar saský a jeho diecéze byla podřízena mohučskému arcibiskupu (až do doby Karla IV. R. 1344). Tím byl položen základ k samostatnému církevnímu životu v Čechách a na Moravě. Druhým biskupem se stal sv. Vojtěch. Jeho zásluhou se k nám dostali benediktini, šířící učení sv. Benedikta. Řehole sv. Benedikta přinesla národu mnoho prospěšného jako řehole jeho sestry sv. Scholastiky. Benediktini tak začali v národě pěstovat řemesla, obdělávání půdy, zahradnictví, vychovávali mládež, sbírali literární památky a opisovali a vydávali knihy,

vzdělávali se na horlivé věrozvěsty. Z benediktinského řádu vyšlo 35 papežů a na pět tisíc světců.

Cyril a Metoděj se stali zakladateli katolické víry u Čechů a Moravanů. Jimi jsme byli uchráněni osudů Polabských Slovanů, kteří tehdy odmítli dobrovolnou christianizaci a nadále vyznávali pohanství. Čeho dosáhli Polabští Slované odmítnutím christianizace soluňskými bratry? Podmanění mečem saskými panovníky se tyto kmeny Srbů, Luticů, Bodrců bránily a zřízená sídla biskupská se stala tvrzemi zlovůle saských vévodů a vedla často k povstání Polabských Slovanů. Nakonec zanikly tyto kmeny, zatímco Čechy a Morava uchránily svůj rodný jazyk a národ, sjednocený pod ideou svatováclavskou přeťval do dnešních dnů. Svatováclavská idea má svůj základ v životě v míru se silným sousedem a chrání jednotu národa.

Jak cyrilometodějská idea tak svatováclavská nám zachránila národní celistvost a jazyk a odňala německým panovníkům záminku, aby pod rouškou křesťanství rozšiřovali své panství i nad naši vlastí. Je realistická i v dnešní době a je třeba se k ní opět navracet. Doba první republiky, která je pokládána za dobu k budování demokracie, přinesla nám nejenom rozkvet katolicismu, ale též ateizaci a volnomyšlenkářství společnosti. Komunismus po skončení 2. sv. války potom dokončil dobu TEMNA.

Opět jsme se ocitli, jako první misionář, v zemi ateistů a pohanů. To, co jsme zdědili, je dílo komunismu, to, co budeme odevzdávat dalším generacím, bude naše dílo. Je na každém z nás, aby pochopil, kde je jeho místo. Ani komunismus, ani globalismus nejsou tou správnou a jednou cestou ke svobodě národů pod sjednocující ideou. Proto Jan Pavel II. označil sv. Cyrila a Metoděje za patrony Evropy, neboť oni jsou těmi prvními, co přinesli světu myšlenku jednoty víry, jednotu národů, s jediným Bohem a Jeho Synem Kristem.

Lev XIII. Svým okružním listem "Grande munus" (Veliký úkol) z r. 1880 rozšířil úctu k svatým bratřím na celý svět a 5. červenec byl ustanoven jejich svátkem. Cyrilometodějská idea je vírou po opětné jednotě církve východní se západní.

Jaroslav Lhotka

České geopolitické zajímavosti

Hamburk

Většina lidí si myslí, že Česká republika je stát, který nemá přístup k moři, ale není tomu tak. Česká republika vykonává svou svrchovanou moc nad dvěma územími, které spolu vůbec nesousedí a to nad území České republiky tj. historické české země, které jsou její výsostným územím a nad částí přístavu Hamburk.

Ostatní větší část Hamburku je součástí Spolkové republiky Německo a tvoří 1 z jeho 16 spolkových zemí. Co do početnosti obyvatel 1,5 milionu je Hamburk druhé největší německé město.

Část přístavu Hamburk má Česká republika pronajat od Německa do roku 2019. Je to podobná situace jako třeba v letech 1898-1997 měla Velká Británie pronajat od Číny Honkong Nová teritoria nebo USA má do dne 31. 12. 1999 pronajato od Panamy Panamské průplavové pásmo.

Pronájem části Hamburku od Německa je v důsledku českého vítězství v 1. světové válce, protože z právního hlediska bylo Československo s Německem ve válečném stavu od 28. 10. 1918 (vznik Československa) do 11. 11. 1918 (kapitulace Německa) a skutečně došlo k bojům německé armády s československými legiemi na západní frontě ve Francii u Terronu a Vouziers.

Německo v rámci mírové smlouvy z Versailles (podepsána dne 28. 6. 1919), kromě toho, že uznalo Československo v jeho historických hranicích tj. uznalo likvidaci německých separatistických pohraničních útvarů Deutschböhmen (sídlo Liberec, vznikl 29. 10. 1918), Böhmerwald (sídlo Český Krumlov, vznikl 03. 11. 1918), Sudetenland (sídlo Opava, vznikl 30. 10. 1918), Deutschsüdmähren (sídlo Znojmo, vznikl 13. 11. 1918) a vnitřních enkláv Iglau (Jihlava), Brünn (Brno) a Olmütz (Olomouc) Československem v listopadu a prosince 1918 a jejich integraci do něho. Dále Německo Československu dne 10. 01. 1920 odstoupilo ze svého území Hlučínsko (rozloha 316 km² a 40.000 Čechů). Dále Německo pronajalo navíc částí svých přístavů Štětín a Hamburk v roce 1920 Československu na 99 let. Současně s tím v rámci téže smlouvy bylo v Německu internacionalizovány vodní toky vedoucí k těmto přístavům tj. dostali takový statut, jako mezinárodní vody, tj. stát kterým protékají nesmí zasahovat do provozu plavidel, může zasáhnout jen v případě, kdyby byly ohroženy jeho práva.

Ve Versailleské smlouvě je navíc odstavec týkající se Hamburku, že kaž-

dých 10let komise složená ze zástupců Československa, Velké Británie a Německa bude prostory vhodné pro pronájem Československu vytyčovat a že Německo, již v den podpisu Versailleské smlouvy dopředu souhlasí se všemi rozhodnutími a závěry této komise.

Své části Štětínu se Československo vzdalo v roce 1956 ve prospěch Polska. Polsko naproti tomu roku 1957 odstoupilo Československu území v Krkonoších (obec Mýtiny), u Karviné (dnes jsou obě území součástí České republiky) a v Pieninách (dnes součást Slovenska) vše o celkové rozloze 3,7 km²

Realizace mírové Versailleské smlouvy v Hamburku byla až v roce 1929, kdy město Hamburk pronajalo vhodné prostory Československu.

Při rozdělení Československa dne 31. 12. 1992 připadla celá československá část Hamburku České republice.

Česká část Hamburku se nachází ve středu stejnojmenného města a přístavu. Je tvořena molem a přilehlým prostorem s administrativními a skladovými budovami. Díky tomu, že má Česká republika pronajat část Hamburku je přímořskou zemí.

Nad českou částí Hamburku Česká republika vykonává svou svrchovanou moc, jako na kterémkoliv svém ostatním území, včetně toho, že zde má své celní orgány.

Význam Hamburku je i v tom, že Labe je po celý úsek v Německu mezinárodní, tudíž není ničím narušována komunikace České republiky s Hamburkem a z Hamburku s ostatními přímořskými státy světa.

19. 09. 1999

Vilém Vácha

Vlastenectví vyrůstající z Velehradu

Při pohledu na zrušenou národní svatyni, kterou prodal erár josefínské doby kořistnickému podnikateli, který umístil do mramorové kapitulní síně koně a podle toho s ní nakládal, jičil národního ducha neněmeckých národů. Barokní Velehrad byl zrušen Vídní v zájmu rozumářského osvícení, kde nebylo místa pro starobylé tradice, ani šetrnosti k uměleckým odkazům minulosti. Nejinak vypadal Velehrad s chrámem, který byl r. 1784 prohlášen za farní: nakloněná věž, porouchané oltáře, dřevé obrazy, padající omítka z klenby, zašpiněná malba. A přece tento betlémský chlív byl natolik přitažlivý, aby přitáhl k sobě poutníky a roznítil v nich oheň vlastenectví. Vlastenectví

je pozitivní energie váhy. Bůh nás stvořil v rozmanitosti a z jedné podstaty jako obdařil apoštoly darem mluvit různými jazyky, aby hlásali Kristovo evangelium mezi národy

Tehdejší poutníci na Velehradě prožívali jedinečný citový zážitek z národního a církevního jara v rozbřehu známých let 1848, kdy Evropa byla ve varu. Ožíval cyrilometodějský duch, že třeba národům udělit to, co všichni žádají, svobodu. Jan Evangelista Bílý prohlásil: "Půjdeme na Velehrad, tam je náš program. Němci mají Mohuč a Fuldu, my máme náš slavný Velehrad, posvěcený kroky, potem a slovy svatých Cyrila a Metoděje." Již roku 1850 přišlo na Velehrad deset tisíc poutníků. Bachův absolutismus byl zděšen. Pro další masové poutě otevřel se rakouský žalář slovanským národům až r. 1859, tedy ještě před velkým jubileem příchodu soluňských bratří na Moravu. Tužby všech poutníků se nesly jedním směrem-obnovit Velehrad, sídlo metropolitity Metoděje. Tak začalo oživení památky na sv. Cyrila a Metoděje, oživení církevního a národního vědomí celé vlasti. Tato láska se stala láskou vlasteneckou, láskou celého lidu. Strhávala všechny bez rozdílu sociálního a věkového. Zasahovala z Moravy do Čech a Slovenska a šířila se tam, kde kdysi existovala "cyrilometodějská arcidieceze"

Nejhorlivěji kázal P. Ignác Wurm, který dal podnět r. 1863 k jubilejním velehradským oslavám, jež dovedly překonat nepřízeň Vídně a Pešti. Tak se cyrilometodějská tradice obnovila v letech 1863, 1869 a 1885. Jméno Velehrad vzrušovalo v těchto letech i ve víře odloučené pravoslavné Slovany, zejména Rusy. Velehrad se tak stal místem slovanského ekumenismu a původcem tzv. unionistických kongresů, pořádaných od r. 1907 na Velehradě.

Dary význačných jednotlivců, stavovských sdružení, dary ze zemí katolických a pravoslavných a národní dary dokazují velikost soluňských bratří pro Evropu. Je tu dar papeže Pia IX. Z r. 1863 - zlacená lampa věnovaná k mileniu příchodu slovanských věrozvěstů, ostatek pravé ruky sv. Vyrila, darovaný r. 1881 Lvem XIII. z rajskeho relikviáře, významné dary polského národa z r. 1885 - obraz sv. Cyrila a Metoděje s Matkou Čenstochovskou.

Velehrad byl od nepaměti zdrojem slovanského a národního uvědomění a byl jím i v době nedávné, za totalitního komunismu, ztělesněný ve dvou svých světcích a stává se jím i dnes, jako záruka slovanské kulturní svébytnosti i politické nezávislosti. Naplňme se hrdostí, láskou k vlasti a rodnému jazyku nad jedinečným památníkem Moravy a všeho Slovanstva.

Jaroslav Lhotka

Literární dodatek

Časopis Řád měl svého předchůdce. Za první republiky a za války existovat deset let. Byl to literární časopis, který vedl básník František Lazecký. Znal jsem ho i jeho výtečnou manželku paní Květu Lazeckou. František chtěl burcovat svět. Proto na něj navazuji. Mé nakladatelství Řád existuje již také deset let. Časopis dosud přinášel informace. Protože katolický tisk nedopřává sluch katolickým básníkům, chtěl bych vyhradit místo v Řádu i pro náboženské básně. Doufám, že zde nebudou publikovány jen mé básně, mám pochopení i pro ostatní katolické básníky a básnířky. Většinu jich znám osobně.

Karel Dachovský

Bůh? Člověk?

Karel Dachovský

Tam, kam člověk nedohlédne,
je jedna hvězda.
Bůh se podepsal
na prašném povrchu
vroubeném kameny
různé velikosti.

A člověk?
V duši rozdílnost,
zápasí dvojí věčnost.
Člověk se Bohu
povedl i nepovedl.

Třpytivé ráno.
Kdysi horká noc v ráji.

Mystické řádky

Karel Dachovský

Sudy plné medu
ve Vianneyově faře.
Sudy plné střelného prachu v Londýně.
Pošetilá slavnost
už tři sta let.

Dvě bytosti nelze zaměnit.
Co bolí mě, nebolí tebe.
I matka těžko vymění
bolesti svého dítěte.
Mystická záměna
dvou bolestí.
Jedině Bůh přijme
účast na svém kříži.
Jak nepochopitelná citlivost Boží.

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

2/2000

*"Bud' nástrojem, zlatým nebo ocelovým,
železným nebo platinovým, velkým
nebo malým, jemným nebo hrubým ...
- Všechny jsou užitečné: každý ke svému
vlastnímu účelu tak jako praktické věci:
kdo by si troufal tvrdit, že stolařova pila
je méně užitečná než lékařův skalpel?
- Tvou povinností je být nástrojem."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Nejprve Vás chci pozdravit a poděkovat všem, kdo podporují nakladatelství Řád. V poslední době mám finanční problémy, je to tím, že řada odběratelů časopisu nezaplatila předplatné. Prosím, aby tak učinili. Nicméně letos vyjdou opět tři čísla řádu, jak jsem slíbil.

Jeden biskup přirovnal vývoj ekumenismu k výstupu na horu. Čím jsem výš, tím máme blíž k sobě. Jistě jsou zde chvályhodné pokroky, ale vývoj je složitější. Například anglikáni se v minulých letech od Církve vzdálili kvůli svěcení žen na kněžky a biskupky, církevním sňatkům rozvedených a postojům k homosexualitě. Nepochybně jsou ale i úspěchy, někdy však zatemňování.

Chci reagovat na článek v Arcidiecézním zpravodaji /číslo 3/. Píše se v něm, že v Arcibiskupském paláci byla 3. 2. ekumenická bohoslužba. Synodní senior Českobratrské církve evangelické a předseda Ekumenické rady církví v ČR ThDr. Pavel Smetana řekl, že při společně sloužené mši byly náhle všechny rozdílly pryč, všichni byli náhle jedno v tomtéž Božím slově a i evangelický kněz byl v duchu při přijímání těla Páně s ostatními. Toto je zatemňování pravdy. Protestanté nemají platně svěcené kněze ani mši a Tělo Páně. Ještě že se podobné zatemňování děje poměrně zřídka.

Katolický týdeník sice přináší i dobré věci, ale celková úroveň je v průměru slabá. Někdy i provokuje /viz fotografie ministrantky podávající Tělo Páně/. Z toho mají radost feministky, pravověrní kněží však jsou smutní.

Je čas se také zamyslet nad přijímáním na ruku. Anglický kardinál Basil Hume před smrtí viděl v tomto způsobu chybu ukazující na malou úctu k Eucharistii. Navíc se ztrácí malé úlomky hostie. Jeden známý kněz mi také řekl, že v jeho kostele byla při přijímání na ruku odnesena Eucharistie z kostela.

Hovoří se také o připuštění žen k dennímu studiu na teologické fakultě spolu se seminaristy. Když jsem studoval v semináři v Londýně, nestudovaly tam ženy, a i to byl dost liberální seminář. Seminaristé mají být vychováváni k celibátu, proč jim komplikovat život? V semináři má být klid na modlitbu, duchovní život a studium. Nepředstavujeme si, že na denním studiu budou pouze světice.

P. Ing. Karel Dachovský

Legionáři Krista

Zatímco se Západ potýká s nedostatkem kněžských povolání, kongregace Legionáři Krista, založená před 60 lety, má přes 400 kněží a 2000 seminaristů. Legionáři jsou proslulí svou ortodoxností a věrností k papeži. Nyní otevřeli nový seminář v Římě s kapacitou pro 1000 bohoslovců.

Legie Krista byla formována na pozadí krvavé bolševické revoluce v Mexiku roku 1910, která vedla k dekadám pronásledování Církve. Zakladatel P. Mavelial Maciel se narodil v Mexiku roku 1920 a vstoupil do semináře v Mexico City v roce 1936. Po pěti letech /ještě jako bohoslovec/ otevřel s podporou biskupa studijní dům pro 13 mladých mužů. Byl vysvěcen roku 1944 a vedl první skupinu seminaristů na pontifikální univerzitu ve Španělsku.

V roce 1950 Legie otevřela první Centrum pro vyšší studia v Římě a první čtyři kněží Legie byli vysvěceni roku 1952. Přes skrovné začátky legionáři převzali širokou škálu apoštolské činnosti /zvláště v Mexiku/, založili školy a roku 1964 převzali v Mexico City vedení univerzity.

V USA /Connecticut/ byl zřízen seminář a další centra vzdělávání jsou v Evropě a Jižní Americe. Tento úžasný rozvoj má základ ve spiritualitě, kdy Ježíš Kristus je středem řeholního a kněžského života. Zároveň mají hlubokou úctu k Panně Marii, Matce Církve. Zasvěcují své kněžství a apoštolskou činnost její péči. Věrnost církvi je doprovázena loajálností vůči papeži.

Legionáři mají dvanáct let formace před svým svěcením na kněze. Předpokládá se, že studenti budou mít zralý a vyvážený charakter, ctnosti síly a poslušnosti, vyvážené velkodušností a otevřeností všem. Jejich formace je silně ovlivněna filozofií a teologií sv. Tomáše Akvinského. Po druhém ročníku filozofie studenti jsou na dva nebo tři roky poslání vykonávat apoštolskou činnost. Často v Regnum Christi, apoštolském hnutí pro laiky - ženy i muže /založeno také P. Macielem/. Také vedou katecheze mladých i dospělých, spolupracují ve farnosti nebo charitativních organizacích.

Papež Jan Pavel II. podporuje silně činnost legionářů. P. Maciel vyjádřil naději, že legionáři sehrají velkou úlohu při znovuevangelizaci USA.

AD 2000

Řím

Kongregace pro nauku víry měla čtyřdenní shromáždění. Zúčastnil se jej i papež, který řekl, že zjevení Krista je definitivní a úplné. Dvakrát zdůraznil, že nekřesťané žijí v nedostatečné situaci ve srovnání s těmi, kdo mají plnost spásitelných prostředků v Církvi. Papež řekl, že se šíří omyly a vážné dvojmyslnosti ohledně jedinství a univerzality Kristovy spásy. Citoval vlastnosti encykliku *Redemptoris missio* a řekl, že Bůh se definitivně zjevil. Proto teorie omezeného charakteru zjevení Krista, které najde své doplnění v ostatních náboženstvích, protirečí učení Církve. Je omyl tvrdit, že Církev jako cesta spásy je na stejné úrovni s ostatními náboženstvími, která tvrdí, že doplní Církev a splynou s ní v eschatologickém Božím království. Proto se musí vyloučit mentalita indiferentnosti, kterou doprovází náboženský relativismus vedoucí k názoru, že jedno náboženství je stejné jako druhé.

Papež poděkoval Kongregaci pro nauku víry na práci k dobru Církve a spáse duši.

Německo

V roce 1998 vystoupilo z Církve 120 000 lidí. Je to o něco méně než v roce 1997. Skoro 8 000 dospělých bylo pokřtěno a také 248 000 dětí.

Výstupy z Církve jsou zčásti motivovány nespokojeností, zčásti finančními důvody. Každý příslušník církví ročně odevzdá 0,7% svých příjmů jako církevní daň. Peníze jsou sráženy automaticky. Minulý rok katolická církev přijala 8,4 miliardy marek a protestantské církve 7,8 miliardy.

Španělsko

Biskupská konference vyzvala katolíky, aby se nedívali na pořady v televizi, které se vysmívají papeži. Varování přišlo po televizní debatě /kterou sledoval milión lidí/, kdy se diskutovalo, zda papež má nebo nemá rezignovat. Biskupové prohlásili, že úcta k papeži neznamena omezení svobody projevu, ale že papež nemá být uražen a pomlouván.

Při této příležitosti zpěvák Ramoncín prohlásil, že Jan Pavel II. je zkažený jako všichni papežové. Pilar Raholová, bojovnice za samostatnost Katalánska, řekla, že církev je hnízdo konspirace, kde ženy jsou považovány za nic.

USA

Na Floridě se konala konference nazvaná "Medicína v miléniu" Mluvilo se o přelidnění. Vyzdvihl se fakt, že v polovině lidstva je porodů málo, jsou pod hranicí reprodukce /2,1 dítěte na rodinu/. To, že roste počet obyvatel světa, je dáno prodloužením věku. V roce 1945 se lidé dožívali v průměru 45 let, nyní 65 let. Průměrný věk se stále prodlužuje, takže roste nesoulad mezi počtem starých a mladých lidí. Antonio Golini předpověděl, že za 30 let klesne počet obyvatel Itálie na třetinu. Kdekoliv roste populace, je to stimul k ekonomickému rozvoji. Ekonomická síla je produktem rozměrnosti pracovní síly a průměrné produktivity. Ačkoliv se to zdá paradoxní, čím větší je populace, tím větší je schopnost chránit životní prostředí. Industrializace znamená koncentraci lidí do velkých městských celků, takže se snižuje zamoření velkých oblastí. V USA žilo v roce 1900 60% obyvatelstva na venkově, nyní jen 25%. Obrovské pozemky na východ od Mississippi patřily k farmám, nyní je zde les, kde žije mnoho druhů zvířat. V roce 1900 bylo ve Virginii méně jelenů než dnes. Zastánci životního prostředí tímto stejně nejsou přesvědčeni. Budou nadále učit na školách ve svém duchu.

John Wilks je autorem velice ceněné knihy "Průvodce konzumentky - o pilulce a dalších drogách" Popisuje abortivní účinky antikoncepční pilulky - ta znemožňuje uhnízdění oplodněného vajíčka. Wilk také píše články do odborného tisku o etických otázkách a posledních vědeckých výzkumech dokazujících nepříjemné účinky pilulek.

Brazílie

Brazílie je země s úžasným potenciálem. Je téměř tak velká jako USA. Je zde 172 miliónů obyvatel, to je 52 obyvatel na čtvereční kilometr. Pokles porodnosti byl strmý. V roce 1965 to bylo 5,6 dětí na rodinu, nyní 2,3. Dokonce některé rodiny s 2 nebo 3 dětmi se považují za "pro život" Bůh dal Brazílii četná naleziště kovů, ropy a zdroje dřeva. Roste těžký průmysl. Pracující lidé jsou tvořiví, čestní a pilní. Ale korupce a nedostatečnost některých byrokratických aparátů spolu s propagandou za snížení porodnosti ohrožují brazilskou možnost stát se velmocí.

V Brazílii je nejvíc katolíků na světě - přes 100 miliónů. Trpí ale rozměňováním víry, jako se to děje v Severní Americe a Evropě. Mnoho katolíků

je jen "matrikových" Také někteří věří v Boha a zároveň v domorodé bůžky Ale jsou zde známky naděje. Je zde mnoho aktivistů pro život. Silné je hnutí pro život i v hlavním městě Brazílie. Je to město, jehož vznik předpověděl sv. Don Bosco. Popsal to jako novou civilizaci, která se zrodí v Brazílii mezi 15. a 20. Rovnoběžkou, kde "potečou mléko a med"

Prezident Juscelino Kubitschek převedl vizi do reality. Budování trvalo pouhé 4 roky. V roce 1960 se sem přestěhovala vláda. Když navštívil Brazílii sovětský kosmonaut Jurij Gagarin, poznamenal: "Mám dojem, že jsem se vylodil na jiné planetě než je Země. Město je tvarováno jako letadlo nebo pták směřem k východu. "Tělo" ptáka obsahuje většinu vládních budov a "křídla" jsou vyplněna obytnými budovami pro dva milióny obyvatel. Převažují bílé masivní budovy, třídy jsou široké a čisté.

V Brazílii je prováděno mnoho ilegálních interrupcí. Proti klinikám se obtížně vede boj, protože je chrání policie, která je zkorumpovaná a předává interrupčním klinikám jména aktivistů pro život. Ti jsou pak ohrožováni ve svých domovech.

Silné hnutí pro život je i v Anapolis, kde biskup dal k dispozici budovu starého semináře pro vytvoření domova pro těhotné ženy. Modlíme se za Brazílii, aby se varovala před tím, co vytvořil "vyspělý" Západ. 30 let pornografie, antikoncepce, interrupce a rozvodů neudělalo Západ šťastným.

Je velké potěšení navštívit kancelář Severino Calvacattioho, druhého viceprezidenta Kongresu, který má kříž na stěně, druhý na stole a na zdi fotografii v životní velikosti, na níž je on spolu s papežem.

Biskupové jsou aktivní pro život. Mají ale také své nepřátele. Nedávno rozšiřoval někdo video s otřesnou sexuální "výchovou" pro mládež, přičemž se prohlašovalo, že je to dílo biskupské konference. Biskupové tomu učinili brzy přítrž. Nejvíce aktivní pro život je biskup Pestana v Anapolis. Vyčlenil kněze Luize Carlose Lodiho, aby se plně věnoval akcím pro život. Vede i dům pro neprovdané matky a je aktivní v politice, kde bojuje proti kultuře smrti. Biskup Pestana ví, co má dělat. Povolal nový řád - řeholní kanovníky Svatého kříže. Jsou zde od roku 1983. Propagují postoje pro život. Mají seminář s 15 vlastními bohoslovci, mnoho bohoslovců zde studuje za diecézi. Seminář je středem aktivit. Některé rodiny se přestěhovaly do jeho blízkosti a učí své děti samy doma. Jistě seminář přinese dobré plody v národě, kde je osmina katolíků celého světa. Náš boj není snadný, protože bojujeme proti zlým duchům /Ef 6, 12/. Ale Ježíš, náš vítězný Pán a Spasitel, zvítězí.

Peru

Od roku 1995 vede vláda kampaň za hromadnou sterilizaci, aby se snížila populace. Dům od domu procházejí aktivisté a přemlouvají ženy ke sterilizaci nebo antikoncepci /nitroděložní tělíska a injekce Depo-Provera. Ženy jsou upláceny /potravinová pomoc/ nebo je jim vyhrožováno. Nejsilnější je kampaň v oblastech s původním indiánským obyvatelstvem, které má tmavší plet. Sterilizace se provádí hlavně po domácku chatrně vyškolenými zdravotníky. Organizace a fondy z USA poskytly 5,3 milióny dolarů na antikoncepční prostředky. Je to nezákonné, protože Tiahrtův dodatek k zákonu zakazuje poskytovat fondy z USA na programy plánování rodiny v cizině, pokud jsou tam porušována práva žen. Todd Tiaht je kongresman za republikány. Dodatek zákona vstoupil v platnost 22. října 1998.

Bangladéš

Bída je zde veliká, ale vývoj jde kupředu. Také díky Williamu Christiansenovi, zakladateli Institutu pro sjednocený zemědělský rozvoj (IIRD). Institut pomáhá desetitisícům žen v nejchudších oblastech Bangladéše. Projekty Institutu zahrnují laboratoře pro pěstování rostlin nepodléhajících nálezům, farmy pro rybníkářství a pěstování kachen, hedvábnictví zaměstnávající 1.000 žen, iniciativu pro zavodňování, čištění vody, zřízení 400 nových škol, 131 školek pro produkci ovocných a dřevařských rostlin, stavebnictví a péči o bezdomovce.

IIRD byl snem Christiansena už když chodil do 10. třídy /rok 1958/. V letech 1978 - 1986 pracoval jako misionář v Indii. Seznamoval se s kulturou Bangladéše a vyhledával americké experty. Poté zajišťoval nově vzniklé organizaci finanční pomoc. IIRD pečuje také o zdravotnictví, ale nepodporuje programy na zavádění umělé antikoncepce. Opravdovou potřebou není kontrola populace, ale ekonomický rozvoj. Průměrný příjem na hlavu je v Bangladéši 260 dolarů, ale o 25% vzrostl během posledních čtyř let. K tomu přispěl i IIRD.

Bangladéš získala nezávislost v roce 1971 a USA spatřovaly hlavní překážku k rozvoji této země v "přelidnění" Proto mělo být "řešením" zmenšovat počet chudých lidí sterilizací a umělou antikoncepcí. Organizace hlavně z USA se vrhly na národ a za peníze amerických daňových poplatníků snižovaly populaci. Prvním cílem v této údajné "válce proti chudobě" byly ženy. Byly donucovány k přijímání antikoncepčních injekcí Nortplant, byly podplá-

ceny a uráženy. USAID nedodávala fondy chudým přímo, ale v závislosti na ochotě přijmout antikoncepci či sterilizaci.

Christiansen má jinou metodu. Nabízí práci. V jeho podnicích jsou zaměstnány jenom ženy. Dostávají pěknou mzdu. To zvyšuje jejich životní úroveň. Často jsou to svobodné matky nebo vdovy

Dalším problémem jsou zásahy vlády do ekonomiky. Státní podniky mají často ztráty. Z toho těží byrokracie, která se přiživuje a blokuje privatizaci. IIRD podporuje soukromý prostor a vyhýbá se byrokracii. IIRD vytáhl z bída 18 000 rodin.

Kanada

Provinciální vlády přebírají nemocnice vedené Církví. Důvodem má být "všeobecná zdravotní péče" Řeholnice, které dosud nemocnice vedly, totiž odmítaly interrupce, sterilizace a antikoncepci. Stát za konfiskovaný církevní majetek nic nezaplatí. První nemocnice byla založena roku 1639 a poté 200 let ženské řády a kongregace zakládaly další. Byly to jediné nemocnice v Kanadě.

Challenge

Vatikán

Kardinál Jorge Medina Estevez, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, vyzval katolíky, aby uznali svátost pokání jako základní rámec účasti na Svatém roku. Kardinál kritizoval některé místní církve za to, že plánují pro Jubilejní rok kající slavnosti, kdy je generální absoluce nabízena místo individuální zpovědi. Řekl, že ve svém životě strávil 9 000 hodin zpovídáním.

Austrálie

V roce 1996 se stal arcibiskupem v Melbourne George Pell. V té době bylo v semináři pouze 12 bohoslovců /na 1 milión katolíků/. Dnes je jich tam 28. Seminaristé uvádějí, že bývali ministranty a faráři měli na ně dobrý vliv. Angažování v Církvi a příklad kněží jsou důležitými faktory inspirace pro povolání.

Každoroční shromáždění Národní konference amerických katolických biskupů jednalo také o církevní architektuře. Toto téma se dostalo na pořad poprvé v historii Národní konference. Byl přijmut 100 stránkový dokument "Domus Dei", který nahradil kontroverzní dokument z roku 1978. Při Národní konferenci promluvalo několik desítek biskupů. Nikdo z nich nehájil odklizení svatostánku z centra kostela. Kardinál James Hickey chválil postoje těch, kteří hájí nutnost umístit svatostánek do středu svatyně. Zdůvodnil to nutností posílit naši víru v Eucharistii. Lidé vcházející do kostela mohou pokleknout a pozdravit Nejsvětější svátost. Mohou setrvat v modlitbě a tichu před mší. Měli bychom se vrátit ke zvyku klást svatostánek do centra. Nebudeme snad zajatci architektů, kteří sdílejí nebo nesdílejí naši katolickou víru. Arcibiskup Theodore Mc Carrick, řekl, že měl vždy na paměti umístění svatostánku. Devadesát procent věřících přijde do kostela jen v neděli dopoledne. A jestliže svatostánek nelze spatřit, ztrácí něco velmi důležitého ve své spiritualitě a teologii. Je třeba podtrhnout, co žádá Kodex církevního práva z roku 1983, že svatostánek by měl být na prominentním místě. V arcidiecézi Newark nesmí být postaven kostel, kde by svatostánek nebyl viditelný převážné většině věřících. Biskup Sean O' Malley řekl, že v uplynulých 30 letech změny byly velké a zuřivé. Mřížky v kostelích byly rozbourány, eucharistický púst od půlnoci zrušen, nepraktikuje se častá zpověď jako příprava na přijímání ani pokleknutí před Nejsv. Svátostí. Všechno toto mění mysl lidí a biskupové mají starost o víru v Eucharistii. Arcibiskup Justin Rigati řekl, že Nejsvětější svátost je umístěna často na místa, která nejsou prominentní. Kardinál Anthony Bevilacqua: "Když pozoruji lidi ve Philadelphii, vidím, že většinou když vejdou do kostela, chtějí hned vidět svatostánek.

AD 2000

Prošpikovaná agenty KGB

Světová rada církví byla před pádem komunismu plna agentů KGB a jiných komunistických tajných služeb. I jeden z generálních tajemníků Rady byl agentem KGB. Vyplývá to z dokumentu zveřejněného nedávno v Německu. Světová rada církví sdružuje 330 křesťanských církví mimo katolickou. Špičkovým agentem KGB byl také tehdejší leningradský pravoslavný metropolita Nikodim, jednu dobu místopředseda Rady. Agenty byli také téměř všichni tlumočníci, kteří předávali získané informace Nikodimovi, ten zase do Moskvy ústředně KGB.

GN 8/2000

Otec "děti ulice"

Polský misionář Tadeusz Brodziński zamýšlí vybudovat na předměstí města Barquisimeto ve Venezuele výchovné a vzdělávací centrum pro děti ulice. Současně má toto zařízení poskytnout střechu nad hlavou těm dětem, které v důsledku nedávných povodní přišly o domov

Gość niedzielny 8/2000

Počty katolíků ve světě

Ke konci roku 1999 dosáhl počet katolíků ve světě rekordního čísla miliardy čtyřiceti pěti milionů, což představuje 17,5 % všech obyvatel planety. I když je sice faktem, že počet katolíků vzrůstá, není tento růst přímo úměrný růstu počtu obyvatel Země. Proto procentuální podíl katolíků na počtu obyvatel planety klesá, ještě před dvaceti lety činil téměř 20 %. Nejkatoličtějším kontinentem je Amerika, kde žije 50 % všech katolíků světa. Počet duchovních na celém světě činí cca 404.600, což je zhruba o 500 více než v roce 1991. Mírně se zvyšuje i počet bohoslovců, kterých je nyní necelých 110.000. Co se týká kněžských povolání, je situace odlišná podle jednotlivých kontinentů. Zatímco Západní Evropa a Oceánie zaznamenaly proti roku 1978 pokles počtu kněží o 15 %, v Asii se zvýšil o 46 %, v Africe dokonce o 50 %. V obou Amerikách zůstávají počty kněží zhruba stejné. V Západní Evropě poklesl proti stejnému roku počet duchovních v průměru cca o 16 %, ve Francii dokonce o 33 %. Naproti tomu v Bělorusku vzrostl počet kněžských povolání o 586 %, v Rumunsku o 86 % a na Ukrajině o 121 %.

GN 8/2000

10 let vězení pro obránce nenarozeného života

Kubánský soud poslal na 10 let do vězení Oscara Bisceta Gonzálese, bojovníka za práva na život nenarozených dětí. Zatčen byl v listopadu minulého roku. Jeho "vina" spočívá v tom, že zorganizoval před porodnicí v hlavním městě Havaně manifestaci pod heslem "Ne trestu smrti - ne potratům!" Její účastníci byli brutálně rozehnaní ozbrojenými strážci nemocnice, na Gonzálese byl vydán zatykač pro údajné "navádění k trestnému činu, pobuřování a zneuctění vlasteneckých symbolů"

GN 9/2000

Prosba za odpuštění

Patriarcha rumunské pravoslavné církve Teoctist poprosil věřící za odpuštění kolaborace části rumunské pravoslavné hierarchie s komunistickým režimem. "Osobně prosím za odpuštění a dělám to teprve teď, neboť dříve jsem k tomu neměl dostatek odvahy" řekl 85letý patriarcha a dodal: "V srdci jsem smutný, neboť jsem přispěl k utrpení mnoha lidí.

GN 9/2000

Bombardování katolické školy

Čtrnáct žáků spolu s učitelem zahynulo v jihosúdánském městě Kauda při bombardování katolické školy sv. Kříže letectvem súdánské vlády. Podle agentury Reuter představitel súdánské ambasády v Nairobi cynicky prohlásil, že "bomby spadly tam, kde je bylo plánováno". Představitelé vlády tvrdí, že škola byla součástí vojenského tábora. Místní biskup Gassis prohlásil, že letecký útok znamenal "opravdový masakr nevinňátek".

GN 9/2000

Kněz jako politik?

Tak se ptá jistý rakouský žurnalista v časopise "Glaube und Kirche". Jedná se o českého kněze, prezidenta Křesťanské akademie prof. dr. Tomáše Halíka, jenž nedávno před novináři prohlásil, že je připraven vzít na sebe tento úřad "pro blaho země". Kodex kanonického práva však duchovním striktně zakazuje přijímat politické funkce. Podle mluvčího České biskupské konference Daniela Hermana je tato ochotna v Halíkově případě "udělat výjimku".

Glaube und Kirche 1/2000

Naše poznámka: Kodex kanonického práva z r. 1983 podstatně přísněji než předchozí kodexy zakazuje duchovním brát na sebe politické funkce. Mnoho duchovních v nejrůznějších zemích světa bylo na základě toho nuceno vzdát se svých poslaneckých mandátů. Proč by právě dr. Halík měl být výjimkou? Nebo lepší otázka: Proč on sám vzbuzuje dojem, že by touto výjimkou mohl být?

Indičtí kněží působí v Německu

Klesající počet duchovních v Západní Evropě se snaží biskupové nahradit kněžími ze zahraničí. Tak v Německu začalo tento rok působit 40 indických karmelitánů, nejstaršímu z nich jménem Mani je 50 let. Experti počítají s tím, že v příštích letech se západoevropští biskupové budou nuceni čím dál častěji obracet o pomoc k Asii, kde počet kněží díky stále novým povoláním rychle vzrůstá.

Tag des Herrn 10/2000

O situaci Misionářek lásky

Od smrti Matky Terezy vzniklo dalších 20 nových domů její kongregace Misionářek lásky. Ta má dnes na celém světě ve 126 zemích 560 domů, v nichž pracuje 5 tisíc sester. V Indii jsou domy kongregace v každé diecézi. V jejich péči se nachází téměř milion nemocných, z toho 50 tisíc malomocných, 34 tisíc nevyléčitelně nemocných. Kromě toho sestry vedou školy a sirotčince, v nichž pečují o téměř 80 tisíc dětí. Většinu z nich tvoří děti nalezené sestrami na ulicích, na smetištích, novorozeňata, jež matky pohodily atd. Novým projektem kongregace je práce ve prospěch nemocných na AIDS.

GN 7/2000

Zatčení křesťanských dětí v Saudské Arábii

Pět křesťanských dětí z Filipín bylo zatčeno v Saudské Arábii za údajné "šíření křesťanství". V Saudské Arábii je křesťanská víra pod přísnými tresty zakázána. Děti byly uvězněny odděleně od svých rodičů, taktéž zatčených. Jsou ve věku 3, 9 a 12 let.

GN 6/2000

Krize rodiny v Maďarsku

Maďarští katoličtí biskupové vydali pastýřský list, v němž vyjadřují velikou starost o osud rodiny v Maďarsku, která prožívá vážnou krizi. Zároveň kritizují vládu, že nevěnuje dostatek péče rodině po stránce sociální, ekonomické a jiné. Podle informací episkopátu pětina mladých lidí ve věku 16-24 let žije v rozbitých rodinách, matky samoživitelky tvoří 16 % všech rodin a 7 % partnerů žije bez sňatku.

GN 6/2000

Další represe v Číně

Jak informovala Fundace kardinála Kunga v USA, došlo v Číně k uvěznění dalšího katolického biskupa a čtyř členů tzv. podzemní církve. Biskup se jmenuje Han Dangxiang a byl zatčen při exerciciích. Zároveň zmíněná fundace oznámila, že krátce před Vánocemi byl poslán do koncentračního tábora Wang Chenqun, aktivní laik. Wang byl již dříve vězněn, celkem strávil v čínských kriminálech 10 let. Fundace rovněž vyjádřila obavu o osud tří kněží, zatčených loni, o jejichž situaci nejsou žádné bližší zprávy

GN 6/2000

Symposium o španělských mučednících

Pronásledování katolíků ve Španělsku v letech 1931–39 bylo předmětem mezinárodního sympozia v Římě, pořádaného papežskou institucí "Regina apostolorum". Z více než 6 tisíc duchovních a několikanásobně většího počtu řeholních sester a laiků, brutálně povražděných zednářsko-komunistickým režimem, Sv. Otec Jan Pavel II. 238 prohlásil blahoslavenými. Španělský biskup a historik Vincente Carcel Oriti vyvrátil tvrzení, že se jednalo o osoby podporující povstání generála Franka. Informoval, že pronásledování katolíků začalo už pět let předtím, kdy byly bořeny kostely, kláštery a semináře a docházelo k pouličním vraždám aktivních katolíků, duchovních a řeholníků.

GN 6/2000

Proti diktatuře humanistů

Evropská unie neustále zdůrazňuje, že je založena na "humanismu". Humanisté mají také svůj světový názor: liberální, zdůrazňující osobní svobodu individua a "pluralismus". Z toho logicky vyplývá, že by měli tolerovat jiné názory jakožto samozřejmost. Jenže tak tomu není. Humanisté trpí jiné náboženské a světové názory jen potud, pokud mají nepatrný význam a nemohou ohrozit jejich světový monopol. Nejzřetelněji se to ukazuje na názorech odmítajících potraty. Zastáncům vražd nenarozených dětí se poskytuje široký prostor v médiích, odpůrcům se milostivě "dovoluje" prezentovat svá stanoviska jen v omezené míře. Jakmile projeví obránci nenarozeného života trochu víc iniciativy, například tichými manifestacemi před interrupčními klinikami, okamžitě jsou pronásledováni, pokutováni a vězněni. Humanismus usiluje stát se světovou diktaturou, v níž má dojít ke zbožštění člověka.

Katolíci nemohou být naivní a nesmějí věřit, že zastánci humanismu to myslí se svobodou a lidskými právy upřímně, dokud se budou hlásit k ideálům Velké francouzské revoluce. Tím se sami usvědčují ze lži, neboť Francouzská revoluce znamenala sadistickou genocidu katolického obyvatelstva. Nepříteli katolicismu jsou také liberalismus, socialismus, nacismus, komunismus a hedonistický konzumismus. Všechny tyto -ismy - s výjimkou nacismu a komunismu - humanisté nepokrytě podporují. Tím se staví na pozice bojovníků proti Božímu pořádku a toto musí katolický křesťan kategoricky odmítnout. Proto mezi humanismem a katolicismem nemůže být žádné shody.

R. Malý

Clinton podporuje scientologickou sektu

Nechvalně známá tzv. scientologická církev, která je v Evropě předmětem zájmu policie pro své kriminální aktivity, je v US podporována prezidentem Clintonem. Scientologové nevěří v osobního Boha, pouze v jakousi vnitřní sílu v člověku, kterou je třeba prý uvolnit a osvobodit. Toho dosahují u lidí, kteří se jimi nechají zlákat, svérázným způsobem: nutí je pracovat na statcích a v továrnách vydržovaných touto sektou bez jakéhokoliv respektování práva na odpočinek a pracovní doby. Německá policie před pár lety zjistila, že v táborech sekty vládne režim podobný nacistickým koncentrákům, proto bylo zahájeno proti ní trestní stíhání a její působnost byla podle ústavy zakázána. V USA naproti tomu prezident Clinton přijal mezi své poradce členy této sekty a netají se tím, že se o ni opírá. Mimo jiné k ní náleží i tak vlivné osobnosti jako filmoví herci John Travolta a Tom Cruise, jakož i hudebník Chick Corea

TdH 8/2000

Potratáři zatčeni

V polském Lublinci zatkla policie dva lékaře kvůli ilegálnímu provádění potratů. V Polsku, jak známo, jsou vraždy nenarozených zakázány s výjimkou ohrožení života matky, znásilnění, genetického poškození plodu a incestu. Policisté překvapili lékaře právě ve chvíli, kdy skončili své krvavé řemeslo.

GK 2/2000

"Sexuální revoluce" naruby?

V jihokorejském Soulu se konala mohutná demonstrace mládeže proti sexu před manželstvím a mimomanželským vztahům. Evropo, co ty na to?

GK 2/2000

Dobré výsledky arcibiskupa Haase

Lichtenštejnský arcibiskup Wolfgang Haas, dřívější biskup ve švýcarském Churu, kde se stal terčem ostrého útoku neomodernistů pro svoji statečnou obranu katolické víry, si počíná na svém novém působišti velmi aktivně. Od ledna začal z jeho iniciativy vycházet nový církevní časopis "Verein Kirchenblatt", který sleduje linii papeže a arcibiskupa. Haas pravidelně vizi-tuje farnosti a snaží se o co nejužší kontakt s lidmi. Neúnavně káže o prav-dách katolické víry, kterou brání proti zřed'ování ze strany neomodernistů. Pozitivním výsledkem tohoto stavu je, že nedůvěra částí lichtenštejnských věřících, která se projevila při jeho nástupu do úřadu před dvěma lety, téměř zmizela.

GK 12/1999

Křivé obvinění biskupa z Rwandy

Biskup Augustin Misago z africké Rwandy stojí před soudem. Je obviněn z údajného podílu na genocidě příslušníků kmene Hutu z r. 1994. Jak známo, došlo tohoto roku k občanské válce mezi kmeny Hutu a Tutsi. Hutuové vtrhli do hlavního města Kigali, obývaného příslušníky kmene Tutsi a během pár dní povraždili 800 tisíc lidí. Tutsiové, jejichž polovina se hlásí ke katolíkům, přepadli na oplátku města a vesnice obývané Hutuy a dopustili se podobné genocidy. Válka skončila, výsledek vyzněl ve prospěch Hutuů. Biskup Misago byl zatčen a evidentně lživě obžalován, že prý Tutsie ke genocidě na Hutuích podněcoval, ačkoliv existuje celá řada svědectví, že právě on a ka-tolické duchovenstvo odsuzovali brutalitu a zvěrstva na obou stranách. Nezaujatí pozorovatelé soudí, že jde o osobní mstu na biskupovi Misagovi.

TdH 7/2000

USA nehrozí přelidnění

Halasná kampaň americké vlády, jako by zemi hrozilo přelidnění, se nezákládá na pravdě. Potvrzuje to Ústřední demografický institut. Prezident Clinton totiž nedávno požádal Kongres o zvýšení finančních prostředků na kontrolu porodnosti. Není těžké uhodnout, že za tím stojí zájmy monopolů, majících obrovské zisky z výroby antikoncepčních preparátů.

GN 11/2000

Demokracie a hodnoty

"Demokracie bez hodnot se může snadno změnit v otevřený nebo skrytý totalitarismus," varoval Sv. Otec Jan Pavel II. ve svém poselství k účastníkům VI. Plenárního shromáždění Papežské akademie věd. Povinností Církve podle papeže je neustále upozorňovat na toto nebezpečí a varovat před ním.

GN 11/2000

Blahořečeno 11 řádových sester - mučednic

Sv. Otec Jan Pavel II. blahoslavlil 5. března 11 polských řádových sester, povražděných hitlerovci r. 1943 v běloruském Nowogrodku. Byly zastřeleny v rámci čistek mezi polským obyvatelstvem, prováděných nacistickou vojenskou okupační správou.

GN 10/2000

Požadavek náboženské svobody

Katoličtí biskupové Vietnamu poprvé v historii komunistické správy země vydali prohlášení, v němž požadují náboženskou svobodu a respektování lidských práv. Zároveň protestují proti státním zásahům do vnitrocírkevních záležitostí, například proti tomu, že každý kandidát kněžského studia musí k tomu mít souhlas příslušné organizace komunistické strany (jako u nás před listopadem 1989). List vietnamských biskupů odvysílala zahraniční rozhlasová stanice "Radio Veritas Asia"

GN 10/2000

Žádná legalizace

čínské Vlastenecké církve Vatikánem

Prefekt vatikánské kongregace pro misie kardinál Jozef Tomko kategoricky popřel zprávy některých médií, jako by Vatikán hledal možnosti legalizace schizmatické tzv. Vlastenecké katolické církve, založené r. 1958 z popudu komunistického režimu, jejíž biskupové byli vysvěceni bez souhlasu Sv. stolce. Podpora Sv. Otce platí nadále mimo jakýchkoliv pochybností v podzemí podobící katolické církvi s tajně svěcenými a ilegálně činnými biskupy, kterou uznává jako jedinou řádnou římskokatolickou, v jednotě s Římem existující církev.

TdH 6/2000

Hromadné výstupy z církví ve Velké Británii

Křesťanské církve ve Spojeném království ztrácejí týdně cca 2.000 věřících. Bude-li tento trend pokračovat, tak v r. 2016 by se mělo hlásit pouhé procento k některé křesťanské církvi. Ještě před dvaceti lety chodilo 12 % Britů pravidelně na nedělní bohoslužby, v r. 1998 to bylo jen 7,5 %.

TdH 4/2000

Vývoj v Německu ve věci "Scheinu"

Jasně stanovisko Sv. Otce přimělo prakticky všechny německé biskupy náležitě reagovat. Pokud nechtěli dojít ke schizmatu, nezbývalo jim, než poslechnout a církevní poradny pro těhotné vyjmout ze státního systému, v němž je povinnost vydávat pověstný "Schein" opravňující k provedení potratu, i když někteří si neodpustili poznámky, že je to proti jejich svědomí a podrobují se pouze proto, že musí, neboť jsou vázáni poslušností.

Vyvstal ale problém další snahy obejít požadavek Sv. Otce, tentokrát skrze laiky. Progresisté ze Svazu německých katolíků už dali dohromady nadaci "Donum vitae", která už teď aktivně zakládá po celé zemi poradny pro těhotné v rámci státního systému. Předseda Svazu německých katolíků Hans Joachim Meyer se několikrát vyjádřil, že poradny zřizované sdruženým "Donum vitae" mají nahradit diecézní poradny, které teď už v rámci státního systému fungovat nebudou a nemohou.

Zde ale stojí jeden závažný problém. Biskupové, kdyby papeže neposlechli a po jeho jednoznačném vyjádření nadále setrvali ve státním systému,

by na sebe přivolali církevní tresty. To však platí i pro laiky, pokud chtějí vystupovat jako katolíci jménem Církve, což Svaz německých katolíků míní dělat. Proč se zakrývá skutečnost, že aktivisté "Donum vitae", zakládající proti požadavku papeže poradny vystavující písemný souhlas s vraždou nenarozeného dítěte, se ocitají v diametrálním rozporu s církevní disciplínou a uvalují na sebe církevní tresty?

V rozporu s touto jednoznačností však mnichovský kardinál Wetter prohlásil před médii, že aktivita "Donum vitae" je prý "soukromou záležitostí". Není snad i v "soukromé záležitosti" laik vázán katolickou morálkou a církevní disciplínou právě tak jako biskup či kněz? Pokrytectví a snaha obejít papežův požadavek, aby Církev neměla žádný podíl na brutálních vraždách nenarozených, jsou tady zřejmé.

Tím více potěší iniciativa z druhé strany. Lékařka z Düsseldorfu Claudia Kaminská a profesor sociální etiky z Osnabrücku Manfred Spicker založili další nadaci pod názvem "Ja zum Leben" (Ano k životu), která má zřizovat poradny pro těhotné s nabídkou všestranné pomoci mimo státní poradenský systém bez vystavování "Scheinu"

R. Malý (podle Fels 2/2000 a dalších pramenů)

Ještě jednou Čína

O vánocích bylo v lokalitě Chongren zatčeno 40 katolíků, členů podzemní pravověrné katolické církve, která je v jednotě s Římem. Byli přepadeni komunistickou bezpečností, když odcházeli z půlnoční mše, sloužené ilegálně. Zároveň bylo zatčeno i šest protestantů, také členů podzemní protestantské denominace. Ti byli okamžitě bez soudu odesláni do nápravného tábora.

GN 2/2000

Dilema syrských křesťanů

V Sýrii už několik desetiletí vládne diktátor Háfiz Asád, kdysi pravá ruka Moskvy. Presto však jeho režim křesťany nepronásleduje, naopak je brání proti útokům muslimských fundamentalistů. Činí tak z čistě pragmatických důvodů. Asád totiž nepatří k oficiální sunnistské větvi islámu, ale k menšinové sektě. Tím může být ohrožen ze strany pravověrných mohamedánů, proto hledá potenciální spojení všude, kde se dá. Křesťané, převážně se hlásí k pravoslavné církvi (katolíci různých ritů jsou v mizivé menšině), představují

10 % obyvatelstva, což není zanedbatelný počet. Pravoslavní křesťané jsou velkými obdivovateli Asáda a jsou mu vděční za náboženskou svobodu a ochranu, jakou jim poskytuje proti radikálním muslimům. To však nese s sebou další nepříjemnosti. Nedá se popřít, že Asádův režim patří k jedněm z nejterorističtějších na světě, v Sýrii je celá řada obránců lidských práv ve vězení a koncentračních táborech. Církve by měly, aby si uchovaly ducha Kristova, protestovat. To však se zejména pravoslavná hierarchie bojí udělat, neboť nechce přijít o ochrannou ruku Asádovu před mohamedánskými fundamentalisty.

TdH 11/2000

Proč jenom "jedna mše"?

Šokující zprávu zveřejnilo letošní 13. číslo týdeníku východoněmeckých katolíků "Tag des Herrn". Biskup v Hildesheimu Josef Homeyer chystá úpravu nedělních bohoslužeb ve své diecézi. Požaduje, aby v neděli byla v každé farnosti sloužena pouze jedna mše svatá a všechny ostatní, jež se v neděli sloužily, byly odstraněny. Svůj záměr odůvodňuje biskup tím, že prý není přípustné, aby se farní společenství, které se má jako celek shromáždit na nedělní liturgii, tříštilo, což se údajně děje, když farář ve farnosti nabízí v neděli dvě a více mší.

Tento požadavek je pro mnoho věřících nepřijatelný a už teď se ozývají nesouhlasné reakce. Jsou čistě praktického rázu: Mnoha lidem se tím účast na nedělní Eucharistii znemožní, konkrétně rodičům malých dětí, které ještě není možno brát do kostela a otec s matkou se potřebují vystřídat při jejich hlídání. Hlavní námitka proti je však ideová, související s neomodernistickým bludem upřednostňování společenství před menší obětí. Nedělní Eucharistie je na prvním místě Kristovou obětí, přinášející nadpřirozené a světu tolik potřebné duchovní plody, proto nelze počet mší redukovat ve prospěch údajné jednoty farního společenství. To je naprosto scestná a bludná idea, která, doufejme, se neprosadí a biskup Homeyer bude muset ustoupit.

-rmi-

Sociální encyklika pravoslavné církve v Rusku

Ruská pravoslavná církev chce v srpnu vydat první sociální encykliku. Jak oznámil mluvčí moskevského Patriarchátu, má být probrán vztah církve a státu a ožehavé sociální otázky, jako je tunelování a zadržování výplat zaměstnancům.

TdH 11/2000

Z našeho přátelství zůstala hromada trosek

Mé první hlubší milostné přátelství se proměnilo v divoké drama. Byla jsem jata hrůzou, když jsem ke všemu zjistila, že jsem těhotná. Nastalo intenzivní hledání odpovědi na tuto mou situaci. Můj přítel dítě chtěl a viděl v něm naději na náš rozpadající se vztah. Ale právě tato od něho vyslovená naděje smýkla se mnou jiným směrem a byla mi protivná. Dítě, jež by mělo být tuhoucím lepidlem našeho rozklíženého vztahu takovým dítětem byla jsem už sama!

Zkoumali jsme usilovně každý sám sebe i s pomocí psychologa. Každým dnem vyvstávalo jasnější rozhodnutí a z mého sobeckého nitra znělo zřetelně: "Interrupce!" Nechtěla jsem dítě, které by mělo fungovat jako cementitové lepidlo našeho bezpohlavního vztahu, který je bez života, bez vzájemného porozumění, bez vzájemné opory - a mně samé při neustálém hledání bylo by stejně cizí. Toto Embryo bylo ohrožením mého vlastního života v čem spočívala možnost mu čelit? Kamkoliv mé oči pohlédly, všude jsem viděla vítězit hrubou sílu a v hrůze mé nejistoty a jen pomyšlením na běh světa se mé nitro třásl strachem. Kromě toho jsme byli my oba vyloženi ztracenci, touto situací navíc poznamenáni: co by nás asi čekalo?

Rychle píšou se slova jedno za druhým a skrývají pomalu na povrch deroucí se výkřik. Jeden slepý krok a po něm jasně procitnuté vědomí: "Zabila jsem vlastní dítě! Já, já, já jsem to spáchala!"

Zde nepomohl už žádný argument, žádný důvod a žádná omluva mi nepřišla útěchu. Jen břemeno mého probuzeného svědomí křičelo hrůzyplně a nesnesitelně v mé duši. Můj vztah k příteli se naprosto zhroutil a on, který s hnusem se ode mne odvracel, dal se zase na svou starou cestu s heroinem. Celou tu vinu zanechal v mém krvavém klíně, jenž nyní páchl smrtí a zůstával prázdný. Dlouhý, téměř nekonečný rok belhala jsem se tmavými ulicemi s velkou dírou v břichu. Potajmu vytékalo mnoho krve, která nechtěla vyschnout. Zahlédla-li jsem cestou dítě, řinuly se mi z očí slzy potůčkem

tiché výkřiky padaly jako malá smrt do mého nahnílého lůna. Na tomto nepatrném malinkém životě závisely dva další životy, které už nemohly dál dýchat bolestí. Na půdě této skutečnosti ztrácí interrupce své oprávnění, jež bez toho je osudné. Špatné předpoklady jsou vždycky ještě lepší než vůbec žádné!

Potom jsem chtěl aspoň jemu ještě pomoci, aby i on nezhynul. Má vina byla k neunesení, visela na mně jako přetěžký skalní balvan, který pohřbíval všechno krásné v mém srdci. Dlouho jsem se snažila získat zpět svého ztraceného přítele a viděla, jak se utěšoval heroinem, který se stal jeho věrnou milenkou. Však i já jsem jednou použila takovéto útěchy, abych měla pokoj od neustálého opovrhování sebou! Ale brzo jich nepozorovaně přibývalo a s každou dávkou se řetěz pevněji utahoval, až jsem byla v úplném zajetí.

Z našeho přátelství zůstala hromada trosek protichůdných citů a nejednou společný spojenec heroin nás v tom obelstil. My jsme se mnohokrát rozešli a zase sešli, žili jsme spolu spoutáni jakýmsi neviditelným poutem.

Tabea

Prosba

V kostele sv. Rocha mám mši jen tři dny v týdnu. V ostatní dny celebruji v domácí kapli. Dosud jsem dostával mešní intence z USA, ale změnou vedení v HLI přestali posílat. Pokud byste měli volné intence, budu vděčen. Peníze budou použity na Nakladatelství Řád, které je letos ztrátové.

Děkuji předem.

P. ing. Karel Dachovský

Kdo má zájem o Výbory ze studií a článků PhDr. Adolfa Provazníka. Je to náročná četba pro uvědomělého katolíka věrného pravověrné tradici. Články jsou historické, politické a náboženské.

I. díl obsahuje články z let 30. až do r. 1989,

II. díl obsahuje články od r. 1990 do r. 1994,

III. díl obsahuje články od r. 1995 do r. 1998.

Každý díl je za cenu 100,- Kč. Možno vyzvednout osobně na uvedené adrese nebo objednat poštou s příplatkem na poštovné.

PhDr. Adolf Provazník, Jílkova 115, BRNO 615 00.

tel.: (05) 48539382

Kdo napodobuje koko?

Ekumenismus je tak říkajíc na pořadu dne. Přečteme si tedy výňatek z článku Uwe Wolfa, evangelického teologa, v časopise "Gegengift" ("Protijed", prosinec 1995, str. 5-14) pod titulkem "Kam jde Církev?" Analýza je pro nás stále aktuální

Církev se otevřely až k sebezapření. Do kancionálů zařadily nové písně, reformovaly liturgii, přibrzdily nauky urážející ducha doby a odepsaly d'ábla. Svezly se na každém možném duchem doby poháněném prostředku. Přitom zapomněly na vlastní jízdní řád. Jednomu se zdají moderní až příliš, druhému ještě málo. S batolišti pro nastávající otce, poradnami pro dezertující brance a homosexuály, synodálními návrhy k ordinaci lesbiček a zrušení vojenských kurátů. Z otčenáše vyškrtly Otce, objevily feminitu Boha. S Ježíšem demonstrovaly za přívětivou energii a za osvobození nicaraguánských rolníků i proti chovu drobného zvířectva v Oldenbursku. Fary jsou nákladně renovovány, kanceláře vybaveny počítači a programy v řečtině. Kostelní věž i varhany zrestaurovány. Automatické ukazovače písní, dia-promítačky, přístroje pro psaní při denním světle jsou instalovány, kompletní mediální technika je nasazena a na bohoslužbách je dvacet lidí...

Krize církve je ve ztrátě jejího středu, jejího duchovního centra. Kde jsou shromáždění ve jménu Kristově tři pastoři, tam panují tři mínění. To budí nejprve dojem liberalitu a potom ztráty orientace. Ztratil se vnitrocírkevní konsens, společná víra, to co se dotýká stejně všech, to co je bezpodmínečně a za všech okolností platné. Církev bude muset znovu nastolit otázku pravdy a být připravena svědčit, být vyznavačskou církví.

Ted' chce církev být populární, na výši doby, liberální, tolerantní, otevřená světu. Nechce překážet. Její největší slabost je v tom, že chce být světem milována, protože už nemiluje sama sebe. A přece má být solí země a hořčičným zrnkem naděje, kvasem který prostoupí svět. Ví ještě vůbec, že má hlásat pravdu, s kterou nemůže volně nakládat a o které nemohou křesťané a křesťanky v žádném lidovém hlasování rozhodovat? Jádro křesťanství není k volnému použití. "My jsme Církev", ale my jsme se sami neustavili. Pánem Církve je Bůh. Ještě ji drží ve své dlani, ale co nevidět může zkaženou sůl upustit a do země zašlápnout. Bude žádat vyúčtování podle počtu svěřených talentů a líný služebník bude vyvržen do temnoty, kde je slyšet pláč a skřípění zubů.

Bůh je dobrotivý otec, do jehož náručí se vrací marnotratný syn. Kde ale stojí, že Bůh všechno odpustí a každého přijme? Bůh Abrahamův, Izákův

a Jakubův, Bůh z hory Sinai, Bůh proroků a Ježíšových podobností je také hněvivý a temný Bůh. Nový zákon nevypráví jenom o lidech, kteří Ježíše následují s radostí, ale také o bohatém mládenci, který v následování Krista ztroskotá a také o bláhových pannách, jejichž světlo zhaslo. To se dnes nechce poslouchat. Žádá se (za laciné pomoci německé slovní hříčky: Frohbotschaft statt Drohbotschaft) "poselství budiž luzné a nikoli hrůzné!" Změkčující jazykovou úpravou lze odstranit každou neschůdnost. Bůh je milující matka, učedníci jsou Ježíšovi přátelé. Ježíš je prvním novým člověkem. Bůh Ježíšův se ale nedá sourozeneckým a solidárním hlasováním redukovat na bezmocného plyšového Boha. Ani nelze soumrak Boha pozdržet tím, že se odstraní postupně všechny hrany evangelia. Populistické redukce jenom utvrzují osoby církvi vzdálené v jejich skepsi. Proto je také osudným omylem doufat, že po zrušení papežské neomylnosti, povinného celibátu a zákazu ženských svěcení se katolicismus vyšvihne k novým vrcholům víry. Naše evangelicko-luteránské církve nemají papeže, zato jednu biskupku: nemáme celibát, zato rozvedené faráře: patří nám svobody, o kterých naše katolické sestry a bratři sní a přesto mnoho lidí na naše bohoslužby nechodí.

Krise Církve je krize její víry. Bláhové panny už nepočítají s návratem svého ženicha.

Cizinče, odpovíš mi?

(Zážitek steylských misionářů pátera Goetsche a bratra Gerváse v Číně ...)

Bratr Gervasius doprovází pátera z Kaotai k těžce nemocné. Po třídní jízdě na koni dlouhé přes 200 kilometrů jsou u cíle, ale nemocná je už mrtva. Sklícení se vydávají na cestu domů.

Asi v půli jízdy hornatým terénem potkávají mladíka, který je prosí, aby navštívili jeho matku. Vede je asi 15 km stranou do malé osady. V hliněné chatrči na ně čeká umírající žena. Misionáři jsou udiveni otázkami, kterými je bezprostředně zahrne.

"Cizinče, odpovíš mi podle pravdy?"

"Jistěže!"

"Je Bůh, který má tři podoby? Je v příštím životě místo radosti pro ty dobré a místo hrůzy pro zlé? Je to pravda, že Bůh přišel na tuto zem, aby umřel za lidi a otevřel jim místo radosti? Cizozemče, je to všechno pravda?"

Kněz potvrzuje pln údivu všechny otázky. Odkud zná nemocná tyto pravdy víry?

"Máš při sobě vodu", pokračuje nemocná, "umyj mne, abych se dostala do místa radosti!"

Odkud ví, že má páter Goetsch s sebou křestní vodu?

Po krátkém rozhovoru udělí misionář nemocné křest. Plná radosti má nemocná ještě jedno přání: "Máš s sebou chléb. Žádný obyčejný chléb, ale Boha samého. Dej mi také z toho.

Umírající ke všemu ví, že má kněz při sobě sancitissimum! Páter Goetsch ji podá svaté přijímání a udělí ji pomazání nemocných.

Pak ji řekne: "Doposud ses ptala ty, teď se něco zeptám já. Odkud znáš pravdy naší víry? Vyprávěli ti něco katoličtí nebo evangeličtí křesťané?"

"Neznám křesťany, cizince!"

"Četla jsi to všechno v knihách?"

"Neumím číst. Nevím ani, jestli je nějaká křesťanská literatura v mém jazyku"

"Ale odkud máš své vědomosti o víře?"

"Prostě jsem si myslela, že to tak musí být. Už deset let žiji podle této víry. Tak jsem učila i své děti. Můžeš je všechny umýt (chce říci: pokřtít)."

"Věděla jsi, že pojedeme dnes kolem?"

"Ano, měla jsem sen a viděla staršího muže. Ten mně řekl, že mám poslat svého chlapce k cestě a zavolat oba cizozemce. Ti prý mne umyjí pro ono dobré místo pro smrti."

Misionáři jsou hluboce dojatí. Povaha nemocné tváří v tvář smrti je tak průzračná, že pro pochybnost není místa.

Na rozloučenou ji darují malý obrázek sv. Josefa, patrona umírajících. Teď je nemocná radostí zcela bez sebe.

"Toho znám, ten mne přece navštívil. Byl u mne už častěji. To on mne nechal poslat vám naproti mého syna, aby vás zavolal."

Byl u ní ve snu nebo ve skutečnosti? To neví a není to pro ni ani důležité. Důležité je, co se jí skrze něho dostalo.

Žena zemřela ještě tu samou noc.

*Vypráví Ludwig Lenzen
Trionfo del Cuore Nr.14*

Baby od milého Pána Boha..

"Příběh, který se opravdu stal" líčí paní Elisabeth Backhausova v časopise "Theologisches" 11-12-99

S těžkým srdcem jsem se vracela dne 22. října domů. Byla jsem v Muensteru na mši za nenarozené děti. Celebrant využil totiž homilii k tomu, aby obhajoval vydávání onoho problematického dokladu o provedeném poradenství, který zaručuje beztrestnost interrupce. Tím se postavil proti rozhodnutí papeže a potom napadl zvláště arcibiskupa Dybu. Několik z nás opustilo na znamení protestu chrámový prostor. Vrátili jsme se až po promluvě.

Když jsem přišla k zastávce autobusu, sedělo tam jedenáctileté děvčátko. Prozradila mi, že byla navštívit maminku v nemocnici - prý dostane bratříčka (dosud byla jedináček).

V autobuse si sedla vedle mne. Svěřila se mi, že má maminka rakovinu. Že ji chtěli vzít celou dělohu. Řekla prý mamince: "Maminko, to baby nám posílá sám milý Pán Bůh a ono nesmí umřít" Matka prý odpověděla: "Když je to tak, chci je mít." A teď se rakovina zmenšila, zůstaly už jen malé perly To je těmi hormony.

Potom vytáhla z tašky ultrazvukové snímky a vysvětlovala: "Zde začíná bejbátko zívat.. Zde má pusku už zcela otevřenou a zde ji zase zavřelo." Vyndala ještě jeden snímek: "Ten je můj. Říkám chlapečkovi "tlust'och", tatínek mu říká "hopsák", protože způsobuje mamince na břicho kopečky a jamky. Táta už pro něho koupil Carreru-dálnici a jiné hračky." Přitom se mateřsky shovívavě usmívala nad dítětem v osobě svého otce. Vždyť to bude nějakou dobu trvat, než si maličký bude s něčím takovým hrát.

Krátce předtím než vystoupila, dodala: "Modlím se za maminku a bratříčka každý den, vždycky večer" Nemohla jsem dojetím zadržet slzy. Přála jsem jí a její rodině ze srdce Boží požehnání.

Proč uctívat nadále modly?

Je mi smutno, když čtu jména ulic a náměstí pojmenovaná po vůdcích husitů nebo po těch z třicetileté války, co k nám přivedli cizí žoldnéře, knechty, aby loupili a vraždili.

Je třeba navrátit se k dějinám. O tom, co se napáchalo po smrti Otce vlasti

napsaly se stohy lží a polopravd. Kdo čte historii a je přemýšlivý, má na dobu po smrti Karla IV jiný názor nežli Alois Jirásek a Zdeněk Nejedlý.

To, co bylo napsáno pro duchovní život národa, bylo husity spáleno. Rok 1419 pro národ, který byl doposud jednotný, stal se pohromou. Národ se rozdělil na dva tábory a 14 let se plenilo dílo Karla IV. Když r. 1425 přitrhli husité k hradu Rychmburku ve Východních Čechách, bylo dobyté opatství Podlažické, kde byl umístěn archiv Východních Čech, podlažický klášter byl zbourán a bibliotéka se vzácnými rukopisy spálena, převor kláštera, osobní přítel Karla IV s dalšími 7 mnichy upálen zaživa pod hradem. Tak se přetrhávaly duchovní kořeny českého národa jako za 40 let panování komunistů na čele s KSC. Podobné jako vejce vejci! V rodném kraji: Sobotka byla tak husity zpusťošena, že se stala opět vsí. Jičina dobyli Siroťci z Hradce Králové po Žižkově smrti v kvěťnu 1434, několik dní před bitvou u Lipan a město vyrabovali a zpusťošili.

Žižkův hejtman Jan Pardus z Wratkova po Lipanech převlékl sako, dal se k císaři Zikmundovi, který mu dal hrad Rychmburk i s panstvím a na sklonku života se přidal k Jiřímu z Poděbrad podle hesla "kam vítr, tam plášť". Tento nový vládce upaloval zaživa na svém panství jak katolíky tak podobojí za to, že odmítali pracovat na jeho statcích. Takových bývalých Žižkových hejtmanů-prospěchářů bylo více, např. Mikuláš z Husi.

Husitskými válkami zbídačelý lid byl stížen novým a trvalým zlem - nevolnictvím. Za polského krále Vladislava Jagella přijal sněm zákon, že každý poddaný musí mít svého pána, jemuž byl zapsán jako majetek (byli podle zápisů "člověci", ne lidé). Výsledkem husitské revoluce bylo 27 stran a sekt. Husité nedokázali ani udržet ve svých řadách jednotu. Převlékání kabátů se v husitském panstvu a žebrácké šlechtě vžilo a dospělo se k poznání, že to stojí za to. Jako dnes: včera žebrák, dnes pán.

Léta předbělohorského blahobytu, kdy do země nevníkl nepřítel (s výjimkou vpádu Pasovských), byly přerušeny roku 1618 odbojem proti Habsburkům, králům Matyášovi a Ferdinandu II. Záminkou byly věci náboženské, svoboda vyznání, potvrzená majestátem Rudolfa II. ve skutečnosti šlo o cíle osobní, boj o moc v zemi a o majetek. Tak Matyáše Thurna, který pořádně neuměl česky, popudilo proti králi sesazení z výnosného úřadu karlštejského purkrabí, rovněž tak hraběte Joachima Schlika. I mezi evangelíky byli jednotlivci, kteří od povstání zrazovali a neúčastnili se ho. Po bitvě na Bílé Hoře stali se za laciný peníz majiteli zemských statků rozliční dobrodruzi ze všech konců světa, půda přecházela do rukou cizáků, kteří neměli srdce a soucit pro

selský lid, který musel vypít kalich hořkosti až do dna neměl ani práva vystěhovat se z vlasti. Robota se utužila.

Komenský byl naivní politik. Jako exulant povolal do Čech švédské vojsko, které zle řádilo v české zemi a připravilo zemi o vzácné sbírky Rudolfa II. Navíc válka způsobila i změnu v poměru národnosti, kde se rozmohl německý živel, neboť k osazení vylidněných krajin byli povoláni němečtí kolonisté. Pro národ bylo štěstím, že při Komenského vyslanecké práci u tureckého sultána, turecké vojsko přišlo na pomoc odbojným stavům ve válce jen na Moravu a potom odtáhlo nazpět.

Vestfálský mír (1648) zavřel dveře všem exulantům na návrat. Komenský byl hozen bývalými "přáteli" přes palubu a seděl někde v koutu jako bezvýznamná osobnost. Potom cestoval po severní Evropě. Až ve Švédsku potkal movitého chlebedárce Ludvíka de Geera. Tento protestantský zbrojař a velkostatkář najal učence, aby reformoval švédské školství a po baťovsku očekával, že se mu investice do vzdělání mládeže navrátí prostřednictvím kvalifikovaných odborníků, které nové školy vychrlí. Na návrat investic však čekal marně. Komenský pedagogickou práci pouze simuloval a cizí tovary použil pro sebe, dnes bychom řekli zdefraudoval je. Po dlouhých 6 letech se zklamání Švédové s neproduktivním pedagogem rozloučili. Ve vysokém stáří podlehl Komenský přesvědčení, že v r. 1673 dojde k poslednímu soudu, po kterém zavládne na zemi království Ježíše Krista.

Alois Jirásek tomu všemu nasadil korunu svým pamfletem "Temno" Zde vylíčil negativně jezuitský řád a postavu jezuity Antoníka Koniáše jako gaunera, přestože to byl vlastenecky smýšlející kněz, jen páčil knihy, ale ty nemravné, co se k nám pašovaly z Drážďan z tiskárny Harnacka za účelem dalšího znemravení národa českého, jehož morálka utrpěla třicetiletým válčením v Evropě.

O tom všem se dodnes zarytě mlčí. Uctívají se jména, která znamenají pro národ negativum. Každé dílo stavěné na lži nikdy nevydrží na věky jako nevydrželo "na věčné časy s SSSR a nikdy jinak" Na každém kroku nás pronásledují rozhodnutí. Sám akt rozhodnutí není těžký. Těžkým je proces rozhodování, tedy odhalování pravdy, přemýšlení a nakonec převzetí odpovědnosti. Tak se nestaneme pouhými loutkami. Dnes se musíme naučit brát na sebe odpovědnost. Proč dále uctívat modly?

Písmo svaté je zdrojem povzbuzení na cestě k pravdě. Dává nám odpověď na otázku "proč" našeho svědomí.

Jaroslav Lhotka

Hřeby v ramenech

Za 1. republiky pořádal tatínek Váši Petříka, brigádní generál Václav Petřík s jeho maminkou, mimo jiné nadanou malířkou a zdatnou překladatelkou do cizích jazyků, jednou za dva měsíce bohatou večeři pro ruské emigranty-bělogvardějce a jejich rodiny. Znali se s generálem z bojů proti bolševikům, někteří s ním objevovali již od Zborova, kde se pod praporem sv. Václava zrodila na kijevském náměstí sv. Sofie Česká družina, prapor o 600 Čechoslovácích, která v bojích u Zborova s Němci dala základ k formování prvního a druhého samostatného pluku po 300 letech od Bílé Hory, pojmenovaných po našich patronech sv. Václavu a sv. Cyrilu a Metodějovi.

Bývalí carští důstojníci byli velmi vděční za pozvání na dobrou večeři. Nejčastěji k Petříkovým chodil mladý a veselý kapitán, bělogvardějec Ščerbačev. Vzpomínalo se na carské Rusko i na krvavou bolševickou revoluci, na Trockého vystoupení proti ruským legionářům, na Lenina, importovaného Němci do Ruska k rozvratu carské monarchie, která jim byla s pravoslavím trnem v oku.

Jednou se Ščerbačev svlékl ze saka a košile, aby ukázal, co dovedou udělat bezbrannému bolševici: na holém těle, na jeho ramenech byly vidět, tehdy už zacelené strašné rány, jako když Krista ukřižovali. Jak k nim přišel? Když vypukla bolševická revoluce, měl čas jenom si na svoji carskou uniformu natáhnout civilní kabát, aby unikl zatčení a prchal z Moskvy. Chtěl se dostat k bílým jednotkám generála Kaledina, který tehdy operoval ještě dost blízko hlavního města. Z nenadání Ščerbačeva na předměstí zastavil milicionář a povídá: "Občane, kolik je hodin?" Ščerbačev rozepnul plášť a sáhl do kapsy pro hodinky. V tom momentě revolucionář zahlédl carskou uniformu. Namířil na něho pušku a zavlékl ho do strašné bolševické věznice Suchanovo. Po řadě výsleších se musel kapitán Ščerbačev svléknout do půli těla. Kolik měl hvězdiček na epoletách, tolik mu rudí katani zatloukli hřebů do ramen. Přibili ho.

Jak se podařilo Ščerbačevovi z věznice uprchnout, to už si Váša Petřík nepamatuje. Byl tehdy malý chlapec a měl z toho vyprávění a z těch hlubokých ran oči na vrchu hlavy. Určitě mu byla nápomocna Boží prozřetelnost, když se postavil jako pravoslavný křesťan na odpor zhoubnému bolševismu se zbraní v ruce. Bolševici přibíjeli na vrata kostelů pravoslavné popy, po způsobu ukřižování Krista, v zimě je navíc polévali vodou. Nešetřili ani našich legionářů. Trockij vyhlásil otevřený boj proti ruským legiím a nařídil každého chyceného Čechoslováka se zbraní v ruce zastřelit, často až po nelidském mučení.

Takto se nám zachovaly svědectví, čeho je schopný bolševismus. Proto byl generál Petřík nenáviděn komunistickým režimem. Na sklonku života byl zbaven komunisty penze a živil svou rodinu jako kočí na státním statku, člověk, který bojoval za samostatnost národa a prošel od Zborova až po Vladivostok v boji s bolševiky. Bělogvardějci a kozáci patřili mezi jeho nejvěrnější přátele, věřící křesťany. Generál Petřík, věřící katolík s manželkou, zůstal svým až do smrti, nezlomen na duchu. Syn šel v jeho šlépějích.

Jaroslav Lhotka

Vzpomínky na katolický učitelský ústav ve Sv. Janu pod Skalou

V r. 1915 zakoupila "Kongregace Školských bratří" (Fratres scholarum christianarum) usedlost s pozemkem ve Sv. Janu pod Skalou s tím, aby zde zřídila učitelský ústav pro chlapce. Učitelský ústav pro dívky existoval potom v Praze. Hlavním posláním Kongregace Školských bratří je učitelské působení a výchova dětí a mládeže. Školští bratři mají (zejména na Slovensku) početná společenství laiků v zahraničí v "třetích řádech" (Signum Fidei). V tomto společenství se soustředují muži i ženy, svobodní, ženatí i vdané, kteří "příslibem dobré vůle" jsou spojeni ve společenství. Členové Signum Fidei vypomáhají v pastorační činnosti, katechezi, v ošetřování nemocných a přestárlých.

Katolický soukromý učitelský ústav ve Sv. Janu u Berouna měl samosprávné řízení - byl zde zároveň internát a jídelna. Čtyřleté studium probíhalo podle osnov Ministerstva školství ČSR a s jeho souhlasem. Učitelé - vychovatelé, kterým se zde říkalo prefekti, měli dozor nad chlapci od časného rána. Vstávalo se v 6 hodin. Po ranní toaletě a přípravě na výuku následovala mše svatá v kostele a po snídani začala v 8 hod. výuka, která s hodinovou polední přestávkou na oběd končila v 16.30 hodin. Dvakrát týdně, vždy odpoledne, byly vycházky do přírody k poznávání přírodních krás a berounského krasu. Jedna dvojhodina týdně byla věnována výuce "péče o duševně méněschopné žáky" Tomuto předmětu vyučoval ředitel zvláštní školy z Berouna. Náboženství byla věnována jedna hodina týdně a bylo povinným předmětem. Základní předpoklad pro přijetí na katolický učitelský ústav byla spořádaná rodina a výchova dětí v rodině v duchu katolicismu. Pro přijetí bylo nutné předložit doporučení děkanství o morální bezúhonnosti žáka.

Zájem o studium daleko převyšoval možnosti ústavu. Kdo neovládal hru na nějaký hudební nástroj při přijímacích zkouškách a byl přesto přijat, musel povinně navštěvovat výuku na hudební nástroj. Nejčastěji to byl klavír, housle, ale i varhany. Pro ostatní žáky to byl nepovinný předmět. Kdo si ale z těchto žáků chtěl prohloubit hudební vzdělání, měl zde neomezenou možnost. Tak nám vyrůstali pedagogové s hudbou v srdci (porovnej to s dnešní koncepcí školství). V některé odpoledne byly přednášky katolicky zaměřených univerzitních profesorů, např. dr. Zd. Kalisty, dr. Jos. Pekaře, dr. Vašíčka. Vyučování začínalo a končilo společnou modlitbou podle benediktinského "Ora et labora" - modli se a pracuj. To bylo programem všech katolických učitelů vzešlých z učitelského ústavu ve Sv. Janu pod Skalou, který existoval až do roku 1942.

Každým rokem o Velikonocích byla povinná třídní duchovní cvičení, vedená určeným exercitátorem, zpravidla jezuitou, zakončená svatou zpovědí, která byla povinná v tento čas i pro učitelský sbor. Ten byl z jedné poloviny světský a z druhé poloviny církevní jako tzv. Školští bratři. Byla zde řada vynikajících pedagogů, vlastenců a znalců kulturních hodnot českého národa, takže kulturní akce byly během školního roku průběžné a týkaly se rozpoznávání krás "Pražského baroka", historie 28. října 1918, Pražského jara, Smetanovy Prahy, atd.

Výuka na ústavu byla vedena v duchu Desatera. Čtyřleté studium bylo zakončeno veřejnou maturitní zkouškou ze všech předmětů s výjimkou náboženství. Na katolickém ústavu bylo možné dodatečně skládat zkoušky z pedagogiky, psychologie a didaktiky. To platilo i pro absolventy státního školství, kteří se chtěli věnovat učitelskému povolání (reálky, gymnázia). Absolventi katolického ústavu měli aprobaci pro I. stupeň, kterou si mohli po 2-3 leté učitelské praxi, na základě doporučení školního inspektora, rozšířit pro II. stupeň.

Učitelé, kteří vyšli z tohoto ústavu se řídili pěti zásadami:

- 1) zasvěcené svátky světít
- 2) v neděli a ve svátky světít a nábožně slyšet celou mši svatou
- 3) zachovávat ustanovené posty
- 4) v postní čas nekonat veselí
- 5) ve velikonoční čas velebnou svátost přijímat-tj. zpověď a přijímání

Učitelé, kteří vyšli z tohoto ústavu, byli pro své náboženské přesvědčení často pronásledováni a to již po květnu 1945. Po únoru 1948 došlo k rozšíření perzekucí na ty učitele, absolventy katolického ústavu, kteří se nesmířili

s marxistickými dogmaty komunistického zlořádu. Škála trestů byla rozsáhlá - od šikanování, překládání z místa na místo, přes finanční stránku až k vyloučení ze školství.

Pan učitel Josef Chromovský, absolvent tohoto ústavu, který mi poskytl materiál k tomuto článku (dnes již není mezi námi naživu), nesměl pro své náboženské vyznání učit v místě bydliště, byl za svou práci více jak dvacetkrát přeložen, nesměl vykonávat funkci třídního učitele, takže byl platově postižen, nesměl vyučovat občanskou nauku a žádné hodiny navíc. Tím byl postižen na výši důchodu, protože jeho mzda byla stále na základu platové stupnice. V r 1968 se stal předsedou ČSL v místě bydliště a na protest proti okupaci ze strany vystoupil.

Učitelství existovalo ve Sv. Janu až do r 1942, kdy maturoval poslední ročník. Bylo to období perzekuce národa nacisty. Po květnu 1945 zde byla zřízena léčebna pro dlouhodobě psychicky nemocné a po únoru 1948 věznice pro kulaky, živnostníky a politicky podezřelé, kteří byli komunisty vedeni na černé listině. Od r. 1955 zde byla umístěna škola ministerstva vnitra a archiv MV. Od r. 1992 se zde nachází pedagogická škola. V té době v ČSFR žily prozatím dvě desítky bratří. První dům Kongregace dostala v Bratislavě - Rusovcích po roce 1989.

"Ora et labora" - modli se a pracuj bylo programem katolických učitelů. Tím naléhavěji platí tento program v současné době.

Jaroslav Lhotka

P.S.

V létě roku 1992 proběhlo ve Sv. Janu setkání absolventů katolického ústavu spojené se mší svatou, kterou celebroidal nynější Otec biskup Lobkowitz.

Myšlenky Otce ThDr. Josefa Zvěřiny

Jeden můj známý mi poslal stanovisko P Josefa Zvěřiny k potratům, publikované v exilových novinách v r. 1988. Umělých přerušení těhotenství je v této zemi příliš mnoho. Od doby přijetí potratového zákona v r. 1958, za ministra zdravotnictví Josefa Plojgara, až do dnešní doby - kolem 4 milionů. Zamysleme se proto nad myšlenkami P ThDr. Josefa Zvěřiny, které hlásal v době tuhé cenzury totalitního systému, a které se u nás nesměly zveřejnit oficiálním tiskem.

"Je třeba řešení sociálních problémů ženy (v nejširším smyslu slova, včetně výchovy a dalších stimulů). Je třeba na ni nazírat "v celém lidském kontextu" Ankety - ovšem v cizině - skutečně ukázaly, že je poměrně malé procento žen, které se "o své vůli a ve jménu svobody" (jak se vyjadřuje bývalý ministr zdravotnictví za totality J. Prokopec) interrupci přejí. Ani neznám ženu, která by měla jako svůj životní ideál interrupci, že by chtěla těhotenství pro umělé přerušeni jako "dosažený stupeň vývoje naší společnosti" (jak se vyjádřil ministr Prokopec). Spíš je pravda, že každé takové "přerušeni těhotenství" je nežádoucí, je zásahem do organismu ženy, jak řekla poslankyně E. Hálková při diskuzi o zákonu.

Je třeba skutečně pochopit ženu v "celém lidském kontextu", nejen v rámci potratu a zákona. Jistě je tu ještě velký počet dalších zřetelů. Co pak bylo zcela pominuto v zákoně, v diskuzi, byl ten druhý člen, druhá osoba dramatu - dítě.

Ano, já mluvím o dítěti. Vypadá to tak, že dítě je předmět, kterým možno nakládat zcela libovolně od začátku. To ještě nemyslím na dítě nenarozené, ale právě na narozené. Interrupční, "široká gynekologická odborná praxe" (ministr Prokopec) určitě nezvýší úctu k dítěti, nezvýší etiku otcovství a mateřství. I narozené dítě ponese stín problematického postoje k dítěti, k lidskému životu vůbec - bude něco jako zachráněný ztroskotanec, někdo kdo unikl vražednému noži.

Ovšem při umělém přerušeni těhotenství jde o dítě nenarozené. Od prvního spojení lidské spermie s lidským vajíčkem tvoří lidský zárodek, žádný jiný! Není to prvek, není to améba; narození dítěte není přece "stvoření z ničeho" kvalitativní skok. "Je stále jasnější, že nezávisle na úvahách o vývoji embrya zasluhuje zárodek od samého počátku úctu a spadá pod zákaz zabíjení" (Ph. Schmitz v německé katolické revue Stimmen der Zeit, 1986, str. 798). Řeknu vám k tomu něco prostšího. U nás na Moravě, kdo zabil ptáčka, byl považován za ničemu, ale kdo ničil vajíčka a hnízda, byl považován za zvrhlíka. Podivuhodný mravní cit, že?

Vyskytuje se nový druh člověka: "nežádoucí dítě", plod nežádoucího těhotenství. Jeho existence je "být k zabití" Ale brzy bude není-li už "nežádoucí člověk" také člověk starý. Stihne jej stejný ortel?

"V zákoně o umělém přerušeni těhotenství se nevyskytuje třetí činitel - muž. Na něm se interrupce neprovádí, což je škoda, určitě by interrupcí bylo méně. Je to on, kdo si většinou interrupci přeje, částečně proto, aby nemusel platit alimenty" (kardinál Höffner). Potratová praxe má ostatně mravní účinky

i na muže. "Význam otcovství je spíš kulturní než biologický" píše holandský neurolog van der Does de Willebois, v mladé generaci smysl pro otcovství velice upadl.

Konečně je tu čtvrtý účastník lékař, který potrat provádí. Myslím, že Hippokratův slib zavazuje všechny lékaře. Rozhodně jsou však lékaři, jimž umělý potrat zakazuje jejich svědomí. Proti nim může být vznesen křik farizeů a zákoníků: "My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít... (Jan 19.7). To nebude znásilňování svědomí? Kdo četl knihu Sinclaira Lewise o psychologii řezníka, který na chicagských jatkách musel denně podřezávat stovky telat, to byla telata, to bylo jeho svobodné zaměstnání, které mohl opustit. Ale tu je mařen lidský život a k tomu je lékař zákonem nucen!

Což mě přivádí k tématu interrupce samé. Početí i přerušení těhotenství nejsou jen úkony fyziologické, ale i mravní. Vůbec nejde o otázku "raného těhotenství", ani o otázku "v kterém stádiu vývoje embrya je ho třeba považovat za lidský život" Tu nejde o léčebný zákrok na nemocném těle, jako je odstraňování nádoru nebo vytažení zubu. Naopak jde o neblahý zásah do života ženy a o maření života v kterékoliv fázi. Z tohoto hlediska je kalendářní určování nepodstatné.

Viděl jsem film o způsobech potratů. Bylo to úděsné! Víte, po náletu na Prahu na Květnou neděli 1945 jsem šel - v klerice, abych se dostal do uzavřených zasažených prostorů v Libni. Sbíral jsem s opilými verkšucáky kusy lidských těl. Ale to nebylo pro mne tak hrůzné, jako když jsem v onom filmu viděl, jak se odborně trhá úd po údu lidského tělíčka, jak se mačká hlavička, jak vývěva vyplivne zmeř v níž už jsou v 6. - 8. týdnu patrné zárodky budoucích orgánů, když jsem viděl mísy, kde toto roztrhané lidství čekalo na hození do kotle, aby přispělo k znečištění prostředí. Ten odborník se hrabal mateřské děloze jako já pod kotlem, když jsem jako topič vyhrabával popel. Promiňte, byl bych mu urazil ruku, kdyby...

Zdá se mi, že to dobré, které se myslí a uskutečňuje v oblasti mravní, je jen větší nebo menší odmocnina té morálky, která po staletí utvářela mravní profil skutečných mravních hodnot. Velké etické postavy stojí opravdu na základě, inspirovaném náboženskou vírou: Ind Gándhi a Nehrú, Židé Bergson a Buber, protestant Dag Hammarskjöld a Bonhoeffer, papež Jan XXIII. a jeho nástupci...

A dále: neexistuje morálka "vatikánská", ale křesťanská, resp. katolická. Je to morálka úcty k životu a je stará jako křesťanství samo. Od samého začátku křesťanství uznává a hájí lidskou důstojnost jako nezadatelnou a ne-

zcizitelnou hodnotu - a tím dalo základ k dalšímu vývoji, kde se slovu přišla i teologie a filosofie, která hájila tzv. přirozené právo. Odtud vedla cesta, i když složitá, na niž se moje církev, s lítostí doznávám, ne dost horlivě podílela - až k Všeobecné deklaraci lidských práv. Ale bez křesťanství a bez velkého kulturního proudu, který přineslo, by k takovému pokroku nedošlo. Ani k zdůvodnění lidských práv, které se právě opírá o křesťanskou ideu lidské důstojnosti. Byly ovšem doby, kdy křesťané své křesťanství a lidská práva porušovali hrubě. Katolíci teprve krátkou dobu programově a systematicky vystupují ve prospěch lidských práv. Zato je mnoho ideologických i mocenských odpůrců, kteří v této kritické době programově a systematicky vystupují, jednají a maří lidská práva.

Když v zavilém hledání pravdy v bílých, začerněných a cenzurovaných místech české historiografie jsem se velmi důkladně za války a hned po ní seznamoval s marxismem - v době, kdy naši koryfeové jej čerpali ze Stalinovy brožurky a jiných šestákových pramenů - dověděl jsem se také to, že Marx prohlásil lidská práva za buržoazní výmysl a uznával jen práva občanská. Jenže s těmi občanskými právy, zdá se, to dopadá hůř než s těmi lidskými.

Chceme prostě zákon jiný, lepší, který by dbal na nejširší kontext otázky: odpovědnost za mravní úroveň národa, právo na život lidského plodu, ochrana důstojnosti ženy a připomenutí, že jsou občané, kteří takový zákon nechtějí a přáli by si lepší. V celém světě katolíci protestovali a proti podobnému zákonu bojují. Aby ženy nemusely sahat a nesahaly po ničení života klíčícího pod jejich srdcem, aby nebylo těch, do je k tomu přivádějí a to provádějí.

Připravil Jaroslav Lhotka

Komunismus - opium lidstva!

Kat Herzán plnil plán za Gottwaldova panování jako kdysi kat Mydlář po Bílé Hoře. Historie se opakovala - padaly dobrodružné hlavy těch, co si mysleli, že náboženství je opium lidstva, aby drželo masy ve tmě. Opak byl toho pravdou. Byl to komunismus, kterému propadlo 38% občanů v Čechách a na Moravě a dalo ve volbách v r. 1946 svůj hlas KSČ a ti ostatní, sdružení v Národní frontě kolaborovali s komunisty. Čekali, co bude dál. A bylo! V lednu 1954, kdy nastoupila druhá garnitura komunistů po Gottwaldovi do pracoven rudých mravenců, aby zde absolvovali sedánky a byli z nich vyrobeni "progresivní komunisti" Tak to bral i Pepa Smrkovský, se kterým jsem se setkal a seznámil na Bytízu.

Nový mukl seděl v dole u klece a čekal na vozík s dřevem, aby ho mohl strčit do klece pro druhé patro. Uviděl nás a natahoval ruku, aby se nám představil. Jen já ze zvědavosti jsem mu podal ruku a on řekl: "Mé jméno je Josef Smrkovský z Prahy. Já na to: "Já se jmenuji Václav Bureš a jsem z Vysočiny." Zareagoval: "Odkud? Vysočina je dlouhá." Odpověděl jsem: "Jsem ze Skutče." Smrkovský se rozhovořil: "S jedním Burešem ze Skutče, Slezákem, Klenorem a bratry Sokolovými jsem byl za války v koncentráku. Nejsi náhodou příbuzný Bureše, co byl obuvníkem?" "Já jsem jeho nejstarší syn" lhal jsem a čekal, co bude na to říkat. Objal mě a že mi nabízí své přátelství, které jsem přijal. Řekl jsem si v duchu: Účel světi prostředky Pro něho to byla výhoda jako pro nováčka bez peněz (poukázek na nákupy). Ten Bureš obuvník zemřel v r. 1951 na TBC jako následek věznění v koncentráku. Tak jsme byli kamarádi celý měsíc, nežli ho odvezli do Leopoldova. Celý měsíc jsem mu dával partyzáanky, protože byl silný kuřák. Stále mi říkal: "Ty jsi správný soudruh, jako tvůj táta. Dal mi najevo, že je zapřísáhlým odpůrcem klerikálů a řekl mi, že není vězeň jako ti druzí, ale že se obětoval v zájmu proletariátu a strany pro budoucnost. Zároveň mi naznačil, že s klerikály bude skončeno jednou pro vždy. To mi stačilo. Pepa se zviditelnil a z Bytízu zmizel, vypařil se jako zlý přízrak. Celou dobu jsem o něm nevěděl, až přišlo Pražské jaro a on se stal předsedou Národního shromáždění. Poslal jsem mu gratulaci jako bývalému spolumuklovi. On mi v odpovědi poděkoval za přátelství na lágru Bytíz a ujistil mě, že to Pražské jako 1968 je past na preláty a faráře, aby se ještě lépe zviditelnili, a tak byly přetřaty poslední pupeční šňůry s Vatikánem neb jim byla dána tříletá lhůta na rozmyšlenou: zdali půjdou s lidovědemokratickým zřízením nebo s Vatikánem. Ti, co vstoupili do Pacem in terris, měli gumové páteře. Biskupa Trochtu z Litoměřic a biskupa Hloucha z Č. Budějovic dorazila Husákova normalizace. Byl znovelizován zákon o dozoru státu nad katolickou církví v r. 1968 a hoši kolem Dubčeka splnili svůj úkol a šli od válu. Tak se mohlo úspěšně vyšlápnout proti katolické církvi s pomocí agentů STB v Pacem in terris. Tak byl zlikvidován církevním tajemníkem biskup Štěpán Trochta a biskup Josef Hlouch.

Dle vyprávění ctihodné Matky Hartmanové v Albeřicích v Krkonoších: Řekla mně na jaře 1973 o výsledku biskupa Josefa Hloucha krajským církevním tajemníkem Leo Drozdkem 9.6.1972. Drozdek řval na biskupa Hloucha: "Dali jsme Vám tři roky na promyšlenou, aby jste se zachoval jako biskup v Praze a Hradci Králové a Vy nereagujete. Dostáváte plat od naší vlády

a přitom chcete sloužit Vatikánu. To Vám zatrhne! Biskup Hlouch namítl: "Pane tajemníku, já jsem biskup Církve Kristovy a ne světských režimů." Drozdek zařval, vyskočil a strhl mu kolárek. Nakonec ho hodil na zem a biskupa Hloucha inzultoval pěstmi až ho srazil k zemi a kopanci ho dorazil. Takto zřízeného ho viděla abatyše Hartmanová; ještě v týž den po rozmluvě s abatyší biskup Josef Hlouch zemřel. Pohřeb se konal za přísného dozoru STB. Kde je spravedlnost?

Václav Bureš
jáchymovský vězeň č 13244

Kněz, vzešlý z chudoby, obětí komunismu

Epocha "světých zítřků" končila pronásledováním katolických kněží, vzešlých z chudoby, jako nepřátel lidu. Mezi ně patří i P Jan Kusý, chudý synek z devíti dětí.

Narodil se v Kutříně na Skutečsku v roce 1920. Chodil do obecné školy v Perálci. Z okna třídy byl krásný výhled na nejstarší kostel z doby českého krále Jana Lucemburského, vysvěceného biskupem Janem z Dražic. Tento kostel mu učaroval a chtěl se stát knězem. Stát se knězem znamenalo jít na studia a teprve odtud do kněžského semináře. Při chudobě rodiny to bylo jenom zbožné přání.

Jeho sen naplnila skutkem šlechtná paní Eliška Rosenfeldová, zbožná a bezdětná vdaná žena. Byla účetní na hradě Rychmburku. K jejímu sluchu se donesla tato zvěst. Vzkázala otci, aby se dostavil k ní do kanceláře. Tam mu sdělila své rozhodnutí. Sen se stal skutkem a radost byla na obou stranách. Paní Eliška byla šťastná z bohulibého skutku, rodiče nadaného synka byli zbaveni starosti.

Jan vystudoval a stal se knězem. Neměl však tušení, jak těžce bude muset nést Kristův kříž na svých bedrech. V padesátých letech, při poutní mši sv. v rodné obci Kutříně, vyzval věřící, aby se pomodlili za pronásledované kněze a kardinála Mindzentiho, uvězněného v Maďarsku. Někdo z přítomných estébáků udal kněze. Nastala Kalvárie - putování po věznicích reálného socialismu. Po propuštění z vězení byl mu odňat státní souhlas k výkonu kněžského úřadu. Pracoval jako pomocný dělník při zeměvrtných pracích. Postihla ho k tomu mozková mrtvice a ochrnul na polovinu těla. Když se z toho dostal, byl v roce 1968 dosazen kardinálem Štěpánem Trochou na farnost do Tatobit u Semil, rodiště významného houslisty a sbormistra na carském

dvoře Mikuláše II. Antonína Trakala. Ve farnosti byl velmi oblíben věřícími a horlivě evangelizoval, opravoval kostel a faru. Nechal na zeď fary připevnit spadlou pamětní desku kněze, který tam působil v 19. století. U vrchnosti upadl v nemilost a musel z farnosti odejít. To už byl kardinál Trochta po smrti. Byl přeložen do farnosti, kde kostel byl na kopci. A P Jan Kusý začal opět šířit apoštolát lásky, opravovat poškozený vchod do kostela. Dále mozková mrtvice přerušila jeho pilnou pastorační činnost, pro kterou žil celým srdcem. Jeho přítel P František Socha ho navštěvoval v domově nemocných a starých kněží ve Staré Boleslavi, až do jeho smrti. Padl pod křížem, který na sebe vzal s velkou láskou. Ježíš ho oslaví na nebesích!

*Václav Bureš
spolužák P. J. Kusého*

Utrpení P. Bruno Sklenovského

Léta naplněná horlivou apoštolskou prací, která přinášela bohaté plody na Vinici Páně, naposled jako ředitele Pastoračního referátu v Olomouci, neušla slídivé pozornosti KSČ. Když se Rudý drak uchopil moci nad naší vlastí, musel být jako jeden z prvních nepohodlných apoštolů odstraněn. STB jej zatkla 15.6.1949 a 13 let se pokoušela o jeho likvidaci od používání skopolaminu přes samovazbu s temnicí až po neustálé šikanování. Nepodařilo se však zlomit jeho apoštolský zápal a charakter, jak o to marně usilovali příslušníci STB na lágru Bytíz u Příbrami, kde se těžila ruda uranová pro rudé mravence a kde mělo dojít k naplnění satanského díla konečné likvidace P Bruna Sklenovského.

Trpěl za to, že tajně sloužil mše svaté vězňům na lágru Bytíz. Hostie ze Svaté Hory pro něho tajně přinášel střelmistr - civil Jan Sladký, prapotomek popraveného vůdce Chodů Jana Sladkého Koziny. Ten je předával vězňům - zámečnickům (V Burešovi též), aby je z dílny propašovali do ubytovny lágru. Smůla byla v tom, že mezi vězni byli udavači - bonzáci, kteří špehovali, kde mohli a za laciné výhody od vedení lágru je udávali bachařům. Mezi ně nutno zařadit na Bytízu vězněného redaktora "Nové doby" Václava Chmelíčka, nepřítele katolické církve, socialistu a Benešovce, který na lágrové nástěnce vystavoval kněze v karikaturách. Nejraději kreslil scény, jak STB s pověstným Jeníčkem vedou Patera Bruna do korekce a ten se modlí "Tě prosíme, vyslyš nás!" Chmelíček rád donášel estébákovi Tachezimu, vězni přezdívanému "žiletka" Zejména dával pozor na vězně, kteří přicházeli

na světnici, kde byl ubytován P Bruno. Pak to ihned ohlásil a komando bachařů obklíčilo barák a koho tam chytili, kdo tam nebydlel, ten šel s Paterem Brunem do korekce. Tam je nejprve zmlátili a pak o hladu a žízni týrali v temnici. Na P Bruna měl spadeno zejména estébák Tachezi.

Nebýt věrných muklů, kteří odvážně při večeři, kdy všichni bachaři byli zalezlí v baráku, doplížili se k plotu, který odděloval korekci od ostatních baráků, přísně zvenčí střežených vysokým plotem s ostnatými dráty a s věžemi se střelci. Nadzvedli plot a jeden se doplížil k mřížoví okna z litiny a s otvory 5 cm x 5 cm, prostrčil hadici s naplněným čajem a zadělanou špunty (zpravidla obsahu půl až jeden litr). Potom šlo jídlo zabalené v kostičky do novin. Hadice se použila z dílny pro vzduchové vrtačky. Litinová mříž působila šero a tím se ještě více zesilňoval depresivní pocit a byla-li zima, v korekci bez skla byla zima jako venku.

Otec Bruno často stál před bachařským barákem za každého počasí, až do rána. V mrazech na něm ztuhlo všechno prádlo v krunýř, že ani nemohl ráno udělat krok. Díky svému pevnému zdraví a pomoci obětavých muklů přežil likvidační komunistický tábor Bytíz. Žiletka - Tachezi skončil špatně. Žena se s ním dala rozvést a v něm se probudilo svědomí a spáchal sebevraždu v r.1968.

Když byl po 13 letech propuštěn, jen krátce mu bylo dovoleno pracovat v duchovní správě. Začátkem sedmdesátých let nastoupil na faru do Písařova. Byla to za socialismu středisková obec. K ní patřily menší vsi Jakubovice a Bukovice. Když se P Bruno Sklenovský prvně farníkům v Písařovském kostele představil, mimo jiné řekl: "Říkejte mi Otec Bruno. Třináct let jsem dělal vysokou školu s Kristem Pánem. Pak jsem pracoval v závodě MILO Olomouc, kde jsem si udělal topičské zkoušky. Kdyby jste potřebovali poradit s kotlem, jsem k službám." Brzy začal s generální opravou fary a kostela a to tak velkoryse, že ho Písařovští začali podezřívat, že chce udělat z kostela "letní kino" Byla to spíše záminka jak se vyhnout manuální práci. Projevilo se to nedostatkem místních brigádníků. A tak se objevili na faře studenti z Olomouce. Také bratr Otce Bruna, pan Otto přijížděl o každém víkendu na pomoc a prováděl s jedním pomocníkem veškerou elektroinstalaci v kostele a na faře. Pak začal s opravou v přifařených Jakubovicích a Moravském Karlově. Ty už se mu nepodařilo dokončit.

Opravami kostelů a far, ale i jeho pastorační činností se zvýšil počet přihlášek na náboženství. Tak se stal solí v očích místnímu soudruhu řediteli školy, jenž byl vlivným funkcionářem ONV v Šumperku. Všeobecně se mělo

za to, že to byl on, kdo se přičinil, aby Otci Brunovi byl odejmut státní souhlas. Musel z fary odejít. Zůstalo mu osobní auto a tak se občas zastavil u svých věrných oveček a vždy s sebou přivezl zakázanou církevní literaturu.

Za jeho pastorační činnosti v Písařově (okres Šumperk, diecéze olomoucká) mohli věřící poznat, jak byl Otec Bruno zdravotně poznamenán dlouhodobým vězněním. Přestože byl atletické postavy, byl sužován potížemi ze žaludečních vředů. O potížích nikdy nemluvil, jen někdy věřící viděli, že často nic nejedl a když vypil trochu mléka ihned ho zvrátil. Jeho vzhled neutajil, jak trpí.

Po odchodu do civilního zaměstnání pracoval na železničním stavitelství v Praze při výstavbě metra. Jeho pracovištěm byla "kancelář" v odstaveném vagoně na okraji rozsáhlého kolejiště. Psal se rok 1985. Při návštěvě svých farníků vždy zapnul gramorádio naplno a řekl: "Tak teď můžeme mluvit. Mám tady totiž zamontováno odposlouchávací zařízení." Po prodělaném srdečním infarktu se zotavoval u řádových sester na Olomoucku. Pater Bruno skrytě apoštoloval až do listopadu 1989. Pak se navrátil do duchovní správy na úhor v pohraniční oblasti na Osoblažsku, kde opravoval kostely, šířil náboženskou literaturu a optimismus. Byl jedním ze spolupracovníků při obnově Matice cyrilometodějské. Zaslouží si naši vzpomínku, modlitbu a následování jeho příkladu. Zemřel v nedožitých 74 letech 12. ledna 1993. 23. listopadu 2000 by se dožil 81 let.

Materiál k článku mi poskytl jeho spoluvězeň p. V Bureš (zemřel 25. 2. 2000) a paní M. Výprachtická.

Jaroslav Lhotka

Kdo to byl P. Václav Pácha?

Narodil se 6. března 1917 na Peruci u Loun. Byl z chudé rodiny a jeho učitelka paní Tesárková v něm poznala zbožného hochu, který byl nadaný, a tak po V třídě šel studovat na gymnázium a paní učitelka ho finančně podporovala, aby mohl vystudovat. Po maturitě nastoupil do kněžského semináře v Praze - Dejvicích. Vypukla však II. světová válka, byly zavřeny vysoké školy, a tak pražský kněžský seminář byl přestěhován do arcibiskupského letního sídla v Dolních Břežanech. Po skončení studií byl vysvěcen na kněze 30. května 1943. Byl jmenován kaplanem ve Vraném u Slaného a působil jako kněz svojí zbožností, eucharistickou a mariánskou úctou.

Již v semináři jako bohoslovce jej poznal Josef kardinál Beran, který až do zatčení gestapem byl rektorem semináře. Proto také po svém vysvěcení na biskupa (8. prosince 1946) v roce 1947 jmenuje P. Pácha svým II. sekretářem. V této funkci setrval až do svého zatčení v roce 1950. Po odsouzení byl odvezen do vězeňského tábora v Jáchymově, kde musel pracovat 10 let v uranových dolech. Zde si také narušil zdraví natolik, že musel několikrát do lázní v Jáchymově, aby byl ozářen a mohl se vůbec pohybovat. Po propuštění v roce 1960 se vrací do svého rodiště a musí manuálně pracovat až do roku 1968, kdy dostává státní souhlas pro farnosti Panenský Týnec, Radonice nad Ohří, Slavětín nad Ohří, Smolnice a Vrbno nad Lesy. Teprve v roce 1975 dostává souhlas pro farnost Peruc.

Osobně jsem poznal tohoto kněze v roce 1974, kdy jsem byl jmenován podřipským vikářem od Františka kardinála Tomáška. Přicházel jsem nuceně do styku s církevními tajemníky kvůli financování oprav a schvalování hospodaření. Při jednom takovém služebním jednání mně řekl lounský církevní tajemník Pešek: "Pane vikáři, vysvětlete mi jedno: P. Páchovi jsme zničili zdraví, ublížili jsme mu a přece k nám nechová nenávist a jiní, kterým jsme nic neudělali, nás nenávidí." Nedokázal jsem mu to tehdy vysvětlit, ale když jsem se setkal s P. Páchou, řekl jsem mu to a on mně řekl: "Oni si ti tajemníčkové a estébáci myslí, že to byla jejich práce. Ba ne, to byla zkouška od Boha, zda zůstanu věrný Ježíši Kristu i v utrpení."

Říká se: "Jaký život, taková smrt." To se potvrdilo na P. Páchovi plně. 19. března 2000 byla poslední postní neděle, jinak slavnost sv. Josefa, patrona šťastné smrti. P. Pácha splnil své povinnosti k farníkům. Objel obvyklý okruh, sloužil mše sv. a vrátil se domů. Unaven si šel odpočinout. V pondělí 20. března byl nalezen na lůžku mrtvý. Zemřel ve spánku ve věku 83 let, v 57 roce svého kněžství. Jeho pohřeb se konal 27. března 2000 do kněžské hrobky na Peruci.

Přes všechna utrpení se dožil tak vysokého věku a jistě přijal svou odměnu jako kněz věrný, který získal hřivny a vešel v radost svého Pána, kterému vydával svědectví a kterému sloužil.

Nezapomeňme na něj ve svých modlitbách.

P. Alois V. Kubý

Biskup Ján Vojtaššák ve světle pravdy

(muklovske vzpomínky V Bureše)

Otec Biskup Ján Vojtaššák mně ve věznici Kartouzy Valdice u Jičina popsal své zatčení STB 15. září 1950 takto: "Při večerní modlitbě vtrhlo ke mně do ložnice bez zaklepání několik mužů v civilu. Nepředstavili se, ani se ničím nevykázali, jen poručili, abych se oblékl a nastoupil do auta, které čeká před rezidencí. Mají rozkaz mě dovést do Trnavy na nějaké kněžské shromáždění a nejpozději do dvou dnů bude zpátky. Nevěřil jsem jim ani jediné slovo a energicky jsem se ohradil proti použitým způsobům jednání se mnou. V rezidenci jsem se nemohl s nikým rozloučit, bylo mně to zakázáno. Teprve v autě jsem uslyšel "ve jménu zákona jste zatčen". Celonoční jízda napříč republikou byla strastiplná. Svě průvodce jsem žádal, aby zastavili a dopřáli mně vymočit, že mám potíže s prostatou. Nedbali na to vůbec, až teprve po delší době zastavili a po vystoupení z auta dovolili vykonat lidskou potřebu pod světlem baterek a namířených pistolí. Když jsem žádal, aby mně sejmuli z rukou pouta obořili se na mě se slovy "nesundáme ti pouta, ani kdyby ti ploutve shnily". Dojeli jsme do Ruzyně."

V monstrprocesu s řeckokatolickým biskupem P. Gojdičem z Prešova, katolickými biskupy Barnášem a Buzalkou, byl odsouzen v 73 letech života k 24 rokům tuhého vězení a to na podkladě "Benešových retribučních dekretů". Následovaly Valdice a vězení na pověstném Sing-Singu s biskupy Matochou, Zelou, Buzalkou a Skoupým. Tam je každou hodinu v noci bachaři budili, museli se hlásit celým jménem a vězeňským číslem, o hladu a žízni. Tak to šlo několik týdnů, až do "zblbnutí". Účelem bylo dosáhnout zlomení jejich ducha. Při spaní musely být ruce na pokrývce, aby mučivá bolest z prochladnutí rukou jim nedala spát. Vypadali jako živé faraonské mumie a bachaři jim říkali, že brzy půjdou na transport do nebe. Toto se dělo za ředitelování Plačka, bývalého cihlářského dělníka u firmy Vajnar Nová Paka. Byl to zákeřný člověk a byl poznamenán na těle - jednu lopatku měl vystouplou. Jeho bratr, bývalý holič, tato zvěrstva též prováděl jako bachař. Arcibiskup Karel Matocha mně v nestřeženém okamžiku, kdy již byli propuštěni z izolace, řekl: "Příteli, jste mladý, toto všechno, co jsem vám řekl, uchovejte pro mladou generaci, aby věděla, čeho je schopný komunismus." Tehdy mi bylo 32 let.

Biskup Ján Vojtaššák byl vysoké postavy, štíhlý, s měkkýma modrýma očima. Byl mně velmi sympatický. Na Otce biskupa měl komunistický režim

spadeno již od ledna 1945, kdy chtěla Národní fronta převzít od něho do státní správy diecézní církevní školy, ačkoliv ještě nebylo po válce. Biskup Vojtaššák se energicky postavil na odpor. Již další záminku k jeho zatčení našla bratislavská Pravda, kdy 9.6.1945 ho obvinila, že arizoval židovský majetek ing. Frieda. Po přešetření vyšlo, že biskup Vojtaššák žádný židovský majetek nearizoval, ale koupil ve veřejné dražbě Baldovské kúpele ve Spišském Podhradí a zatížené dluhem 400 tisíc korun. Po oddlužení je Otec biskup dal k dispozici římskokatolické církvi.

Přestože Vatikán nevyhověl v r.1946 čs. vládě o odvolání spišského biskupa Jána Vojtaššáka (a ještě dalších tří slovenských biskupů), vláda ČSR dala v r. 1947 souhlas k zatčení biskupa Vojtaššáka. V bratislavském vězení strávil přes 4 měsíce a když se navrátil do svého úřadu, očekávalo ho triumfální přivítání věřícími a kněžími spišské diecéze.

Dne 6.10.1963 přinesl komunistický tisk zprávu, že prezident republiky Antonín Novotný prominul zbytek trestů biskupům Vojtaššákovi, Zelovi a Hladovi. Pan biskup Vojtaššák po propuštění odešel ke svému příbuznému do Oravské Lesné (u Oravské přehrady). Komunistická vláda ale dostala strach, že bude žít teď mezi svými a bude působit svým křesťanským vlivem na okolí. Rozhodla se rychle jednat. Vězení mělo být nahrazeno pobytem na předem vytypovaném místě s omezeným pohybem a zákazem veškeré veřejné činnosti.

Podle pamětí V. Bureše zpracoval Jaroslav Lhotka

Vzpomínky P. Josefa Němce na Otce biskupa Jána Vojtaššáka

V šedesátých letech v Rychmburku (za komunismu přejmenován na Předhradí) byl ze zámku udělán Domov důchodců, kde byly ubytovány slovenské sestry Vincentky (Dcery křesťanské lásky) a jejich duchovním správcem byl P. Vendelín Sahulčík, Slovák, za života slovenského kněze Hlinky byl županem, v té době penzista v důchodu. Má farnost Krovno u Skutče sousedila s Předhradím. Zajížděl jsem tam občas do Domova důchodců a seznámil jsem se tam s P. Vendelínem Sahulčíkem. Byl to kněz se širokým rozhledem, měl mohutný hlas a rád zpíval. Byl iniciátorem stavby kostela sv. Rodiny v Ružomberku a velkým jejím ctitelem. Zde v Čechách se mu líbilo, a tak zůstal. Vzpomínal rád na Slovensko. Na biskupství ve Spišské Nové vsi a jeho přítelem byl Otec biskup Ján Vojtaššák. Ten byl v této době internován

komunisty do Domova důchodců pro kněze v Senohrabech u Prahy. Státní zmocněnec, pracovník STB, tam měl dohled na kněze.

Při jedné z mých návštěv u P V Sahulčíka vyslovil přání, aby Otec biskup mohl přijet do Předhradí, alespoň na 14 dní, kde by společně jako rodáci si mohli pohovořit a proto mě požádal, jestli bych pro Otce biskupa mohl zajet autem do Senohrab. Když jsem souhlasil, napsal jemu, kdy přijedu pro něho autem. Podle domluveného data jsem tam zajel a ohlásil se u pana biskupa. Státní zmocněnec s mou návštěvou rezolutně nesouhlasil a proto jsem oponoval jeho tvrzení, abych se dostal k Otci Vojtaššákovi. Pan biskup mě přijal ihned, ačkoliv měl v té době povolenou návštěvu ze Slovenska. Ptal se mě, zdali jsem hovořil se "soudruhem zmocněncem" a jaký má na mou návštěvu názor. Vše jsem mu sdělil a on přes všechno varování z mé strany se ihned rozhodl pro odjezd na Rychmburk. To jsem "soudruhu zmocněnci" sdělil, že odjedeme tam a tam. Pak jsem nastartoval auto a ujížděli vesele směrem k Rychmburku.

Pan biskup Vojtaššák byl radostný, že se shledá se svým přítelem a vyprávěl mi cestou různé zážitky s komunisty. Dokonce vyslovil přání zastavit se u řádových sestřiček v Ráby u Pardubic a v Přelouči. Chtěl také k nám do Krovny. Když šel u nás po schodech do fary, vykračoval si jako mladík a říkal: "To musela tady být hospodářská fara." Odtud jsme jeli na Rychmburk u Skutče, kde byl s napětím očekáván.

Oba si padli po letech odloučení do náruče, ze režimu krajně nepříznivém Církvi. Já jsem se s oběma rozloučil s tím, že mi P Sahulčík zavolá, kdy bude odjezd pana biskupa.

Ve stanovený den jsem přijel pro Otce biskupa. Ten však trval na svém, že stačí ho odvést do Pardubic k vlaku, přestože jsem byl ochoten dovést ho až do Senohrab. Věřím, že dojel v pořádku. Tím však věc neskončila. Měla dohru u církevního tajemníka.

Asi za 14 dní mně přišla pozvánka, abych se dostavil na církevní oddělení KNV v Hradci Králové, kde vládl nechvalně známý "sekýrník", bývalý elektrikář, nyní člen STB Václav Jonáš. Poznal jsem, že jsem u něho "na koberečku" Projevil moc velký zájem v tom směru, zdali jsem byl já sám iniciátorem cesty pana biskupa Vojtaššáka do Podhradí a neopomenul zapsat si číslo auta a přešetřit to. Vše jsem mu vyložil podle pravdy. Dostal jsem za to důtku, že jsem měl panu biskupovi rozmluvit cestu, a přesto jsem to neudělal, abych ho odradil od pozvání. Projevil o něho "zdánlivě přehnanou péči" (ve skutečnosti šlo o zastírací manévr), že: "co prý kdyby se vám po cestě

něco stalo (kdyby je někdo přepadl), jaký mohl být z toho malér!! Podobnými výroky mě častoval. Tak jsem si udělal další vroubek. Měl jsem za sebou vězení padesátých let a tak jsem si z toho nic nedělal.

Pan biskup Vojtaššák byl všude, kam jsem autem zajel na cestě do Předhradí, nadšeně přijat. V Rábech byla v té době představenou sestra Perpetua, která žije v Domově důchodců v Přepychách u Opočna, kde je duchovním správcem jako důchodce P V Javůrek.

V r. 1965 Otec biskup Ján Vojtaššák odešel na věčnost. Zůstaly nám na něho jen krásné vzpomínky. Jan Pavel II. zahájil přípravný proces k beatifikaci Otce biskupa Jána Vojtaššáka. Zaslouhuje si naši pozornost jako každý, kdo následuje Krista.

Zpracoval Jaroslav Lhotka

Řád contra zlořád

Každé společenství lidí má-li účinkovat, potřebuje svůj řád. Pokud tento řád nepůsobí v harmonii s Božím řádem, vytváří dílo proti Tvůrci přírody a vzniká zlořád. Největším zlořádem je komunismus. Jeho cesta k realizaci přinesla lidstvu od r. 1917 přes 70 milionů lidských obětí v zemi vydávané světu za "zemi radostných zítřků" nebo též, jak to napsal Julius Fučík: "V zemi, kde zítra znamená včera" Na tomto velkopodvodu lidstva se podíleli mnozí tzv. západní kapitalisti. I u nás mělo budovatelské dílo komunistického podvodu SSSR své obdivovatele. Patřila mezi ně levicově orientovaná inteligence spisovatelů, novinářů, umělců, politiků. Tak zazářil jako meteor na obloze i Jaroslav Seifert, známý svým plamenným básnickým projevem již od občanské války ve Španělsku, kde se svou básní "Kdo brání Madrid, brání Prahu" postavil na stranu rudých republikánů a interbrigadistů. Komunisté ho po příchodu k moci odměnili titulem národního umělce. Nevím však, čím by si měla Francova armáda vysloužit tak špatné ohodnocení proti rudým republikánům. A také nevím, co měla Praha společného s Madridem. Touto básní byly generace mladých "otravovány" za existence komunistického školství Zdeňka Nejedlého. Je to dílo Satanovo. Satan rád rozbíjí vztahy, které Kristus buduje. Co spojovalo levicové frakce v občanské válce ve Španělsku byla nenávisť ke katolické církvi. Proto komunismus sebou přinesl násilnosti v tom nejbrutálnějším provedení, mocenský byrokratický aparát k umlčení pravdy a k ochraně svého vlastnictví nabytého nepoctivostí, podvody a vraždami.

Odpustit viníkům je důležité, jinak nás zloba zaslepí a ohluší a my potom budeme s nimi sdílet stejnou vizi pozemského ráje, kde není místo pro Boha a lásku. Tím ovšem nechci, aby se zapomnělo na zlo a jeho propagátory. Odpuštění musí následovat po spravedlnosti, aby se Satan mezi nás nevetřel a neobelstil nás svými lichotkami pozemského štěstí podle materialistické dialektiky.

Komunismus je živnou půdou pro všechny formy zla. Je to jakási zastřešující ideologie pro všechny levičácké poslance, anarchisty, trockisty, odpůrce Boha. Komunismus se projevil jako organizované násilí proti jeho odpůrcům, především proti katolické církvi a jejím věřícím. Je to zcestná ideologie bez tvůrčího ducha, pohrdající individualismem prostých lidí s morálním kreditem a vynášející kult osobnosti na místo Boha a klanění a povinné vzdávání díky rudé modle s rudou fanglí.

Křesťanova radost pramení z lásky k Bohu a víra v Něho je zjevená pravda. Boží milost nás podaruje obětavostí, poctivostí, pravdomluvností, nebojácností. Jsou to dary Ducha svatého v boji proti Satanovi. Komunismus je satanské dílo, které bojuje proti náboženství všemi prostředky jen proto, že nám chce vzít radost ze spasení a věčného života. Nesmíme připustit, aby se život zastavil na Velkém pátku.

Lakomství a pýcha, dvě základní neřesti dnešního života v postkomunistickém státě. Člověk se musí naučit dávat almužnu již v době, kdy toho nemá hodně k rozdávání. Bude-li čekat, až bude mít všeho dostatek a přebytek, bude mít zakořeněné zvyky natolik, že chamtivost po ještě větším hromadění bohatství ho bude stahovat ke dnu neřestí stále více. Je mnoho milionářů dnes, co nedávají na dobročinné účely jen proto, že se nikdy nenaučili dávat chudším a potřebnějším nežli jsou sami. Jsme tak vyspělí, jak jsme vyspělí v obětavosti k bližnímu. Díky Kristově učení se dá ještě dnes v Evropě slušně žít a nebyl to komunismus, který přinesl lidstvu spasení, ale křesťanství s Kristovým evangeliem.

Komunismus je učení demagogické. Chová se jako chameleon - přizpůsobuje se každému prostředí, jako dnes 10 let od zdánlivého ústupu "ze slávy". Proto je třeba lidi probouzet z apatie, "investovat" do lidí poznatky o komunismu, protože tato "investice" se nám zhodnotí a tato "banka lidského charakteru" jediná nikdy nezkrachuje. K tomu je třeba osvojit si Kristovo chápání člověka s jeho problémy, Kristovu lásku k lidem a nenechat je na pospas lidské netečnosti a sobeckosti, která je stejně zlá jako samotná komunistická ideologie - pokrytecká, likvidující lásku k bližnímu, vyzdvihující pýchu

zviditelnit sebe.

Je lepší uctívat: Svátek matek nebo Mezinárodní den žen, mučedníky a svaté nebo hrdiny socialistické práce, poctivé a příčinnivé dělníky nebo úderníky, vlastence nebo zrádce? Kristova láska musí zvítězit nad pýchou a lakotou. Šetrnost bývala dobrou vlastností v dobře fungujících katolických rodinách. Měli bychom se k ní navrátit i ve státě, chceme-li jít cestou prosperity.

Národy stoupají, nebo klesají, potápějí se a hynou podle toho, jsou-li ovládány poctivostí nebo hříchem. Na čele společenského řádu proto musí stanout lidé s morálním kreditem, aby dali národu příklad hodný následování. Jinak půjdeme cestou zlořádu, který zavádí společnost do slepé uličky, kde není víry v Krista. Kristus má stále co říci pozitivního.

Jaroslav Lhotka

Komunismus a Pacem in terris

V r 1968 poslední kněží vyšli z vězení a byl jim navrácen státní souhlas. Zdálo by se, že reformní křídlo komunistů se vůči Církvi změnilo. Jenže zdání často klame. Největší vadou období "Pražského jara 1968" bylo, že nezměnilo církevní zákony, které byly produktem mocensky vyhoceného protináboženského boje komunistické ideologie. Sovětská invaze naopak znovu umožnila, aby se do vedení sekretariátu pro věci církevní dostal komunisticky osvědčený Karel Hruza, který vystřídal jen několik měsíců úřadující Eriku Kadlecovou. Mouřenín vykonal práci, mouřenín musel odejít! Tak se komunismus navrátil k osvědčenému proticírkevnímu tažení, započatém Gottwaldem, Slánským, Čepičkou, hlavními protagonisty satanského díla v předchozím uplynulém dvacetiletí.

Začali s útokem na biskupem Tomáškem vytvořenou kněžskou organizaci v roce 1968 "Dílo koncilové obnovy", kterou zlikvidovali. Státní orgány začaly vytvářet s povolnými knězi novou protikomunistickou organizaci "Sdružení katolického duchovenstva Pacem in terris", jejíž označení zneužili názvu encykliky Jana XXIII. "Pacem in terris" Předsedou "Mírového hnutí katolického duchovenstva" a zároveň ministrem zdravotnictví byl exkomunikovaný katolický kněz Josef Plojhar před rokem 1968. Tehdejší vatikánský podsekretář arcibiskup Casaroli byl pověřen jednat s komunistickou vládou o obsazení uprázdněných biskupských stolců. Komunistická vláda chtěla donutit Vatikán, aby na tyto stolce jmenoval jen ty z kněží, kterým komunis-

tický režim důvěřoval. V r. 1973 došlo ke jmenování tří slovenských a jednoho českého biskupa. A právě případ českého biskupa vzbudil pozornost. Šlo o olomouckého P. Josefa Vranu, kterého na biskupa vysvětil sám arcibiskup Casaroli. Kněz Vrana měl výtečnou pověst u vysokých představitelů komunistického totalitního režimu, ale velmi špatnou v řadách poctivých katolíků. Byl předsedou českého výboru "Pacem in terris". Casaroli ho žádal, aby se této funkce vzdal. Učinil to za 6 týdnů po vysvěcení na biskupa, ale dál byl v "Pacem in terris" velmi aktivní. Casaroliho východní politika narazila na kritiku mezi domácími a exilovými katolíky, mezi duchovními i laiky.

Přední český teolog ThDr. Josef Zvěřina, který měl s Karolem Wojtylou přátelské vztahy mnoho let, napsal Svatému Otci z Prahy dopis v r.1980 a v něm mimo jiné napsal: "Svatý Otče, prosíme, nebojte se pevné linie. Rádi něco vezmeme na svá bedra. Kompromisy jen kompromitují církev. Mladí lidé, jak dobře víte, chtějí vidět věrnost, sílu ducha a velkou formu lásky. Dekretem Vatikánské kongregace kléru z března 1981 bylo "Sdružení katolických duchovních Pacem in terris" zakázáno. Totalitní moc se snažila, aby se o tom kněží v ČSSR nedozvěděli. Na Slovensku tento dekret byl znám mezi knězi z ilegálních tiskovin. Kardinál Tomášek kněze své diecéze o tomto dekretu informoval zcela oficiálně a jednoznačně se za dekret postavil.

Karel Hruža jako šéf státního úřadu pro věci církevní napsal v polovině prosince 1982 do Rudého práva (krátce před svým odvoláním) ostrou odpověď na zákaz sdružení Pacem in terris. Druhou věcí, která vyprovokovala totalitní moc k prudké reakci, bylo vysvěcení dvou exilových kněží na biskupy: slovenského biskupa Dominika Hrušovského a českého biskupa Jaroslava Škarvady. Rudé právo mimo jiné napsalo: "Vatikán těmito kroky až s udivující neomaleností naznačuje, že nemá zájem na dalších jednáních s našim státem, započatých za Wojtylova předchůdce."

Gottwaldovského strategického cíle vytvořit "národní církev" odtrženou od Vatikánu se nedosáhlo. Přestože byla katolická církev v Československu rozbita a zdecimována, díky pevnosti kardinála Josefa Berana uchovala navzdory některým nehodným kněžím i biskupům své tradiční svazky se Svatým stolicem.

Na místo Hružy byl jmenován novým šéfem sekretariátu pro věci církevní Vladimír Janků, bývalý pracovník ministerstva zahraničí a pracovník mezinárodního oddělení ÚV KSČ. Komunistická moc se nechtěla vzdát svého hlavního úkolu: rozbít církev, udusit náboženství. Jenže v tomto úsilí komunisté neuspěli. Jejich represivní politika naopak otvírala nové zdroje šíření nábo-

ženské víry podzemní církví, protože lidé v totalitním bludišti hledali životní jistoty, které jim nemohl a nikdy nemůže zajistit bez svobody slova, tisku a vyznání víry totalitarismus.

I když církevní politika komunistické strany byla úspěšná v demolování církve, zejména katolické církve a jejich objektů, její církevní politika byla bezperspektivní. Zároveň nelze zapomenout, že duchovní základ našich národů - českého a slovenského - tkví v křesťanské víře a křesťanské církvi. A to je věc, která se týká každého Čecha a Slováka, věřícího i nevěřícího. Zároveň je to věc, která se bezprostředně dotýká budoucnosti našeho kontinentu a každého Evropana.

Jaroslav Lhotka

Jestliže chceme zničit nějaký národ, musíme nejdřív zničit jeho morálku. Pak nám padne do klína jako zralé ovoce.

V. I. Lenin

Podle mezinárodního esperantského časopisu *Informile* navštívil maďarský opat Bödö Lenina před smrtí. Tehdy mu Lenin ve chvíli jasného myšlení řekl: "Udělal jsem chybu. Cítím se být ponořen do oceánu krve nesčetných obětí. Proto záchranu našeho Ruska jsme potřebovali deset Františků a Assisi. Ale nyní je již velmi pozdě. My nemůžeme zpět.

Bartošovice v Orlických horách

Na faře v Bartošovicích v Orlických horách se vždy poslední víkend v měsíci koná setkání katolické a hledající mládeže. Každý víkend má jiné téma, např. modlitba a smíření, víra a mezilidské vztahy, práce a ctnost a podobně. Sdružení Bratrství, které k těmto setkáním dalo impuls, vzniklo v roce 1991. Společenství v Bartošovicích je duchovně spřízněno s katolickou komunitou *Le Chemin Neuf* (Nová cesta), které vzniklo ve Francii v roce 1971. Tehdy vznikla v Lyonu modlitební skupina. V roce 1973 ji stvořilo sedm věřících. Dnes má tato komunita přes 2000 členů a bezpočet příznivců po celém světě. Jejím hlavním úkolem je evangelizace a misie. Duchovním centrem komunity pro Českou republiku se stal zámek v Tuchoměřicích u Prahy. *Le Chemin Neuf* se u nás stala známou především svými exerciciemi pro snoubence a manžele "Kána", které se konají každým rokem. Nejproslulejším centrem *Le Chemin Neuf* ve Francii je klášter *L' Hautecombe*. Ke komunitě má vřelý

vztah pařížský kardinál Lustiger. Sv. Otec v roce 1998 veřejně podpořil rozvoj nově vzniklých komunit a společenství, vzniklých ze snahy hlouběji žít evangelium v dnešním ateismem a novopohanstvím ohroženém světě.

Jan Plechatý

Modlitba v Londýně

Karel Dachovský

Snopečky dřívěk,
vše suché.
Plápolá ohniště
od Bayswateru po Willesden.
Už jsou to jen plamínky
z bývalého požáru.

Ještě kláštery a farnosti,
ale jakoby řídla víra,
a provázky modlitby
se už jen podobají
nitkám loutkového divadla.

Střed světa už není
ve zdecimované Evropě.

Blesk z nebe

Karel Dachovský

Divoká kočka vnikla
do našeho domu,
chtěl jsem ji vysvobodit,
ale zmítala se vzduchem
od zábradlí k zábradlí.
Měl jsem úzkost,
bál jsem se o její život.

Už pětatřicet let
dávám dohromady
kompozici od profesora Malce:
poezie všedního dne.
Čekám, až uhodí blesk
a rozetne smrk,
jak se to stalo na klecanské faře.
Není tak silný reaktor,
není tak mocná vysílačka,
aby dokázaly rychlostí myšlenky
přeskočit do duchovní sféry.

Diamant z nebe,
posvěcené ruce kněze.
Pastýři s ovečkami
na kadeřávku Betléma.
Poezie Boží.

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2000

*"Kněz, jakýkoliv, je vždycky
druhý Kristus."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
Př. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Pomalou končí jubilejní rok. Mnoho se povedlo a nebe se otevřelo pro příchod duší z očiště. Plody Velkého jubilea, plnomocné odpustky získalo mnoho lidí. Je ale třeba přiznat, že také zůstali někteří katolíci hluší a odpustky nezískali. To je možné napravit. Plnomocné odpustky je možné získat denně i mimo jubilejní rok. Touto službou pomáháme duším v očiště i sobě, i my budeme potřebovat přímlyvné modlitby.

Zdá se mi, že právě tento rok tlačila bezbožecká média na Církev. Důkazem je článek v Lidových novinách "Kladivo na arcibiskupa aneb jak vznikla sexuální aféra v církvi. Kněz údajně obtěžoval mladíky. Student teologie a bývalý člen ODS Václav Novák otevřel případ faráře a podal trestní oznámení na arcibiskupa Graubnera. Podobné aféry jsou na Západě dost časté a média jich používají pro boj s Církví. Takto se měl provinit biskup z diecéze Santa Rosa v USA /homosexuální styk s podřízeným knězem/. Kdyby se něco podobného stalo u nás, bylo by to v Televizních novinách i na prvních stránkách tisku.

Lze těžko posoudit, zda se přečin stal, nebo je to dílo falešných svědků, za nimiž stojí určité temné síly. Lidové noviny uvádějí, že v prohlášení pro ČTK z půlky června arcibiskup Graubner nevyloučil své odstoupení, kdyby kauza měla poškodit Církev. Přejeme Otci arcibiskupovi pevné nervy a aby se nenechal zastrašit bezbožeckými médii. Na dokreslení pokrytecké Lidové noviny propagují opalování žen bez horního dílu plavek, bojují i proti celibátu kněží. Je s podivem, že někteří biskupové zveřejňují své názory právě v těchto novinách.

P. ing. Karel Dachovský

Jubileum

Václav Lněnička: Celkem nepovšimnuto prošlo jubileum desátého roku založení katolického nakladatelství Řád. Můžete nám k tomu něco uvést?

Karel Dachovský: V dubnu 2000 uplynulo deset let od vzniku nakladatelství Řád. Tedy už trvá déle než Řád prvorepublikový, který vedl básník František Lazecký. Toto moje nakladatelství chce navazovat na slavnější a známější prvorepublikové. V samizdatu jsem získal první zkušenosti s vydáváním. Přes půl roku jsem měl doma kopírku Toshiba, na níž jsem rozmnožoval Informace o církvi, kde často byly uváděny mé básně na titulní straně.

Také jsem v samizdatu kopíroval básně Lazeckého i svou první básnickou sbírku /v nákladu 35 exemplářů/ Financoval jsem i přepisování náboženských textů na psacím stroji. Vyšel tak Cizskův "On mě vede", můj román o františkánském knězi Janu Bártovi a také katecheze pro děti.

V. L.: Co se za těch deset let změnilo?

K. D.: Dost. Tehdy byl problém se zajištěním tiskárny Ale nebyl problém s čtenářstvem. Několik předních katolických nakladatelství nemělo ještě monopol. Rozdělení Československa mi uškodilo. Odešla třetina čtenářstva. Na Slovensko teď takřka vůbec nedodávám. Nynější čtenářský klub čítá 530 odběratelů. Není to mnoho, ale který kněz má takovou kazatelnu? Myslím ale, že pokud budu zdrav, nakladatelství nezanikne. Někteří dopadli hůř, například Zvon, který zkrachoval.

V. L.: Proč Zvon takto dopadl?

K. D.: Myslím, že nejdůležitější je odhadnout náklad knihy V tom se Zvonu nedařilo. Naopak já jsem měl štěstí. Dost mi předvídání nákladu vychází. Vyjímkou byla anglická verze románu Umlčený zvon o Janu Bártovi. Angličané knihu nepřijali, vydání bylo chybou.

V. L.: Víím, že jste také autorem řady knih a brožur. Máte vůbec něco "v šuplíku"?

K. D.: Jedině futurologickou novelu "Spiknutí v Notting Hillu", kterou však nevydám. Příliš se mi nezdařila. Jinak to, co jsem napsal, jsem také vydal. Navíc i životopis sv. Karla Boromejského vydaly v němčině sestry boromejky. Můj román Umlčený zvon vyšel v ranné fázi časopisu Anno Domini. To byl tento časopis ještě kvalitní. Nyní bych se styděl, kdyby mi AD něco otisklo. Toho časopisu je škoda. Řada časopisů a novin otiskla mé kratší texty.

V. L.: Kolik knih Řád vydal?

K. D.: Ze začátku to bylo dobré, teď jsem miniaturní nakladatel.

V. L.: Na jaký obor se nakladatelství zaměřuje?

K. D.: Celkem jsem vydal 47 titulů. Nejvíce vydávám životopisy - celkem 17 titulů /z toho 12 životopisů světců/. To je velmi důležité, velká nakladatelství se životopisů částečně "bojí"

V. L.: Co byl největší úspěch?

K. D.: Bezpochyby brožura "Interrupce ano nebo ne" /10.200 výtisků/
Také úspěšné byly 4 tituly s tematikou bl. Padre Pia. Ten je populární, také Matka Tereza.

V. L.: Jste znám jako odpůrce interrupcí. Co jste vydal v této oblasti?

K. D.: Vydal jsem dvě brožury. Zájem o to byl tak do roku 1995. Teď jsou lidé apatičtí. Současný světec nemůže ignorovat skutečnost interrupcí. Pohled'me na aktivity papeže. Ten nemlčí, ale poukazuje na zlo interrupcí, ať je to vhod, nebo nevhod. Je mnoho velkých katolických nakladatelství, která opomíjejí největší zlo současné doby Pak i krásné a hluboké myšlenky a knihy jsou jen sladké řečičky Jsme ve válce. A na to nelze zapomínat. Dokonce moje každá básnická sbírka má minimálně jednu protiinterrupční báseň.

V. L.: Co básně? To asi není příliš ziskové.

K. D.: Vydal jsem 10 básnických sbírek. Po "sametové revoluci" se básně dobře prodávaly. Lazecký vyšel v 1.100 exemplářích. Nyní se vydávají básnické sbírky ve 400 exemplářích. Z toho se stovka prodá, zbytek je třeba rozdat. Básníci to teď mají obtížné. Vydával jsem dřív i básně Ivana Slavíka /1.000 exemplářů/. Nyní ho vydávají známá nakladatelství v nákladu ještě nižším než ta moje.

V. L.: Bude časopis Řád vycházet i nadále?

K. D.: Sám ho zastavovat nebudu. Jsou tam odvážné články. Nejsem jenom spisovatel, novinář a nakladatel. Tři dny v týdnu jsem v duchovní správě u sv. Rocha. To mě baví. Prostě život, o kterém jsem v komunismu snil. Když jsem v roce 1970 studoval ekonomii, ta mě nebavila. Šel jsem ke zpovědi k jezuitovi P. Sukopovi s tím, že bych chtěl být katolickým nakladatelem. On mi řekl, že všechno je řízení Boží. Měl pravdu. Udělali jsme s mými spolupracovníky kus práce. Je třeba ale přiznat, že práce má drobné nedostatky. Nejsem puntičkář.

V. L.: Co chystáte nyní?

K. D.: Vyjde životopis sv. Markéty Marie Alacoque. Většinou píši životopisy svatých snadno. Tentokrát jsem se zapotil. Části její autobiografie se překládaly těžko.

V. L.: Jak dlouho budete ještě vydávat?

K. D.: Těžko předvídat. Je mi 51 let. F. Lazecký tu byl do 80 let, a to v pl-

né síle. Kdyby mi Pán Bůh dopřál stejně, je tu ještě nesmírně mnoho práce. Doufám, že se politické poměry příliš nezhorší, to by nakladatelství bylo první na ráně.

V. L.: Máte hodně neprodaných knih?

K. D.: Plný pokoj. Nyní je nabízím za třetinovou cenu. Jsou tu nepostradatelné věci pro kněze, např. učebnice morálky /Desatero/, příručka pro katechumeny "Cestou k Bohu" katecheze pro starší mládež "Zásady života"

V. L.: Děkuji za rozhovor a přeji hodně krásných knížek.

K. D.: Také děkuji - všem odběratelům za jejich pomoc. Bez jejich zájmu by nakladatelství neexistovalo.

P. Richard Welch CScR: "Krev mučedníků"

Učení jak být knězem

To byl můj křest ohněm a byl jsem velmi šťasten během doby, kdy jsem se učil být knězem. Ale v den, kdy posvětili kapli, náš řád opustil farnost. Naši představení rozhodli opustit celou farnost se všemi kaplemi, protože jsme omezovali činnost. Takže den, kdy biskup posvětil kapli, byl dnem, kdy jsme se stěhovali z farnosti, což mi rvalo srdce. Řekl jsem v té chvíli lidem, že jsem strávil 12 let v semináři, ale teprve lidé mě naučili, jak být knězem. Být knězem je dávat Krista druhým prostřednictvím svátostí a Božího slova. Cesta, jíž se to koná, není cestou, kterou byste si mohli vymyslet - prostřednictvím našich iniciativ a zlepšení, zvláštních talentů nebo dovedností. Dokonce jsem neznal ani jazyk. Je to udivující, že byla dokonce postavena kaple. Neměl jsem žádné nadání nebo dovednosti, ale naučil jsem se, že být knězem je něco jiného v praxi, než jste se učili v semináři. V semináři představa být knězem znamená předstoupit před lidi a hrát v neděli ráno. Proto jsou všechny ty inovace v liturgii, kdy kněží mají hrát, představovat se. Ale být knězem v praxi neznámá hrát nebo se předvádět. To jsem nemohl dělat. Vše, co jsem byl schopen dělat, bylo dávat Krista lidem - sloužením mše, zpovídáním, navštěvováním nemocných, kázáním evangelia. To je, co kněz koná, a to velmi jednoduchým způsobem, což od nás Církev žádá. Být charismatickým a zábavným, uvádět liturgické balet'actví a všechna ta nepatřičná rozptýlení v úsilí udělat náboženství přitažlivějším, to není kněžství. Nejen že tento přístup není nutný, je dlouhodobě kontraproduktivní.

V té době během těch čtyř let jsem byl zaměstnán učením se španělsky a budováním kaple jsem začal rozšiřovat své obzory. Četl jsem v širším měřítku. Vždycky jsem byl horlivý čtenář. Četl jsem v té době knihu historika Jamese Hitchcocka nezvanou *Noví nadšenci*. To mi dalo úplně novou perspektivu. Začal jsem číst ostatní knihy autorů, kteří zpochybňovali nové liberální směry v Církvi. Když jsem byl v semináři, tvářil jsem se jako konzervativce, ale nikdy jsem se k ortodoxii neklonil doopravdy. Myslím, že kněží mají přirozený instinkt bránit liberály. Nechcete být uzavření nebo netolerantní. Jestliže třeba někdo řekne: "Otče, nechci přijmout Eucharistii od laika", většina lidí napadne takového člověka - třeba ne zle, ale pokusí se mu vysvětlit, proč jeho přirozená reakce k laikovi je špatná a tak dál. Ale proč nenechat takového člověka na pokoji? Sv. Alfons by řekl, že bychom měli nechat takovou osobu s prostou vírou. A mimoto: Třeba on nebo ona mají pravdu, třeba mají co říct. Proč ve farnosti s pěti kněžími laici mají přednost při podávání Eucharistie? Proč tito kněží nemohou přijít na každou mši? V Portoriku jsme měli od patnácti do dvaceti mší v některých farnostech, deset nebo dvanáct kaplí a je jen jeden kněz, aby pokryl tyto kaple. Ale na jiných místech to tak není. Když máte farnost, kde kněz stačí na mše a snad má jen jednu o víkend, proč by nemohl přijít na další mši a pomoci při rozdělování Eucharistie? Kněží mají tuto tendenci bránit liberální představy nebo inovace v Církvi, dokonce i tehdy, když se považují za konzervativce. Myslím, že u mě to bylo také tak, ale začal jsem stále méně bránit Církev a její učení. Myslím, že mé čtení mělo mimořádný dopad na způsob, jakým jsem pokračoval v životě své služby. Viděl jsem, že ti, kdo mně pomohou, jsou lidé. Lidé instinktivně vědí, zvláště prostí lidé, co je to být katolík. Žijí víru. Například v Portoriku, kde byli Španělé vytěsněni po španělsko-americké válce, zůstalo velmi málo kněží, přesto katolická víra prospívala. Víra nejen pokračovala, ale lidé založili skupinu nazvanou *Los Hermanos Cheos*, což byla laická skupina, která šla od města k městu a kázala ortodoxní katolickou teologii.

Stále v Portoriku existuje a je velmi solidní skupinou, ale někteří kněží ji přehlížejí. Obecně zjišťuji, že mladší kněží jsou mnohem otevřenější, méně dogmatictí, pokud jde o liberalismus. Kněz vysvěcený v ranných 60. letech má podle mé zkušenosti sklon být mnohem uzavřenější a netolerantnější.

/pokračování příště/

Papež zachránil židovské děvče

23. března poděkovala v Izraeli Editha Zirerová svému zachránci - papeži. 28. ledna 1945 Rusové osvobodili koncentrační tábor Hassak. Editha Zirerová se po třech letech v táboře zachránila. Bylo jí 13 let. Ocitla se s bývalými vězni na venkovském nádraží u Krakova. Byla naprosto vyčerpaná, seděla v koutě a nechtěla jíst. Mladý Karol Wojtyla ji přemluvil, aby něco pojedla. Vlak do bezpečí měl odjet ze stanice vzdálené 4 kilometry. Nebyla schopna jít. Vzal ji do náručí a odnesl na stanici. Při cestě hustě padal sníh. Na nádraží jí řekla židovská rodina: "Bud' opatrná, kněží se pokoušejí konvertovat židovské děti. Dostala strach a ukryla se. Teprve později pochopila, že jí chtěl Karol Wojtyla opravdu pomoci.

Editha žije v Izraeli od roku 1951, má dvě děti a má dům na předměstí Haify na úpatí Karmelských kopců.

Zenit News Service

Quo vadis?

Unie katolických žen existuje již dlouho. Vyvíjí značnou aktivitu. Je zapojena do mezinárodní sítě ženských katolických organizací. Na mezinárodních konferencích se vyjadřuje pro papeže. Jenomže družba, zvláště s německými organizacemi, má svá úskalí. Unie vydává svůj časopis Babyka, kde čteme o spřátelené bavorské katolické organizaci žen. Má 180.000 členek, je pro svěcení žen na jáhenky. Peněžní dary ze Západu nesou také nevýhody. Nebudou se naše ženy muset přizpůsobit trendu feministek? Představa organizace se 180.000 katolickými feministkami je úděsná. Také myšlenka na jáhenky, kněžky a biskupky.

P. ing. Karel Dachovský

Souvislosti

"Souvislosti" /revue pro křesťanství a kulturu/ vycházejí zhruba deset let. Tedy stejně jako Ádérčko. Byly to kvalitní texty. Otiskly i mé básně. Vývoj však šel jinam - směrem k liberalismu. Číslo 1 z roku 2000 je toho dokladem. Článek Průvodce kausou pražské katolické teologické fakulty přináší to, co bylo odvysíláno v Českém rozhlase. Vyjádřili se různí lidé, především odpadlý kněz I. Štampach, který celou aféru odstartoval. Fakulty se zastali tři

její studenti Michal, Petr a David, jinak je líčena velmi negativně /což znamená zaujatost/. Přece má za sebou i pozitivní výsledky.

Značná část časopisu je věnována problematice překladu žalmu 30. O problematice překladu bible hovoří různí překladatelé, také biskup D. Duka, a o pár stran dál Ivan Štampach.

Jsou zde postřehy civilistů, na jejichž okolí padaly bomby při bombardování Srbska letouny NATO. Těmito lidmi byli maďarští spisovatelé, kteří posílali zprávy ze Srbska elektronickou poštou. Napojení na internet platí Sorosova nadace.

V závěru časopisu jsou tři básně Jana Riedlbaucha. Jsou kvalitní. Výbor z knihy Klause Steigledera "Opus Dei /pohled zevnitř/" je pomluvou ze strany autora, který byl pět let členem tohoto hnutí. Jde o kritiku mírnou, viděl jsem mnohem ostřejší a nechutnější líčení Opus Dei. Autor vytyká, že se členové příliš násilně snaží o zdání radostnosti. Dále přednášky z filozofie předkládají novoscholastickou úpravu Tomáše Akvinského. Je prý cenzura novin a literatury pro členy Opus Dei, kterou provádějí představení. Vztah k ženám - autor vyčítá, že jsou mužská a ženská část přísně odděleny. Také to, že papež v roce 1982 povýšil Opus Dei na osobní prelaturu, Steigleder a další nemohou přenést přes srdce.

Co k tomu říct? Zakladatel Opus Dei blahoslavený Josemaria Escriva byl povýšen ke cti oltáře. V tom se Církev nemýlí. Jeho spisy jsou nesmírně kvalitní a hluboké, vhodné právě pro člověka dneška. Myslím si, že bude jednou prohlášen za Učitele Církve. A Opus Dei? To patří k oporám současného papeže.

"Souvislosti" mají 259 stran. Na konci inzeruje nakladatelství Krystal OP své knihy. Divím se dominikánům, že podporují zrovna tento časopis. Do redakce časopisu patří i odpadlý kněz J. Jandourek. Časopis vychází s podporou Ministerstva kultury ČR, Open Society Fund, Nadace český literární fond a Studia Cinemax, s.r.o.

P. ing. K. Dachovský

Matka nenarozených dětí

Někteří novináři přirovnávají sestru Roseann Reddy k Matce Tereze. Je jí 36 let, je extravertní a veselá. Založila nový církevní řád s nepřehlédnutelným cílem. Má charisma. Pochází z rodiny, kde měly silné slovo matky až sedmi dětí. Byly hrdé na to, že jsou ženami v domácnosti. Matka Roseann zemřela,

když Roseann bylo 18 let. Pracovala jako ošetřovatelka invalidního muže, ale silný impuls dostala od papeže, který při své cestě do Británie řekl: "Když se rozhodujete o své budoucnosti, nerozhodujte se sami pro sebe." Roseann byla pohnuta také případem jedné dívky, která šla na interrupci a skončila v psychiatrické léčebně. Přesto v této době v diskusi s řečníkem organizace Ochrana nenarozeného dítěte /SPUC/ bránila "práva žen na volbu" Řečník však nalomil její konvenční feminismus a Roseann začala pracovat pro SPUC v Glasgowě, kde upoutala pozornost kardinála Winninga. Stala se jeho "pravou rukou" Před dvěma lety poslouchala v televizi zprávy. Kardinál prohlásil, že nabídne pomoc všem ženám, které jsou pod nátlakem k interrupci. Zanedlouho jí kardinál nabídl místo vedoucí této iniciativy.

Ačkoliv z mnoha míst byla její pomoc kritizována, stovky matek a dětí ji oceňují. Něco jí však stále chybělo. Před sedmi lety jí někdo řekl, aby uvažovala o vstupu do kláštera. Odpověděla: "Nebud' směšný." Ale po letech ji myšlenka na řeholní život provázela. Prosila o Boží vedení. Zdůrazňuje, že rozhodnutí nebylo snadné. Ačkoliv není emocionální, je to také záležitost srdce. Když se rozhodla stát se řeholnicí, staré řády ji nutily projít psychologickými testy Ani se nechtěla stát učitelkou, zdravotnicí nebo sociální pracovnící. Odešla do Ameriky, kde byla několik měsíců v klášteře nového řádu založeného v New Yorku kardinálem O'Connorem. Znovu ji zaujal papež jsou encyklikou Evangelium vitae. Popisuje interrupce a eutanasií jako zločiny, které nemůže žádné lidské právo legitimovat. Katolíci mají jasný závazek stavět se proti. Evangelium vitae se stalo základem vzniku nového řádu - Sester evangelia života. Nyní má dvě novicky /dříve činné ve školství a nakladatelství/. Založila klášter uprostřed jižního Glasgowa. Těm, kdo by ji chtěly následovat, vzkazuje: "Jestliže cítíš, že tě Bůh volá, nezavírej před ním dveře." Sestra se nebojí médií, ale zná také jejich neblahé triky. Naučila se od kardinála Winninga, že stojí za to být statečná.

Čína

PRI uspořádalo v USA konferenci o lidských právech v Číně. Čínský velvyslanec odmítl účast, protože s "kriminálníky" nebude sedět pospolu. Americká média mlčí o tom, co se na konferenci projednávalo. To, že komunisté v Číně zabili za 50 let 65 milionů Číňanů. Stále trvá politika jednoho dítěte na rodinu. Čína tvrdí, že toto opatření je dobrovolně dodržováno. Opak je pravdou. Druhé dítě v rodině se nesmí narodit. Těhotná žena je při-

nucena k interrupci. Protože chlapci jsou více žádáni než děvčata, jsou zvláště ona zabíjena v lůně nebo po narození. Výsledkem je, že v Číně chybí 30 milionů nevěst. Praktikují se také etnické čistky - hlavně proti Uyghurům /7 milionů lidí tureckého původu/. Na jejich území jsou dosídlováni Číňané, mnohdy kriminální živly. Uyghurské ženy jsou masivně nuceny ke sterilizaci. Mimoto se na jejich území konají nukleární zkoušky /46 případů/. Radioaktivní záření usmrtilo 210.000 lidí.

Komunisté pronásledují Církev; nedávno zabili kněze Yana Wipinga a srovnali se zemí kostel Naší Paní v Donglu. Na pouť do tohoto chrámu putovalo dříve 50 tisíc katolíků. Čína tvrdí, že je to Amerika, která potřebuje demokracii. Clinton s Čínou obchoduje. V USA se obchoduje na burse s ropou z Číny /čínská společnost CNPC má ropovod v Súdánu, daně z ropy financují súdánské represe vůči katolíkům - 30.000 jich prodali do otroctví a vláda nechala usmrtit 2 miliony katolíků/. Čínská vězení jsou horší než byla sovětská. Je jich víc než v době, kdy psal Solženicyn "Archipelag Gulag" Modleme se za Čínu.

Etiopie

Dva irští katoličtí kněží P. O. Lambert a P. B. Cagavin byli kritizováni katolickým biskupem z Addis Abeby. Oba řeholníci odmítli získávat katechumeny pro katolickou Církev, protože původní církve v zemi jsou pravoslavné. Oba kněží se snaží o ekumenismus a vyhledávají povolání pro kněžství pro pravoslavné církve. Sami už pět let nikoho nepokřtili. Biskup řekl, že oba urazili jak katolickou, tak pravoslavnou hierarchii. Oba zavřeli dveře pro povolání ke katolicismu.

Nigérie

Přestavitelé US organizace pro život HLI navštívili letos Nigérii. Tato země je nejlidnatější v Africe - 106 milionů obyvatel /křesťané tvoří 45%, muslimové 43%, zbytek jsou domorodá náboženství/. Mezi křesťany a muslimy je napětí, což občas vede k násilnostem. USAID posílá do země ročně 47 milionů dolarů na zmenšení populace /nic na léky nebo jídlo/. V Nigérii se rodí 6,2 dítěte na rodinu. Polovina obyvatelstva je pod 15 let a 75% je mladší 25 let. Lidé umírají v průměru v 53 letech. Nejvíce obyvatel žije ve městech.

Je zde vysoká úmrtnost dětí. 15% se jich nedožije svých pátých narozenin. HLI má v Nigérii svou pobočku. Je zde kancelář na hlavní třídě města Ijebu-Ode s pěti pracovníky. Vydávají každé dva měsíce svůj časopis, vedou konference, mají přístup do televize a hledají každou příležitost k boji proti kultuře smrti. Pater Boniface z Nigérie pracuje v sídle HLI v USA. Má dobré vzdělání a známosti mezi africkými biskupy.

Nigerijští biskupové mají starost o to, aby muslimové nevráždili katolíky a neničili jim majetek. Chtějí sjednocenou zemi, ale také náboženskou svobodu. Jak si bude počínat Nigérie, tak půjde značná část Afriky. Největší diecéze je Enugu /3,5 mil. lidí, z toho 1,9 mil. katolíků/. Je zde seminář se 700 seminaristy. Příprava na kněžství trvá 9 let.

Hlavní město je nově postavená Ahya, dřív na jejím místě byla buš. V zemi činí inflace 15%, nezaměstnanost 28%. Nigérie má dluh 32 miliard dolarů. Export tvoří hlavně ropa. Tisíc bohatých rodin ovládá zemi.

Církev je zde dynamická. Papež napsal Církvi v Africe: "Dnes jste nadějí naší 2000 let staré Církve. Jste mladí ve víře a musíte být jako první křesťané a vyzařovat nadšení a odvalu. Jedním slovem musíte se vydat na cestu svatosti. Jenom tak můžete být znamením Boha ve světě a obnovit vaše vlastní země misionářským zápalen rané Církve. Tak se stanete kvasem misionářského ducha pro starší Církev."

Kdysi bylo 70% škol církevních. Vláda jich ale dost zkonfiskovala a dnes 30% škol vedou řeholníci a řeholnice. Nigérie má nadbytek povolání ke kněžství a řeholnímu životu. Některé řády z USA zde získávají dorost.

Biskupové podporují práci HLI. Také seminaristé mají vlastní skupiny pro život. Ačkoliv jsou interrupce v zemi zakázány, provede se jich za rok nelegálně 700.000. Církev má pro svobodné matky vlastní útulky - některé pojmu až 75 dětí s matkami.

Církev v Nigérii je v mnoha ohledech příkladem pro nás Evropany.

Jižní Afrika

Biskup Fritz Lobinger vydal knihu, kde navrhuje svěcení ženatých kněží. Ti by měli mít civilní zaměstnání a neměli by úplně nahradit kněze - celibátníky. Biskup své názory obhajoval na své cestě po Evropě, mimo jiné na univerzitě ve Vídni.

Zambie

Katoličtí biskupové zaslali vládě prohlášení, v němž ji kritizují za špatné vedení zdravotnictví a školství. Vládní činitelé žijí rozmařile, zatímco 73% obyvatel je pod hranicí chudoby. Řeholní sestry organizují demonstrace proti vládě.

Austrálie

Arcibiskup Pell jmenoval P. Dr. Fishera OP ředitelem koleje Papežského institutu Jana Pavla II. v Melbourne. Institut začne pracovat v roce 2001. Dr. Fisherovi je 40 let a má čtyři doktoráty. První institut Jana Pavla II. začal pracovat před 20 lety v rámci Lateránské univerzity v Římě. Od té doby vzniklo mnoho těchto institutů v Itálii, Španělsku, USA, Brazílii, Mexiku, Beninu a Indii. Nabízejí vysokoškolské studium filosofie, teologie, humanitních věd a pastorační práce. Jsou podřízeny přímo Svatému stolci a vynikají pravověrností.

Redemptoristé obnovují misie ve farnostech. Trvají 9 dní a důraz je kladen na rodiny. Misionáři říkají: "Bůh chce dnes svaté z katolických rodin. Má hodně svatých v nebi, potřebuje jich víc na zemi. Vzejdou z katolických rodin, kde se žije víra."

Nový Zéland

Biskupská konference vydala prohlášení reagující na schválení stejných práv pro homosexuální svazky parlamentem. Biskupové říkají, že homosexuálové nemohou žít v manželství. Nemělo by se to jmenovat manželství, ale tyto svazky by měly mít stejné výhody jako manželé, pokud jde o daňové úlevy nebo dělení majetku při rozpadu svazku a požívání finančních výhod po smrti jednoho z partnerů.

Biskupové volají po civilní registraci párů stejného pohlaví, což je v rozporu s postojem Svatého stolce. Kardinál A. L. Trujillo, prezident papežské rady pro rodinu, odmítl resoluci Evropského parlamentu ohledně právního uznání homosexuálních svazků. Řekl, že uznání spojení homosexuálů jako

hodnoty na úrovni manželství je útokem proti pravdě muže a ženy. Postoj biskupů Nového Zélandu je katastrofální, protože povzbudí aktivitu homosexuálů.

Biskup Patrick Dunn z Aucklandu oznámil, že jeho diecéze poskytne veškerou pomoc ženám, které se rozhodují mezi interrupcí a donošením dítěte. Řekl, že poskytne i peníze, zčásti z vlastní kapsy. /Podobnou iniciativu dříve projevil kardinál Winning z Glasgowu, který dosud zachránil 107 dětí./

Zimbabwe

Byl zahájen proces blahořečení Johna Bradburna. Narodil se v Anglii roku 1921 v bohaté anglikánské rodině. Během války bojoval jako důstojník v Asii. V roce 1947 konvertoval ke katolické Církvi. Cestoval a měnil zaměstnání. V roce 1969 navštívil nemocnici pro malomocné v Mutenwa. Od té chvíle se rozhodl pomáhat malomocným. Pečoval o ně s láskou, kterou nemocní dosud nepoznali. Zlepšil jejich hygienu a ubytování, odháněl krysy a učil nemocné. Postavil kapli a učil gregoriánský chorál.

Umírajícím četl z bible. Byl přijat do třetího řádu sv. Františka a neměl žádné peníze. V roce 1979 zuřila v zemi občanská válka. Odmítl se přestěhovat na bezpečné místo. Revolucionáři ho zajali a popravili. J. Bradburne měl tři přání: žít s malomocnými, zemřít jako mučedník a být pohřben ve františkánském hábitě. To vše se mu splnilo. K jeho hrobu se chodí modlit a na jeho přímlovu se lidé uzdravují. Ve výročí den jeho smrti se shromažďují tisíce lidí, aby uctili jeho památku.

Rusko

Kultura smrti je zde rozšířena. Vývoj porodnosti je špatný. V roce 2050 by mělo žít v zemi o 30 milionů lidí méně než dosud. Na 100 porodů je 200 interrupcí. 24% žen nechce porodit ani jedno dítě. Průměrná žena má za život sedm interrupcí.

Výraznou aktivistkou proti interrupcím je Dr. Irena Kalašniková, povoláním gynekoložka. Je prezidentkou ruské odnože americké organizace HLI. Ta je činná ve čtyřech oblastech. Jsou to instrukce o přirozeném plánování

rodičovství. Dále mají linku důvěry, kam volají ženy uvažující o interrupci. Centrum Magdalena radí k dobrému drogově závislým a prostitutkám. Organizace vydává časopis Vyber si život. V činnosti pomáhá 200 dobrovolníků, částečně lékařů, zdravotních sester a psychologů. V moskevské kanceláři je zaměstnáno pět osob na plný úvazek. Činnost je řízena obezřetně, je totiž v protikladu s politikou vlády.

Německo

Asi tisíc lidí bylo přítomno společné eucharistické bohoslužbě při katolickém dni. S protestanty celebroid katolický kněz P. Hermann Münzel jako předsedající. Na to reagoval jeho biskup z Trieru Josef Spital tím, že jej suspendoval. Münzel se vyjádřil, že je mu to upřímně líto a nepředpokládal, že vznikne takový poprask.

Premiér Blair přijal pozvání od liberálního teologa Hanse Künga a měl přednášku na univerzitě v Tübingen. Mluvil o globalizaci a vyhnul se citlivým církevním otázkám. Řeč byla přijata kriticky britskými médii.

Vatikán

Vatikán potvrdil učení, že katolíci, kteří se rozvedou a vstoupí do nového civilního manželství, nemohou přijímat Eucharistii, pokud neabstínují od sexuálních vztahů. Prohlášení bylo vyvoláno vzrůstající laxností v této záležitosti.

Prefekt Kongregace pro klérus, kardinál Dario Castrillón Hoyos řekl v interview pro rakouský týdeník Profil, že volání po zrušení celibátu kněží a svěcení na kněžky se odchylojí od "církevní cesty". Dva dny před tím biskup Alois Kathgasser z Innsbrucku řekl médiím, že mnoho jeho vikariátů se vyslovilo pro svěcení ženatých mužů na kněze a žen jako jáhenek. Kardinál Hoyos přiznal, že rakouská Církev je ve vážné krizi. V minulých letech určité skupiny v německy mluvících zemích a v Latinské Americe se odchýlily

od církevní cesty. Příkladem je rakouské hnutí "My jsme církev" Hoyos řekl, že svěcení žen je proti tradici. Pokud jde o celibát, nikdo v hierarchii a žádná biskupská konference nechce hýbat tímto pravidlem. Novináři se ptali Hoyose, co si myslí o tvrzeních ohledně sexuálního zneužívání bývalým vídeňským arcibiskupem Groerem. Hoyos řekl, že mnoho lidí má vysoké mínění o kardinálu Groerovi. To vede k přesvědčení, že některá obvinění byla nespravedlivá.

Proces blahořečení Pia XII. zdárně pokračuje. Hovoří o tom relátor procesu německý jezuita Pierre Gumpel. Tento papež je soustavně napadán za údajnou nečinnost při holocaustu. Tato kampaň má zdiskreditovat celou katolickou Církev. Nicméně jsou zkompletovány dva díly svědectví o Piu XII. a dva další budou brzy. Relátor tvrdí, že se Vatikán nedá zastrašit, protože námitky proti papežům nemají hodnověrný základ.

Rakousko

Dietmar Fischer je ředitelem HLI - Austria, které má tři centra pro poradenství, podporu a zaměstnávání těhotných žen, které by šly jinak na interrupci. Za tři roky činnosti zachránili 1 000 dětí. Ve Vídni je centrum 150 metrů od největší interrupční kliniky v Rakousku. Dva aktivisté se před ní modlí až šest hodin denně. Počet interrupcí zde klesl ze 60 na 12 - 20 denně. Před centrem stále někdo rozdává protiinterrupční literaturu. V centru je kaple, kterou udržuje Církev. Mezi dárci je čtvrtina kněží v Rakousku. Také někteří biskupové pomáhají. Problémem je, že málo kněží hovoří při kázáních proti interrupcím. Nepřítelem centra jsou socialističtí politici. Dnešní vláda je mnohem vstřícnější k rodině, její definice rodiny pochází z křesťanské tradice. Vláda nepodporuje hnutí homosexuálů.

Několikrát bylo na centrum zaútočeno /rozbití oken, bomba v poště/. Ženy přicházející pro radu si v 95% případů děti ponechají. Inzeráty ve Zlatých stránkách přivedou mnoho matek do centra. Centra organizují demonstrace každý měsíc v sedmi rakouských městech, v Německu, Švýcarsku a Itálii.

Biskup Krenn se přimluvil u papeže za kardinála Groera, obviněného kdysi ze sexuálního zneužívání. Papež přijal kardinála při příležitosti svých osmdesátých narozenin. Krenn řekl, že byl kardinál pomluven a byla mu způsobena křivda. Groer trpí rakovinou. Krenn také prohlásil, že snahy liberálních kato-

líků skončily na mrtvém bodě. Řekl, že snahy o zdobrovolnění celibátu kněží a svěcení žen nejsou katolické.

Velká Británie

Objevila se zde nová brožura propagující interrupce. Je určena pro 14 až 18-ti leté. Jednou z organizací, která vydání sponzorovala, je Exelgyn, firma mající patent na RU 486, pilulku působící potrat.

Brožura bude k dispozici ve školách a lékařských zařízeních. Uvádí, proč se uvažuje o interrupcích: "Můj přítel mě opustil", "Dítě by mi zabránilo mít život pro sebe", "Lidé mi říkají, že mi pomohou, ale mohu si být jista?", "Většina žen, které jdou na interrupci, toho nelitují" V kapitole "Interrupce: správně, nebo špatně?" brožura uvažuje o různých postojích. Dva zasmušilí muži na obrázku říkají: "Interrupce je proti mému náboženství" a "Nenarozené dítě má právo na život", zatím co sympaticky vypadající žena říká: "Žena má právo si vybrat" a "Legální interrupce zabraňuje úmrtím." Organizace pro život odsuzují brožuru a zvláště to, že se v ní doporučují jako zdroj dalších informací agentury jako Marie Stopes a British Pregnancy Advisory Service. Autoři brožury ji nepovažují za návod k interrupci.

Na svátek Ducha sv. slavilo v Londýně mši 10.000 anglikánů. Bylo přítomno 36 biskupů a 250 kněží. Vyslovili se proti svěcení žen. Řekli, že kdyby došlo k svěcení biskupek, rozdělilo by to anglikány na dvě rozdílné skupiny.

Španělsko

V dubnu se konal v Granadě Evropský kongres hnutí pro život. Byl svolán kardinálem Lopez-Trujillem, prezidentem Papežské rady pro rodinu, a arcibiskupem z Granady Lloverem. Na konferenci bylo přítomno 2.000 aktivistů. Závěry byly postoupeny papeži, hlavní světové postavě hájící život. Cílem konference bylo založení komise pro rodinný život při Španělské biskupské konferenci.

Španělsko má porodnost 1,15 dítěte na rodinu. Na konferenci promluvili také A. Grzeskowiacková, presidentka polského Senátu, bývalí prezidenti

Argentinu a Kolumbie. Také arcibiskup Martino, stálý pozorovatel Svatého stolce při OSN. Pozitivním rysem konference byl velký zájem mládeže.

Otec Jeremy Davies, exorcista Westminsterské arcidiecéze, řekl, že se množí počet exorcismů ve světě. Je to následek filosofie New Age a náboženské nevědomosti. Dábel víc řádí. Umožňuje to rostoucí pýcha a spoléhání se na sebe; člověk chce vybudovat lepší svět bez Boha. Také roste neznalost bible, nedostatek víry, duchovní slepota a naivnost ohledně falešných proroků. Víc lidí potřebuje pomoc od Církve.

Kardinál Winning ze Skotska si pozval k pohovoru patera Fitzimmonse. Kněz veřejně obviňoval papeže, že trhá Církev a napadal církevní učení ohledně kněžství, antikoncepce a celibátu. V televizi řekl, že kardinál je pod vlivem Opus Dei. Nuncius žádal, aby odbojný kněz vysvětlil své chování a veřejně se omluvil. To kněz odmítá.

Anglikáni chodí na nedělní bohoslužby méně než v minulosti. Přesto se vybere na mešních sbírkách víc peněz než dříve. V r. 1998 bylo pokřtěno 10 tisíc dětí, církevní školy navštěvuje 940 tisíc dětí.

Dva anglikánští biskupové z Ugandy biřmovali v anglikánském kostele v Kidderminsteru /Anglie/ přes odpor místního biskupa. Místní kněz žije v rozporu s biskupem, kterého prohlašuje za příliš liberálního ohledně přístupu k homosexuálům.

Katolíci a anglikáni jsou nespokojení s postojem vlády k mladým manželským párům. Těm vláda odňala daňové úlevy a preferuje spíš stabilní vztahy mužů a žen než manželství.

Anglikáni měli generální synod v Yorku. Velmi váhavě se mluvilo o zavedení biskupek. Tato otázka byla posunuta do budoucnosti. Anglikáni zavedli

svěcení žen před 8 lety. Na protest proti tomu odstoupilo z anglikánské církve 473 kněží /z nichž 390 pobírá od církve odškodnění ve výši 15.6 milionů liber/ K spravování farností odmítajících svěcení žen byli ustanoveni "létaující" biskupové.

USA

Od roku 1990 vzrostl počet katolíků. Ze 71% se na tom podílejí Hispánci. Z celkového počtu katolíků je 38% hispánského původu.

Víme, že manželství je svátost. Je svaté a je založeno samotným Bohem. Nyní soudy chtějí zničit manželství. Nejvyšší soud ve státě Vermont nařídil státní legislatuře dát aktivním homosexuálům, kteří potvrdí, že žijí spolu a páchají spolu sodomii, všechna práva a ochranu, jakou měli dosud manželé. Církev učí, že sodomie je hřích a neřest. Nemohou být žádná práva spojená s hříchem. Soud ve Vermontu nutí katolíky, aby část daní byla dáována aktivním homosexuálům. Náboženští vůdcové to nesmějí nechat být, ale ohradit se proti tomuto totalitnímu opatření.

Soud může jít v budoucnu ještě dál a prohlásit za zločin nenávisti to, že Církev prohlašuje sodomii za hřích. Homosexuálové mají mocnou lobby, která je prohlašuje za menšinu a komunitu. To, co je proti nim, označuje za nenávist, netoleranci a diskriminaci. Biskupové by měli organizovat proti špatným zákonům podpisové akce, shromáždění a sloužit mše za ochranu manželství a rodiny.

Je jisté, že pokus ve Vermontě je pouze začátkem pronásledování Církve. Ať se za nás přimlouvá sv. Karel Lwanga s druhy, kteří byli upáleni roku 1886, protože odmítli účast na sodomii vládce.

Senát a Sněmovna reprezentantů uvažují o prohlášeních proti probíhajícímu útoku na účast Svatého stolce v OSN. Rezoluce hrozí, že vyloučení Vatikánu z OSN by znamenalo zhoršení vztahů mezi USA a OSN. Útok na postavení Vatikánu v OSN začala americká organizace "Katolíci pro svobodnou volbu" K ní se přidalo 400 dalších organizací, jež požadují změnu statutu Vatikánu na úroveň nevládní organizace /což mají třeba skauti/.

Ve Washingtonu se konal pochod Millenia. Homosexuálové se dožadovali svých cílů. Na závěr 3.000 homosexuálních párů mělo "svatbu" Pochodující nesli transparenty podporující volbu Al. Gora za příštího prezidenta USA.

Velmi populární, zvláště mezi mladými lidmi, je pořad v katolické televizi EWTN "Život na skále" Jde o diskuse s hosty ohledně víry a Církve. Sledovanost je 55 milionů lidí v 35 zemích.

Kanada

Přes dvacet mladých lidí vpadlo do katedrály v Montrealu, pálili uvnitř kříže, sprejovali na oltáře a stěny, rouhali se a pohazovali kolem kondomy. Pokoušeli se převrhnout svatostánek a křičeli o právu na interrupce. Sedm účastníků bylo zatčeno. Skupinu řídily feministky v rámci oslav Mezinárodního dne žen.

Řím

Byla vydána revize "Všeobecné instrukce k římskému misálu" První vydání bylo v roce 1975. Jsou zde drobné změny vyhovující věřícím konzervativnějšího smýšlení. Například kněz nesmí opouštět presbytář při dávání znamení pokoje. Je tu také varování ohledně inkulturace mše. Ta nesmí vést k založení nového ritu. Procesní kříže mají mít tělo Krista. Původní instrukce stanovovala, že svatostánek má být v kapli vhodné k soukromé adoraci a modlitbě. Nyní není určeno, kde má být /neměl by být na oltáři, kde se celebruje/. Biskupové mají poslední slovo v tom, co se děje v jejich diecézích. Instrukce detailně stavoví, kdy se má poklekat a jak se mají vést procesí během bohoslužby. Byl také vydán římský misál ve třetím vydání.

Šest tisíc členů lefebvrstického Společenství sv. Pia X. přijelo do Říma, aby se pokusilo o smíření. Vedl je Bernard Fellay, nedovoleně vysvěcený biskup. Pout' byla konzultována předem s kardinálem Etchegarayem, prezidentem Komise pro jubileum. Ten delegoval Msgr Conteho, aby doprovázel

skupinu při pouti. B. Fellay prohlásil: "Vždycky jsme říkali, že nechceme vytvořit jinou Církev. Přejeme si dokázat, že jsme katolíci, a ne schismatici."

Čína

Biskup Josef Zen Ze-Kinn z Hong Kongu se vyjádřil během cesty v USA k situaci v Číně. Ta je napjatá. Stát Církev pronásleduje. Dvě třetiny biskupů z "vlastenecké církve" byly již tajně uznány Vatikánem. Pokud jde o svěcení pěti biskupů letos, nebylo to Vatikánem schváleno a prosadila to vláda. Biskup z Xi-an se odmítl svěcení účastnit a byl proto potrestán. On i jeho kněží museli projít měsíční "převýchovou". Církevní budovy byly zabaveny. V mnoha diecézích dochází ke kontaktům mezi oficiální a podzemní Církví. V diecézi Wuhan v čele obou směrů stáli františkáni. Když papež schválil oficiálního biskupa, podzemní Církev s ním začala spolupracovat. Podzemní biskup nyní učí v semináři a je uznáván za biskupa všemi kromě vlády. Nicméně stále miliony katolíků jsou v podzemí.

Severní Irsko

V parlamentě se bude projednávat návrh zákona, aby policejní důstojníci měli povinnost se nechat registrovat, pokud jsou členy zednářské lóže nebo Opus Dei. Představitel Opus Dei protestoval: "Opus Dei je součástí katolické Církve a nemá žádnou politickou roli. Srovnání se zednáři je urážlivé."

USA

Dne 25. června 2000 zemřel pomocný biskup v New Yorku Austin Vaughan ve věku 72 let. Proslul mnoha aktivitami, také angažováním se pro život. Několikrát byl vězněn pro odpor vůči provádění interrupcí.

Liberalismus současným největším nepřítelem křesťanství

Zvykli jsme si na klišé, že komunismus byl v uplynulém století největším pronásledovatelem křesťanství. Liberalismus, identifikovaný se západními demokraciemi byl pokládán za málem křesťanský systém, v němž má katolická

církev naprostou svobodu. V krátkém časovém horizontu to bezpochyby platilo. Zatímco v komunistických zemích byli biskupové ve vězeních, kněží odsuzováni k smrti, věřící vyhazováni ze zaměstnání, neexistovaly žádná náboženská literatura a tisk, v západních demokraciích žila Církev svobodným životem, věřící lidé zastávali v některých případech i vysoké státní funkce /Adenauer, de Gaulle aj./.

Jenže nesmíme zapomenout, že USA a celý západní svět byly ohroženy komunistickou expanzí a potřebovaly mobilizovat proti bolševickému nebezpečí mimo jiné i masy věřících. Nemohly si tedy dovolit otevřené pronásledování. Naopak se jevilo propagandisticky výhodné poukazovat na pronásledování křesťanů ve východním bloku a náboženskou volnost na Západě. Kdo však zná dějiny, lehko si odvodí, že právě liberalismus je odpovědný za komunistické zločiny. Tvrdý ekonomický útlak kapitalismu, ekonomického základu liberální ideologie, křiklavá sociální nespravedlnost a bída vyvolaly krvavé revoluce, jež dopomohly komunistickým tyranům k moci. Kdyby se však celý tzv. "svobodný" svět po bolševické revoluci v Rusku spojil k velkolepé vojenské intervenci na obranu všech vražděných a mučených, musel by komunistický režim padnout jako zralá hruška, nota bene když miliony rolníků, nejpočetnější sociální vrstvy ruského obyvatelstva, lnuly k pravoslaví a marxisticko-leninskou ideologii kategoricky odmítali, proto právě ony se staly předmětem krvavé třídní genocidy. To ale Západ zajímalo stejně málo jako vyvražďování pravoslavných i katolických křesťanů. Komunistický Sovětský svaz naopak pro mezinárodní monopoly představoval důležité odbytiště jejich výrobků, proto ve dvacátých letech jeden stát za druhým spěchaly s uznáním SSSR de facto i de iure a uzavíraly s ním hospodářské smlouvy, což byl případ i naší první republiky. Vojenská intervence r. 1918 byla jenom loutkovým divadýlkem, majícím zastřít skutečný zájem. Bolševický režim se v Rusku udržel proto, poněvadž si to Západ, vedený zednářskými lóžemi a nadnárodními ekonomickými lobby přál, což mnohokrát skvěle dokumentoval Alexander Solženicyn. Carské Rusko před první světovou válkou se totiž začalo raketovým způsobem rozvíjet, jeho ekonomika by mohla brzy konkurovat britské, americké a německé. To bylo však pro liberální svět nepřijatelné. Rusko totiž nebylo liberálním, nýbrž monarchickým a pravoslavným státem. Císařské Německo, prošpikované svobodnými zednáři skrz naskz, vyvinulo jako první iniciativu v tomto směru a vyslalo do Petrohradu svého agenta V. I. Lenina s cílem vyvolat revoluci a vypojit Rusko z války. To byl ovšem ze strany Berlína krátkodobý cíl. Udržet Leninův a Stalinův režim

při životě bylo potom cílem dlouhodobým, na němž měly zájem USA, Velká Británie a Francie. Socialistický ekonomický systém je toporný a tudíž neschopný konkurovat světové kapitalistické ekonomice, bolševická genocida pak obracela pozornost ruských vládců směrem k domácím problémům. Komunistické Rusko představovalo prostě pro liberální Západ se svojí uzavřeností a hospodářskou zaostalostí podstatně menší nebezpečí než carské Rusko, které, kdyby se reformovalo ve směru křesťanské sociální nauky a omezilo svévoli cara a jeho kamarily, což bylo jenom otázkou času, mohlo být duchovně a myšlenkově přitažlivé a pro ideologický liberalismus nebezpečné. Pronásledování křesťanů v Rusku a politika totálního vyhlazení křesťanství přišla tedy západáckému liberalismu nápadně vhod.

Celou tuto atmosféru dokládá výrok, právem či neprávem připisovaný Leninovi: "Nakonec nám ti buržoové ze Západu prodají i provaz, na kterém je oběsíme." Západ se nakonec přepočítal, když se domníval, že bolševické Rusko se uzavře do sebe. Lenin, Trockij i Stalin měli enormní zájem na vyvolání komunistické revoluce všude, kde k tomu byly jen trochu podmínky. Jejich prodloužená ruka, tzv. Komunistická internacionála, sdružující komunistické strany pod vedením Moskvy na celém světě, prováděla všude ve světě rozvratnickou a sabotážní činnost. Aby sovětskou rozpínavost zlikvidovaly, podpořily západní monopoly jiného diktátora a zároveň konkurenta bolševiků - Adolfa Hitlera v Německu. Všechno režírovaly tak, aby oba tyrani se dostali do války mezi sebou. U hitlerovského nacismu, který taktéž krvavě pronásledoval křesťany, platí totéž co u sovětského komunismu: Nemohl by existovat bez vydatné finanční podpory mezinárodního kapitálu. Tvrdit, že Lenin a Hitler se dostali k moci pouhou revolucí, volbami a podporou mas je naivní. Odkud vzali ty obrovské sumy peněz, které jsou k tomu zapotřebí? Sami je prokazatelně neměli, nebyli žádnými miliardářskými podnikateli. Někdo ze zákulisí je musel sponzorovat.

Opět se ale stalo, s čím Západ nepočítal. Sovětská moc vyšla z války posílena, nikoliv oslabena, jak chtěly zednářské lóže v New Yorku a v Londýně. Projevily se důsledky staleté křesťanské formace ruského lidu, jenž byl ochoten obětovat všechno při obraně vlasti před nepřítelem. To pomohlo vyhrát válku a zařadit Sovětský svaz mezi světové supervelmoci. Západu nezbylo, než akceptovat nový poměr sil a dohodnout se SSSR sféry vlivu. Přitom právě západní velmoci ustupovaly Stalinovi všude, kde mohly. Díky historikům vycházejí najevo velmi ohavné věci. Ruský zemědělec Krivožercov, jenž odhalil v Katynu krvavý zločin NKVD, která v této obci povraždila a pohřbila

v masovém hrobě tisíce polských důstojníků, musel před blížící se Rudou armádou uprchnout, neboť mu hrozila smrt. Dostal se k Američanům na západní frontu, ti jej však vydali Sovětům, i když dobře věděli, že ho čeká kulka. Stalin během války vydal též stupidní rozkaz, že sovětský voják nesmí upadnout do zajetí, to se trestalo smrtí. O neproveditelnosti tohoto rozkazu v boji není třeba diskutovat. Spousta zajatých vojáků Rudé armády po rozpuštění německých zajateckých táborů utekla k Američanům, neboť v Rusku by je čekala smrt za to, že neuposlechli Stalinův příkaz nenechat se od Němců zajmout. Američané a Britové je však všechny vydali Sovětům a všichni byli buď zastřeleni nebo deportováni do gulagu. Západ souhlasil, aby východní Evropa byla komunistická, i když moc dobře věděla, že s Církví se bude zacházet stejně jako v Sovětském svazu. Liberálními demokraciím nezáleželo na ničem jiném než na tom, aby zůstal zachován status quo, to jest, aby komunisté nepodkopávali jejich politický systém výměnou za to, že ony nic nepodniknou proti komunistickým zločinům a pronásledování Církve, že se nepokusí tento stav změnit. Vyskytli se samozřejmě mezi západními politiky výjimky, těch ale nebylo mnoho. Tzv. studená válka a pozdější détente byly jen hrou se slovy zakrývající tuto oboustrannou dohodu, uzavřenou v Teheránu, v Jaltě a v Postupimi už za války. Jen spor o moc a vliv ve světě a obava před infiltrací komunismu vedly západní liberální propagandu k tomu, že poukazovala na tyranii bolševiků za "železnou oponou", s výjimkou slov však nic jiného Západ nepodnikl.

Liberalismus nese tedy nepřímou odpovědnost za komunistickou genocidu křesťanů. Vyhovovala mu, protože pronásledovaná církev ho nemůže ohrozit. Liberalismus měl dokonalé alibi: to ne my, ale zlí komunisté pronásledují křesťany. Jak se ale vyvine situace teď, po pádu komunismu?

Opět trocha historie. Nezapomínejme, že krvavou bolševickou revolucí v Rusku předznamenala stejně krvavá liberální revoluce ve Francii v letech 1789-99. Jak dokumentují skvělé práce polského historika J. R. Nowaka a známého italského novináře V. Messoriho, osvětimské zločiny započaly prakticky tam, při jakobínské genocidě katolického obyvatelstva v kraji Vendée. Tam poprvé byly používány kusy kůže povražděných katolických žen a dětí jako stínítka do lamp v rodinách bohatých pařížských měšťanů, tam docházelo k hromadnému usmrcování lidí, katolíků, kteří se nechtěli vzdát své víry, jedovatými plyny atd. Liberální svět se dodnes katolíkům neomluvil za tato hrůzná zverstva, jen neustále požaduje nové a nové omluvy za inkvizici a protižidovské pogromy, což byly ve srovnání s Velkou

francouzskou revolucí a jejími hrůzami zcela neškodné lapálie. Liberálové všech odstínů se nadále odvolávají na Velkou francouzskou revoluci a velebí ji jako počátek éry "volnosti, rovnosti, bratrství" Dokud liberalismus setrvá v tomto postoji k bestiální a zločinné Francouzské revoluci, je nutno se mít na pozoru, neboť kdykoliv může vyvolat podobné pronásledování znovu. Liberálové prosluli krvavým terorem vůči katolíkům také za Mazziniho revoluce v Římě, administrativní perzekucí Církve za tzv. kulturního boje v Německu a ve Francii v 70. letech 19. století apod.

Propast mezi liberálním a katolickým myšlením se neustále prohlubuje. Ke konfrontaci musí nutně dojít v otázce potratů, eutanázie, sexuální anarchie, umělé antikoncepce a v poslední době též v otázce klonování. Liberálové, organizovaní v zednářských lóžích, chtějí, aby se jim Církev přizpůsobila v rámci nového projektu "světového jednotného náboženství", připraveného hnutím New Age, jehož protagonisty jsou mimo jiné Bill Clinton i Michail Gorbačov. Katolická církev je zvána a vítána, ovšem za předpokladu, že se vzdá své zjevené pravdy a bude prezentovat Ježíše Krista pouze jako jednoho z proroků na stejné úrovni s Mohamedem, Buddhou, Konfuciem atd., nikoli jako Syna Božího a jediného Spasitele. V rámci tohoto plánu započali zednáři už před pár desetiletími s infiltrací do Církve prostřednictvím některých teologů a vnitrocírkevních rozkladných hnutí. Kdo tomuto trendu bude odporovat, dočká se dříve nebo později pronásledování ze strany liberálního státu.

Nový blahoslavený, papež Pius IX., velmi dobře prohlédl blud liberalismu a odsoudil ho ve svém "Syllabu" Sám s ním učinil špatnou zkušenost za Mazziniho revoluce v Římě. Proto vnitrocírkevní liberálové i liberálové mimo Církev tolik bránili jeho povýšení na oltář.

Modleme se, aby na jeho přímluvu byla Církev uchráněna v budoucnosti od nejhoršího. Vlna pronásledování křesťanů dnes probíhá v hinduistické Indii, v islámském světě i v animistické Africe. Nemylme se, to je dnes v rámci projektu "světového jednotného náboženství" organizováno a propagováno. Pravověrní katolíci mají být vykřičeni jako nepřátelé této jednoty a nepřátelé svobody.

To všechno vyplývá nepřímo i z poselství Panny Marie ve Fatimě. Zároveň je tam však obsažena i předpověď, že Církev zvítězí díky Neposkvrněnému Srdci Matky Boží. V tom je naše jistota, v Matčině Srdci se nemusíme bát.

Radomír Malý

Pout' muklů na Sv. Hostýně

Tradiční pout' bývalých politických vězňů let 1948-89 se letos na Hostýně uskutečnila 4. září. Hlavní celebrant arcibiskup mons. Karel Otčenášek přečetl telegram zasláný Sv. Otcí. Kazatelem byl papežský prelát dr. Antonín Huvar, který vyzval shromážděné "mukly" k tomu, aby byli šířiteli radosti v dnešním světě apatie a skepse, neboť sami poznali, co je to radost z obyčejných věcí, např. ze svitu slunce, které se jim dostávalo v kriminále jen poskrovnu. V diskusi na setkání, uskutečněném po liturgii, vězňové vyjadřovali svoji nespokojenost nad tím, že dosud není legalizován III. odboj a požadavky vězňů ohledně spravedlivého pojmenování zločinů a odsouzení viníků jsou ignorovány. Hosté ze Slovenska pak informovali o snahách bývalých vězňů postkomunistických zemí prosadit na mezinárodní úrovni, aby komunistické zločiny byly posuzovány se stejnou přísností jako zločiny nacistické.

-rm-

Eucharistická úcta je základem veškeré reformy

Byli jsme s manželkou na dovolené. Na Českomoravské vysočině, tedy v nábožensky poměrně zachovalém kraji. Alespoň jsme se tak domnívali. V sobotu jsme přijeli do Svojanova a ubytovali se. Pak začalo zkoumání, kdy je kde v neděli mše svatá. Kostel se tyčil na kopečku nad městem. Byl notně zchátralý, ale při současném stavu a finančních možnostech Církve u nás to nepřekvapovalo. Konsternováni jsme byli teprve, až jsme se octli přímo u kostelních vrat. Nikde žádná cedule, žádná stopa, že by chrám byl používán. Nahlédl jsem klíčovou dírkou dovnitř. Hrůza, tam všechno totálně rozbito. Bylo jasné, že zde v neděli určitě mše svatá nebude.

Ptali jsme se v městečku jednoho náhodného občana. Sdělil nám, že do kostela nechodí, ale pokud ví, tak ten je už dva roky mimo provoz, neboť se opravuje. Mše se prý slouží asi tři kilometry odtud ve hřbitovním kostelíku, ale neví, kdy. Auto jsme neměli, vydali jsme se tedy pěšky na místo zjistit situaci. Neuspěli jsme. Hřbitovní kostelík byl sice v dobrém stavu, ale absolutně žádná vývěska nebo alespoň cedulka či papír s ohláškou, kdy je tam nedělní mše svatá a jaké jsou možnosti splnění této nedělní povinnosti v nejbližším okolí. Naštěstí přišli na hřbitov nějakí lidé. Ptali jsme se jich, byli nevěřící, ale řekli nám, že se tam celebruje pouze každou první neděli v měsíci dopoledne, odkudsi - neznámo odkud - prý tam dojíždí kněz. To bylo minulý týden.

Zůstali jsme tedy v neděli beze mše svaté. Víím samozřejmě, že hříchu jsme se nedopustili, nicméně neděle bez Nejsvětější oběti není pro mne v pravém slova smyslu nedělí. Připomíná to tak trochu sváteční oběd s pouhou polévkou, kdy hlavní chod chybí.

Chápu mnohé. Kněží není nadbytek, mají několik farností, často musí zaskakovat tu a tam. Nelze počítat s tím, že v místě, kam přijedu na dovolenou, musí v neděli být nutně mše svatá. Co ale brání postarat se o informovanost v tomto směru? Cožpak nedělní mše svatá je tajnou záležitostí? Zvláště když se jedná o rekreační oblast, kam přijede v létě spousta turistů a i když jsme nejateističtější stát Evropy, tak přece jenom podle statistiky tady žije pět procent praktikujících katolíků, dá se tedy předpokládat, že se najdou i mezi rekreanty, není to snad logické?

Tím více mne a manželku pobouřilo, když ve Svojanově jsme na každém kroku naráželi na plakáty, zvoucí na folkový festival, který se konal právě v onom hřbitovním kostelíku, kde jsme marně pátrali po mši svaté. Že je v kostele koncert, to se náhodný návštěvník Svojanova dozví snadno, ale že je tam také mše svatá, to se vůbec nedozví, to se mu zatajuje. Je snad takový problém vyvěsit na zeď nebo na dveře oznámení o mších svatých v tomto kostele a v okolí? Před dvěma lety na Šumavě jsem i v té nejzapadlejší vesnici, téměř zcela zateizované, protože pohraniční a bývalé německé, vždycky našel na vratech kostela nebo kaple oznámení o pořadu nedělních bohoslužeb zde a v nejbližším okolí. Toho si cením, to je jiný přístup.

Kdo je vinen neinformovaností ve Svojanově? Kněz a duchovní správa? Nesvádějme všechno na ně. Vždyť ani nevím, pod jakou farnost to spadá a odkud tam kněz dojíždí. Spíš bych hádal, že každou neděli odjinud. Co však dělají angažovaní laici? Tolik se zdůrazňuje potřeba jejich aktivity v Církvi, proč se nestarají? Někdo ve Svojanově přece musí mít klíče od kostela a pečovat o výzdobu a další záležitosti, jak to, že ho nenapadne taková samozřejmost, jakou je informace ve vývěsce o nedělních bohoslužbách zde a v okolí? Jde přece o turistickou oblast.

Ani místním laikům však nelze dávat jednoznačnou vinu. Příčinu je třeba hledat někde jinde: v celkovém duchu a atmosféře, panující v současné Církvi. Eucharistická úcta klesá a s ní také vědomí o tom, jakou hodnotu má mše svatá. Proto ta laxnost v přístupu k informovanosti o ní, což není jen záležitostí Svojanova. Měl jsem tu čest být před lety na sympoziu, pořádaném katolickou organizací, kde nám v neděli dopoledne místo mše svaté zorganizovali ekumenickou pobožnost, neboť tam byli přítomni také protestanti.

Chtěl-li jsem svoji nedělní povinnost účasti na mši svaté splnit, nezbylo mi, než se zachovat nezdvořile a odpoledne utéci ze sympozia, abych stihl večerní mši svatou. Čím dál častěji je možno setkat se také s tím, že nedělní mše svatá je nahrazena bohoslužbou slova, vedenou jáhnem nebo laikem, ačkoliv do nejbližšího kostela, kde se v neděli mše svatá slouží, to jsou pouhé 2 km a jezdí tam pravidelně autobus. Tím se vytváří falešný dojem, že bohoslužba slova nahradí mši svatou, přesně podle západního vzoru.

O nedostatku eucharistické úcty svědčí také nelogické jednání, jehož jsme v Církvi svědky. Na jedné straně usilujeme - a právem - o vyčíslení majetku, který ještě zbývá restituovat, na druhé straně se zbavujeme toho, co je nám nejdražší - kostelů domů Božích, kde ve svatostánku přebývá živý Spasitel. Již dříve jsme odevzdali velechrám sv. Víta "lidu" Jak to tam vypadá, vypovídá nejlépe ve 35. čísle Světla článek poslance dr. Jiřího Karase "Je libo posvačit ve Vítu?": klobouky a čepice na hlavách, navzdory všude vyvěšeným zákazům blýskání foťáků a kamer, přeražený mramorový kříž, rozbitá skleněná tabule před vchodem, turisté svačící v kostelních lavicích, aniž by je někdo upozornil na nevhodnost takového chování. Teď se vzdává kostela v Nerudově ulici v Praze, který, podle nepotvrzených zpráv, se má stát hospodou s non-stop provozem. Naši předkové, kteří se svými penězi přičinili o postavení těchto chrámů a trvale se v nich zvěčnili svými modlitbami před svatostánkem a účastí na mši svaté, se musí v hrobě obracet. Jsme realisty a víme, že při současném počtu věřících, který se v dohledné době k lepšímu asi nezmění, nemáme šanci udržet všechny chrámy, ale když už třeba je prodat tak důstojně. Necht' jsou využity pro koncerty vážné hudby, jako galerie či výstavní prostory s tím, že Církev si vymíní právo nadále tam alespoň v určitou dobu celebrovat, ale zcela se jich vzdát a přenechat úplně a bez skrupulí ryze profánním účelům - to je nutno odmítnout. Takové znesvěcení Božího chrámu se podobá osvícenské éře Josefa II. nebo počátkům komunistické vlády po r. 1948.

Za tohoto statu quo vyznívá potom pokrytecky náрек nad nedostatkem kněžských povolání. Jak se mladým lidem tento ideál zpřítomňuje? Kde slyší, že se kněz je především obětník, který zastupuje Ježíše Krista, proměňuje při mši svaté chléb a víno v Jeho Tělo a Jeho Krev, odpouští Jeho jménem hříchy ve svátosti smíření, modlitbou, obětí a vlastním posvěcením vede svěřený lid k Bohu.....? Místo toho se zdůrazňuje spíše jeho funkce vedoucího společenství, učitele, organizátora atd. Mladý muž, který třeba má povolání ke kněžství, si pak řekne: K tomu přece nepotřebuji mít kněžské svěcení a snášet

oběť celibátu! Proto raději zvolí cestu laického studia teologie se záměrem stát se pastoračním asistentem nebo stálým jáhnem. Je smutné, že nedostatek kněžských povolání leckde nevádí ani církevním představeným. Rakouský premonstrátský opat Angerer to považuje dokonce za "hlas z nebe", který má Církvi připomenout, že je nutno svěřit na kněze také ženy, ačkoliv velmi dobře ví, že toto Kongregace pro nauku víry v Římě odmítla jako blud. Sekretář irské biskupské konference na otázku novináře, jak se dívá na skutečnost, že před dvaceti lety bývalo každoročně vysvěceno kolem 250 novokněží, zatímco teď je to jenom 50, odpověděl, že to nepovažuje za žádnou újmu pro Církev, neboť prý vychází z teologických fakult velmi mnoho laických teologů.

Obnova úcty k Eucharistii je klíčem k řešení těchto problémů. Bez jejího oživení nebudeme mít nikdy dostatek kněžských povolání a počet pravidelných účastníků nedělních bohoslužeb bude nadále klesat. Eucharistická úcta nese s sebou pevnou a neotřesitelnou víru v Kristovo božství, v Nejsvětější Trojici, ve vykupitelskou oběť Ježíše Krista, v Jeho zmrtvýchvstání a trvalou přítomnost mezi námi ve svatostánku. O těchto nejzákladnějších postulátech naší víry se šíří dnes nejvíce bludů. Eucharistická úcta je proto podstatným - a také jediným - směrem reformy a nápravy současné Církve. Toho si je velmi dobře vědom i nynější Sv. Otec Jan Pavel II., který mnohokrát o eucharistické úctě a jejím oživení v současném světě hovoří.

Radomír Malý

K úmrtí arcibiskupa Dyby

Jak bylo oznámeno v jiných katolických médiích, zemřel v červenci arcibiskup z německé Fuldy Johannes Dyby, velký obhájce nenarozeného života a katolické pravověrnosti. Jako jediný z německých biskupů měl odvahu nezapojit církevní poradny pro těhotné ve své diecézi do státního poradenského systému, neboť ty by musely vystavovat pověstné "Scheiny", čili oprávnění k potratu. O této problematice jsme v Řádu mnohokrát psali, jakož i o stanovisku Sv. Otce, který nakonec přikázal německým biskupům vystoupit ze státního poradenského systému a potvrzení nevystavovat.

Arcibiskup Dyba zemřel náhle, v poměrně mladém věku 70 let. V této souvislosti je zajímavé stanovisko rozkladného hnutí "My jsme Církev", které vydalo prohlášení, že prý po Dybově smrti se "otevírá nová šance pro řešení otázky církevních poraden...", čili pro jejich opětné zapojení do státního

systému a spoluúčasti na vraždách nenarozených dětí. Smrt mons. Dyby se tedy náramně podezřele právě těmto rozvratnickým skupinám hodila. Je zajímavé, že před necelými dvěma roky taktéž náhle zemřel v Holandsku ve věku 62 let amsterodamský biskup Bommers, jenž v nizozemském episkopátu hrál tutéž roli jako Dyba v episkopátu německém. Připomeňme jen, že biskup Bommers uznal za autentické zjevení P. Marie v Amsterdamu, známé pod názvem "Panna Maria Paní všech národů"

Nedisponujeme samozřejmě žádnými důkazy, že by smrt obou těchto věrných biskupů byla násilná, že by šlo o vraždu. Nic takového netvrdíme. Pouze říkáme, že se až nápadně vnějším i vnitřním nepřátelům Církve hodila.

R. Malý

Další umělý pseudoprobém

Odškodnění totálně nasazených českých občanů se dotýká i Katolické církve v Německu. I ona prý využívala za války práce Čechů odvečených do říše. Jak oznámil týdeník Tag des Herrn (31/2000), je třeba rozlišovat konkrétní jednotlivé případy. Někteří z našich občanů byli například nasazeni při znovuvýstavbě vybombardovaného kolínského domu. Jenže tuto stavbu organizoval a vedl německý stát, Církev s tím neměla nic společného. Katedrála v Kolíně nad Rýnem byla totiž pokládána za státní kulturní památku. Je pravda, že někteří z našich lidí byli nasazeni ke sklizni obilí na jednotlivé statky. Mezi nimi byly i statky klášterů, pokud je nacisté nezrušili, neboť je známo, že hitlerovský režim systematicky a postupně zavíral kláštery. Jak se tam s nuceně nasazenými zacházelo, svědčí dopis dominikánských sester v Ammersee svým církevním představeným, kde výslovně požadují nuceně nasazené z toho důvodu, aby jim mohly poskytnout duchovní péči a podporu a také aby je mohly chránit před případnými represemi státních orgánů a gestapa.

-rm-

Východní politika Vatikánu pod lupou

Ve Vatikáně byly vydány Paměti bývalého státního tajemníka kardinála Agostina Casaroliho, tvůrce tzv. východní politiky. Tento vysoký papežský hodnostář zde popisuje, jak ještě v šedesátých letech konspirativně jako soukromá osoba navštěvoval komunistické země, v civilním obleku a s kravatou,

aby se mohl setkat s pražským arcibiskupem Josefem Beranem, ostříhomským kardinálem Mindszénthym a dalšími církevními hodnostáři, v té době již propuštěnými z vězení, ale nemohoucími vykonávat svoji pastýřskou službu. Pod tímto zorným úhlem chápeme, že Casaroli nastartoval politiku ústupků vůči komunistickému světu a taktiku záchrany toho, co se zachránit dá. Tato politika se ale neosvědčila, komunistický režim neustoupil ani o píd', vždy to byla jen Církev, kdo ustupoval. Chybu této politické orientace nahlédl nynější Sv. Otec Jan Pavel II. který prohlásil, že s komunistickou mocí je třeba jednat "jasně" Ke cti Casaroliho třeba říci, že se přizpůsobil a aplikoval linii Jana Pavla II., proto byl v červenci na Velehradě r. 1985, kde věřící lid vypísal komunistické bossy, spontánně a s nadšením uvítán.

Podle TdH 30/2000

Dva bratři proti sobě

Biskup Mario Rios Montt je předsedou Komise guatemalské biskupské konference pro lidská práva. Ta vyšetřovala v posledních letech zločiny bývalé vojenské junty, jejíž obětí se stal i biskup Juan Gerardi. V čele junty stál bratr biskupa Montta Efraín Rion Montt. Biskup svého bratra nijak nekryje, naopak požaduje tvrdé stíhání všech představitelů bývalé vojenské vlády, zodpovědné mimo jiné i za vyvraždění několika vesnic.

Tag des Herrn 30/2000

Ostrý protest Vatikánu

Prefekt Papežské rady pro rodinu kardinál Alfonso Lopéz Trujillo jménem Sv. stolce ostře protestoval proti nedávno přijatému zákonu státu Vermont /USA/, který zrovnoprávňuje homosexuální svazky s heterosexuálními v plném rozsahu. Označil ho za "těžký útok na rodinu, stojící na řádném manželství"

Fels 7-8/2000

Lobby pro homosexualitu

Za celosvětový tlak vlivných ekonomických lobby označil současné legislativní snahy o zrovnoprávnění homosexuálních svazků s řádnými manželskými bývalý generální vikář ve švýcarském Churu a osobní přítel vynikajícího pravověrného biskupa Haase /dnes arcibiskupa v Lichtenštejnsku/ Christoph

Casetti. Prohlásil, že se jedná o další součást taktiky temných sil, usilujících zničit Kristovu Církev. Casetti zároveň vysvětlil rozdíl mezi pojmy "homosexuell" a "schwul" v německém jazyce. Zatímco to první znamená sexuální orientaci, za niž v mnoha případech dotyčný nemůže, to druhé představuje životní filozofii a styl, propagaci homosexuálních styků. "Schwuler" /angl. gay/ je tedy "vyznavačský homosexuál", což není jedno a totéž s člověkem této orientace, jenž ji chápe jako utrpení, dělá všechno pro to, aby se jí zbavil a hledá k tomu pomoc všude, kde se dá.

Fels 7-8/2000

Církev nemůže mlčet

"Ve jménu Církve města Říma nemohu nevyjádřit své rozhořčení nad nehorázným útokem proti Velkému jubileu roku 2000 a křesťanským hodnotám města, tolik drahého srdcím katolíků celého světa. Církev nemůže zamlčet pravdu, neboť by se tak ukázala méně věrná Bohu Stvořiteli a nepomáhala by v rozlišení toho, co je dobré a co zlé..." Tato slova řekl Sv. Otec u příležitosti nedávného sjezdu homosexuálů v Římě.

Gość niedzielny 30/2000

Protestní pochod v Indii

Více než 30 tisíc osob se účastnilo protestního pochodu v městě Hyderabad v Indii proti útokům fanatických hinduistů na křesťanskou menšinu v této zemi. Katolický arcibiskup Maramputo Joji žádal indickou vládu, aby kontrolovala činnost těch organizací, které "otevřeně odmítají respektovat práva menšin, šíří polopravdy o křesťanech a ohrožují harmonii mezi obyvatelstvem" Dále arcibiskup požadoval potrestání osob odpovědných za dosavadní útoky. Před několika dny neznámí pachatelé například vtrhli do katolické školy v Jhansi ve státě Utahpraděš a zranili jednu osobu.

GN 30/2000

Pronásledování na Molukách

Nejméně 100 tisíc křesťanů, protestantů i katolíků, žijících v hlavním městě Amboně, je vystaveno nebezpečí života a mělo by být okamžitě evaku-

ováno. Prohlásili to společně katolický biskup Mandagi a evangelický pastor Titaley. Muslimští extrémisté například před několika týdny úplně srovnali se zemí křesťanskou vesnici Waai a povraždili 22 lidí, 57 zranili. Podle oficiálních údajů od ledna 1999 byly muslimy povražděny 4 tisíce křesťanů. Proč velmocí k tomu mlčí?

GN 30/2000

Duchovní v Bělorusku špiclováni

Lukašenkův režim v Bělorusku pokračuje v praktikách sledování duchovních osob a kontroly jejich kázání. V zemi stále oficiálně působí KGB, její příslušníci se netají tím, že chodí na kázání vytypovaných kněží a zapisují, jestli neřeknou něco, co se nelíbí vládě. Protože převažující většina katolických kněží je polského původu, bývají vypovídáni zpět do Polska. Na tyto skutečnosti si mnohokrát stěžoval úřadům biskup v hlavním městě Minsku kardinál Swiatek. Nicméně potěšující je, že navzdory ateistickému tlaku stoupá počet věřících a novokřtěnců, jakož i počet prvních svatých přijímání a seminaristů. Mnozí pozorovatelé soudí, že toto je výsledkem modliteb "babušek" /zbožných starých žen/ a mučedníků komunistické éry.

Fels 7-8/2000

"Odvaha" opata Angerera

Joachim Angerer je považován za jednoho z předních církevních hodnostářů v Rakousku. Je opatem premonstrátského kláštera v Gerasu a hlavním odpůrcem pravověrného biskupa Krenna v St. Pöltenu. O tom svědčí i titul jeho nově vydané knihy pod názvem "Rakousko po Krennovi - cesty do budoucnosti" Jaké názory slovně pan opat zastává? Poslyšme: "Silně klesající počet kněžských povolání je jasným znamením z nebe, že k tomuto úřadu jsou povolány také ženy..." Nebo: "Hansi Küngovi byla odňata kanonická mise k výuce na fakultě proto, poněvadž měl odvahu samostatně myslet a své mínění nahlas říkat není možno se zbavit starostí, že mnohá opatření církevních autorit směřují zpátky do středověku, římské úřady svým donucovacím způsobem směřují zpět za koncil... a ještě mnoho dalších podobných výroků nalezneme v knize opata Angerera. Samozřejmě je pro používání umělé antikoncepce a v určitých případech i pro legalizaci potratu. Nemůže pochopit, proč prý "znásilněným ženám v Kosovu neumožnit, aby se samy

rozhodly, jestli dítě chtějí nebo ne, bránit jim v interrupci je bezohledné... K diskusi o "Scheinu" v Německu rakouský opat říká: "Je zarážející, jakým tónem se hovoří se ženami, stojícími před potratem, o lhůtě, zákroku, poradenství apod. Vždyť přece ženy, které stojí před potratem, nepotřebují poučování o smrti nebo zabití nebo o tom, co říká Řím a Sv. Otec

Knihy opata Angerera je v Rakousku bestsellerem. Kritika si cení zejména "odvahy" s jakou hlásá své názory. Je to skutečně odvaha? Vždyť mu za ni "hrozí" jen to, že se stane velice populární a vlivná média si ho budou předcházet. Za nepravověrnost ho po církevní linii nikdo nepožene k zodpovědnosti. Takovou "odvahu" bych si také dodal, vůbec bych se k ní nemusel přemáhat, i kdybych byl sebevětším strašpytlem.

Pravá odvaha je v něčem úplně jiném. Tu projevuje naopak ten, kdo brání nauku Sv. Otce, dogmata, morálku a církevní disciplínu, kdo odmítá potraty, antikoncepci, sexuální anarchii a homosexuální svazky. Tomu zcela určitě média aplaudovat nebudou, naopak ho označí za "fundamentalistu" a "polarizátora". Důsledky se mohou snadno projevit v pracovní i jiné oblasti. Být v Katolické církvi kontestátorem není dnes žádné hrdinství, naopak vynáší slávu, věhlas a kariéru. Být naproti tomu pravověrným a důsledným obhájcem Tradice přináší s sebou nepřízeň, případně nenávisť, pohrdání, výsměch, diskriminaci a strádání. Takže nepřekrucujme pojmy a nazývejme odvahu odvahou tam, kde skutečně je a ne tam, kde vůbec není.

-rm-

Válka proti křesťanům

V Pákistánu pronásledování křesťanů nabývá na síle a blíží se k hranici genocidy. Dokumentuje to markantně příklad studenta architektury Ayuba Masiha. Tento praktikující katolík přijel z Karáčí, kde studoval, na prázdniny k rodičům na venkov. To bylo v roce 1996. Jedna muslimská rodina se pokusila vzít jeho rodičům pole. Ayub se do sporu zamíchal na obranu rodičů. Jistý muž z vesnice jménem Akram, stojící na straně odpůrců jeho rodičů, na něj vystřelil a zranil mu paži. Aby se vyhnul soudnímu stíhání, obvinil Ayuba, že prý mu nabízel k přečtení "Satanské verše" od Salmana Rushdieho, v nichž je prorok Mohamed napadán. To stačilo, aby Ayub byl v r. 1998 odsouzen k trestu smrti za urážku Mohamedovu. Zarážející je, že orgány činné v trestním řízení se vůbec nenamáhaly vyšetřovat tuto kauzu, svědectví jediného člověka, muslima Akrama, evidentně účelové a vylhané, stačilo

k vynesení nejvyššího trestu. Ayub se odvolal a čeká na konečný verdikt. Ve vězení ho smí navštěvovat pouze matka, která vypráví, že ze sousedních cel se ozývají nářky vězňů bitých koženými řemeny a palicemi.

Fels 7-8/2000

Kolping se v hrobě obrací

Kolpingova mládež v Německu, hlásící se oficiálně k duchovnímu odkazu katolického kněze a sociálního reformátora bl. Adolfa Kolpinga z 19. století, se obrátila ve svém vyjádření k prohlášení německých biskupů k otázkám sexuality proti autoritě svých pastýřů. Kritizuje jejich dokument, že oceňuje pozitivně sexualitu pouze v manželství. "Kolpingova" mládež žádá, aby Církve se postavila kladně k používání antikoncepce a postavila homosexuální svazky na stejnou úroveň s heterosexuálním manželstvím.

Fels 7-8/2000

Rektor stojí za svým rozhodnutím

Na katolické univerzitě Fonzaga ve Spokane měl promluvit jako host zástupce Společnosti pro plánované rodičovství, propagující volný potrat. Když se o tom dozvěděl rektor pater Robert Spitzer, okamžitě přednášku odvolal s tím, že "Gonzaga je katolická univerzita a s tímto jejím charakterem je neslučitelná jakákoliv propagace něčeho, co stojí s katolickou naukou v otevřeném rozporu"

Je potěšitelné, že na katolických univerzitách a fakultách v USA teď zavládl ve věcech víry a mravů přísnější režim. Biskupská konference již loni žádala od vyučujících nejen přísahu na katolické Credo, ale také slib poslušnosti svému ordináři a přísahu na výroky Magisteria.

Fels 7-8/2000

Trest smrti pro konvertitu?

Mohammed Omer Haji je uprchlíkem ze Somálska v Jemenu, 27 let, ženatý, otec jednoho dítěte. Byl zaregistrován u vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Před dvěma lety tento muslim konvertoval ke katolické víře a sjednotil se tak se svojí manželkou, která byla od dětství katoličkou. Letoš-

ního roku byl v hlavním městě Adenu zatčen. Důvod? Odpad od Mohamedovy víry. Jemenské zákony na to stanoví trest smrti. Haji svému advokátovi do protokolu doslova uvedl: "Bili a mučili mne každou noc, v důsledku toho jsem nemohl potom ani stát, ani jíst, dokonce ani mluvit." Manželce úřady vyhrožovaly, že bude zatčena také, pokud nezruší své kontakty s křesťany. Haji byl odsouzen k smrti. Odvolal se a čeká na výsledek. Jemen patří k muslimským státům tvrdé linie, kde platí zákon šariátu, podle něhož odpad od islámu se trestá smrtí.

Christien in Not 8/2000

Jasná řeč amerických biskupů

Katolická biskupská konference USA odsoudila propotrátové sdružení amerických katolíků // "Catholics for a free Choice" / v překladu: Katolíci pro svobodný potrat/. Označila je jako "spolek antikatolických fanatiků" Jeho aktivisté se zaměřují na popírání katolické nauky o posvátnosti a nedotknutelnosti lidského života od početí. Jsou postiženi církevními tresty včetně eventuality odepření církevního pohřbu.

Fels 7-8/2000

Konference Fatimského apoštolátu

Letošní pravidelná Celonárodní konference Fatimského apoštolátu v Koclířově u Svitav se konala 19. srpna. Slavnostním celebrantem byl Otec arcibiskup Karel Otčenášek z Hradce Králové. V přednáškovém cyklu ředitel českého díla Fatimského apoštolátu Otec Pavel Dokládál promluvil o významu zjevení Matky Boží ve Fatimě pro dnešek a rozebral také nedávno publikované třetí tajemství. Jeho bratr Otec Petr Dokládál ze Starého Jičína informoval o své cestě na ostrov Tongo v Tichém oceáně a o životě křesťanů v této zemi. Děkan ze Žarošic Otec Pavel Kopecký rozváděl invokace loretánských litaní o Panně Marii Královně, níže podepsaný hovořil o splnění předpovědí Matky Boží. Účastníky pozdravil také poslanec Parlamentu ČR dr. ing. Jiří Karas, který upozornil na zhoubnou roli velkých médií v Česku i ve světě, neboť vytvářejí jinou, naprosto zvrácenou stupnici hodnot. Zatímco ještě před padesáti lety byl potrat trestným činem, dnes je ve většině států světa naprosto legální. To se stalo vlivem médií, která neustále ohlupovala lid donekonečna omílaným tvrzením, že počaté dítě není ještě člověkem a zdůrazňováním

nesmyslného údajného "práva" ženy svobodně rozhodnout o svém těhotenství. Poslanec Karas také poukázal na šířící se lhostejnost vůči krádežím, které v případě vysokých peněžních částek jsou zakrývány pojmem "tunelování". Postavil do protikladu své zkušenosti z českých vesnic v rumunském Banátu, kde už několik desetiletí nikdo nikomu nic neukradl, neboť krádež je pokládána za obrovskou hanbu, zatímco u nás největší zlodějové jsou málem národními hrdiny, např. před pár lety Viktor Kožený.

R. Malý

Občané druhé kategorie

Katolíci v Bulharsku jsou nadále diskriminováni. Stěžují si na to jejich biskupové. Ordinář z Plovdivu Georgij Jovčev řekl při návštěvě v sídle mezinárodní organizace "Církev v nouzi" v německém Königsteinu, že většina katolíků obojího ritu žije nadále na okraji společnosti. Projevuje se zejména v praktické nemožnosti zastávat nějaký veřejný úřad. Katolíci v Bulharsku tvoří 1 % obyvatelstva, polovina se hlásí k římskému, polovinu k byzantskému ritu.

GN 33/2000

Odejde pravoslavný patriarcha z Istanbulu?

Istanbul, řecky Konstantinopolis, česky Cařihrad, je už od 4. století sídlem řeckého patriarchátu. Když r. 1453 Turci toto hlavní město Byzantské říše dobyli, nastaly pravoslavným křesťanům těžké časy. I když současná Turecká republika je laickým, nikoli muslimským státem, administrativní opatření proti křesťanům jsou horší než za sultána. Křesťané jsou občany druhé kategorie. Nesmějí zastávat žádné vyšší funkce, nemohou studovat, jsou vystaveni neustálému nátlaku k přestoupení na islám nebo k emigraci. Hodně se jich už ze země vystěhovalo, jak vypovídá statistika. V r. 1945 žilo v Istanbulu 126 tisíc pravoslavných křesťanů, dnes je to pouhých 1650 věřících. Přesto ekumenický patriarcha pravoslaví Bartolomeos I. sídlí nadále v Istanbulu. Stát ale učinil administrativní opatření, podle něhož patriarcha musí být tureckým státním občanem a získat potřebné teologické vzdělání v Turecku. Tento druhý bod je však nedosažitelný, protože turecká vláda v r. 1971 zrušila všechny křesťanské školy včetně teologických fakult. Nynější režim sice svolil k tomu, aby v klášteře na ostrově Chalki byla otevřena pravoslavná fakulta, nicméně

chce ji učinit součástí Istanbulské univerzity. To je však nepřijatelné pro pravoslavný patriarchát, který podle posvátných kanonů trvá na autonomii teologického vzdělání.

Christen in Not 8/2000

Zpovědní tajemství musí být respektováno

V americkém Cincinnati došlo k nezvyklému případu. U katolického duchovního Charlese Mentrupa zazvonil 25letý Marcus Finefrock s tím, že se chce vyzpovídat. Během zpovědi však Finefrock kněze napadl, pobodal a vykradl. Tento skutek pravděpodobně také zahrnul do zpovědi. Byl však chycen policií, neboť se vyskytli ještě jiní svědci. Pater Mentrup, hlavní postižený a zároveň svědek odmítl v této kauze vypovídat s odvoláním na zpovědní tajemství. Prokurátor tento argument uznal. Je zřejmé, že lupič Finefrock nebyl věřícím a zpovídat se ve skutečnosti nechtěl, šlo mu jen o to, aby kněz, vázaný zpovědním tajemstvím, nemohl vypovídat a svědčit. I v tomto případě ovšem je pro zpovědníka mlčenlivost závazná.

Glaube und Kirche 7-2000

Desatero muselo pryč

Nejvyšší soud amerického státu Kentucky rozhodl, že ze soudní budovy musí být odstraněna tabule s Desaterem Božích přikázání. Prý to odporuje ústavě, která stanoví odluku Církve od státu. Soud se takto usnesl i přes masové protesty obyvatelstva. V USA přibývá v poslední době sporů o náboženské symboly na veřejných místech, například o vánoční jesličky na náměstích.

GK 7/2000

Stoupenci potratů v USA méně početní

Před deseti lety 56 procent obyvatelstva USA souhlasilo bez výhrad se současnými interrupčními zákony. Dnes je to 43 procent, 57 procent považuje potraty za vraždu, i když pouhá polovina z nich je pro absolutní zákaz těchto zločinů.

GK 7/2000

Svérázné biskupovy názory

John Shelby Spong, penzionovaný biskup americké episkopální církve, se postaral o senzaci. V erotické internetové stránce napadl Desatero Božích přikázání jako "nepřátelské vůči ženě" Kritizuje zde také, že prý náboženství potlačuje sexualitu a sex a vina jsou příliš těsně spolu svázány.

GK 7/2000

Varování belgických biskupů

Belgičtí biskupové ve svém nedávném prohlášení varovali před tzv. "alternativními" skupinami v Církvi, které vytvářejí své vlastní struktury. Jsou to nově založení tzv. synodální katolíci, kteří otevřeně odmítají katolickou nauku a Učitelství úřad Církve, přesto však organizují v kostelích svá shromáždění a zvou na ně věřící. Biskupové zakázali propůjčovat jim chrámy a církevní objekty. Totéž se týká i organizace "Kněží k pronájmu", sdružující duchovní, kteří se oženili, avšak nabízejí věřícím své duchovní služby, mimo jiné i "církevní" oddávky pro rozvedené a znovu ženaté. Ve stejném duchu působí i Svaz homosexuálních kněží v Belgii, na nějž se varování belgických biskupů rovněž vztahuje.

GK 7/2000

Malta rozhořčena

Maltská vláda a katolický episkopát hněvivě reagovaly na plán holandských potratářů, podporovaný vládou, zřít v mezinárodních vodách plovoucí potratové kliniky. To by se týkalo zejména Středozemního moře, aby byl umožněn snadný přístup k potratu občankám severoafrických států, v nichž je potrat zakázán a také Malt'ankám a Kypřankám. V obou těchto silně křesťanských zemích /Malta katolická, Kypr pravoslavný/ s vysokou účastí věřících na nedělní liturgii je potrat nelegální a podle zákona trestný. Na Maltě všechny politické strany s výjimkou komunistické jsou pro zákaz potratů. Ministr sociální péče Lawrence Gonzi označil plán holandských potratářů jako "odstrašující" a upozornil na trestní postih každého, kdo by se na něm jakkoliv podílel. Biskupové podpořili jeho pozici a označili holandský projekt za "strašlivé vraždění"

GK 7/2000

Konverze afrických šamanů

Kolem 400 kouzelníků a šamanů ze severní Ugandy se v chrámu Ježíše Krista Krále v hlavním městě Kampale zřeklo svých čarodějných praktik a přijalo katolický křest. Součástí křestního obřadu byl také slavnostní slib, že již nikdy nebudou uzdravovat nemocné čarovnými ceremoniemi a používat magie.

GK 7/2000

Šance pro litující zloděje

Anglikánské biskupství v britské Coventry nabízí zlodějům, kteří litují svého činu, možnost anonymně složit ve speciální úschovně ukradené věci s označením oběti, jíž má být lup vrácen. Doposud se shromáždily knihy z veřejných knihoven, šperky, nádobí, zahradní nářadí a 2 tisíce liber ukradených v baru.

GK 7/2000

Odpůrci potratů uspěli

Potratová klinika v německém Norimberku zažalovala místní obránce nenarozeného života, kteří rozdávali letáky s heslem: "Dříve holocaust, dnes babycaust." Místně příslušný soud však žalobu odmítl s tím, že uvedené heslo pouze vyjadřuje názor jisté skupiny lidí, což je v souladu s ústavou demokratického státu.

GK 7/2000

Tanec mezi vejci kolem přísahy věrnosti

Kongregace pro nauku víry zpřísnila v posledních letech podmínky pro působení vyučujících na teologických fakultách. Podle papežského motu proprio "Ad tuendam fidem" z r. 1998 nestačí už pouhé odrecitování Credo, ale také přísaha na výroky Magistera a slib poslušnosti. Tomu by chtěli odbojní teologové zejména v Německu zabránit. Profesor dogmatiky Peter Hünemann, zakládající a čestný předseda Evropské společnosti pro katolickou teologii, hovoří o "vnucujících opatřeních", jež prý jsou horší než povinná antimodernistická přísaha z r. 1910. Němečtí teologové měli připraven svůj vlastní text

přísahy, z níž byly vypuštěny pasáže o věrnosti Magisteriu a poslušnosti. Protože Kongregace pro nauku víry na to nepřistoupila, označil to za "projev římského centralismu" Dožadoval se pro svůj postoj také podpory předsedy Biskupské konference mons. Lehmann, ten se však vyjádřil vyhýbavě, že prý "je nutno zvážit, kdy odpor má smysl... Takže ani ryba, ani rak. Být za dobře se všemi, s Římem i s odbojnými teology.

GK 7/2000

Biskupská intolerance

Tvrdým verbálním útokům ze strany některých německých biskupů je vystaven šéfredaktor listu "Tagespost" Quido Horst. Důvod? V debatě o "Scheinech" se postavil na stranu papeže.

GK 7/2000

Požadavky hnutí "My jsme církev" jsou zcela nesmyslné

Kuriální kardinál, prefekt Kongregace pro klérus Dario Castrillon Hoyos řekl v rozhovoru pro magazín "Profil" /Rakousko/, že požadavky neomodernistického hnutí "My jsme církev" na povolení kněžského svěcení pro ženy, povolení rozvodů a antikoncepce a odstranění kněžského celibátu jsou naprosto nesmyslné. Řím jim řekl už několikrát své totální "ne" Zároveň kardinál podpořil ty katolíky, kteří zachovávají věrnost tridentskému ritu. "Proč nedat těmto lidem svobodu slavit tímto způsobem mši?", ptal se kardinál Hoyos a podotkl, že katolíci, kteří se zasazují o starou mši, prokazují smysl pro tajemství.

GK 7/2000

Dopis spolkovému prezidentovi

Paní Anna Röhrigová, katolička a vynikající charitativní pracovnice v Německu, nedávno vyznamenaná spolkovým prezidentem Rauem, se obrátila k němu osobním dopisem, v němž jej prosí o zákrok proti uvedení divadelního kusu "Corpus Christi" a filmu "Dogma" Drama představuje Ježíše jako homosexuála, film zesměšňuje katolickou víru urážlivým způsobem jako

hloupou pověru. Paní Rohrigová si stěžuje, že její žalobu odmítli prokurátor i jiné státní orgány. Píše: "Cožpak jsou křesťané nuceni vynutit si právo a spravedlnost násilnými gesty, jako to činí židé a mohamedáni? Urážka jejich náboženství je ihned trestána, protože stát se bojí jejich násilných protestů. Křesťané k nim nesahají. Jsou snad proto méně chráněnou menšinou, jež nemá právo na ochranu?..."

Prezident Johannes Rau neodpověděl. Odepsal pouze jeho sekretář s tím, že podle zákona o svobodě uměleckého projevu nelze uvedení obou kusů zakázat.

GK 7/2000

Kněžská svěcení v Rakousku

Tak jako loni, i letos v počtu novokněží vede diecéze St. Pölten v čele s biskupem Kurtem Krennem, označovaným za "ultrakonzervativního". Počet novosvěcenců činil letos 11, loni to bylo 15. Přitom St. Pölten s půl milionem obyvatel je početně druhou nejmenší diecézí v Rakousku. Jak to vypadá v jiných diecézích? V arcidiecézi vídeňské se 2 miliony obyvatel byli letos vysvěceni pouze 4 novokněží, v diecézi Graz-Seckau s 1,5 milionem obyvatel 6 novokněží, ostatní diecéze mají po 2 novokněžích. Uvedená čísla ukazují, že Krennova linie je správná.

GK 7/2000

Nové výsledky bádání o procesech s čarodějnicemi

Dánský historik a etnolog Gustav Hennigsen /protestant/ uspořádal výstavu svých výsledků bádání o čarodějnických procesech v Dánské akademii v Římě. Dokazuje zde, že počet obětí čarodějnického běsnění je mnohem nižší, než se všeobecně předpokládá. Během 400 let trvání čarodějnických procesů /od 14. do 18. stol./ bylo popraveno, nejčastěji upálením na hranici, pro údajné čarodějství 50 tisíc lidí a ne 9 milionů, jak se leckde udává. Hennigsen zároveň uvádí, že absolutní většina obětí pochází z protestantských zemí, sám Martin Luther patřil k velkým stoupencům upalování čarodějnic. Počet obětí v katolických zemích je podle Hennigsenova odhadu nízký, v nejkatoličtějších státech Evropy /Církevní stát, Polsko, Španělsko, Portugalsko/ neproběhly tyto procesy téměř vůbec.

GK 7/2000

Slova Sv. Otce

....žurnalismus se nesmí nechat vést pouze ekonomickými zájmy jednotlivých vlivných skupin a myšlenkou na vlastní zisk.... Žádná svoboda, také svoboda vyjadřování svého názoru, není absolutní. Má své hranice v povinnosti respektovat důstojnost a svobodu druhých.

Promluva k novinářům 4.6.2000

...nejrůznější techniky umělého plození, které se staví údajně do služby pro život, představují ve skutečnosti nové útoky proti životu, otevírají jim dokořán dveře a bránu....

Poselství k XVI. Mezinárodnímu kongresu gynekologů 3.4.2000

....Když Bůh zvěstoval na Sinaji Desatero, řekl výslovně, že platí pro každého člověka bez rozdílu, neplatí tedy o nic méně pro člověka 21. století než pro člověka prvních staletí...."

Kázání na Hoře blahoslavenství v Palestině 24.3.2000

...Z Fatimy se šíří do celého světa poselství obrácení a naděje, které v souladu s křesťanským Zjevením, zasáhlo hluboko do dějin.... Přijměme, bratři a sestry, to světlo, které vychází z Fatimy. Nechme se vést Marií. Její Neposkvrněné Srdce ať je naším útočištěm a cestou, která nás vede ke Kristu. Blahoslavení pasáči Francisco a Hyacinta jsou přímluvci Církve, aby ona odvážně ve své pouti na zemi pokračovala a Evangelium spásy všem lidem v trvalé věrnosti zvěstovala!"

Generální audience 17.5.2000

Výroky Sv. Otce byly převzaty ze spřáteleného německého časopisu "Information Freundeskreises Maria Goretti" 71/2000. Srdečně děkujeme.

Církev má právo na diskrétnost

Lidové noviny zveřejnily 12. srpna článek historika Jaroslava Šebka pod názvem "Kauza "Olomouc" v širších souvislostech" Tato stať je plná věcných nesprávností a někdy zachází až k pomluvám. To je tím smutnější, že autor publikuje mj. i v Katolickém týdeníku, dá se tedy předpokládat, že je věřící.

Šebek se zabývá případem faráře Merty, obviněného z pěti trestných činů týkajících se pohlavního zneužívání. Zapojuje celou kauzu do celkového kontextu, ale nešťastným a chatrným způsobem. Co říci například k této formulaci: "Rovněž komunistická moc využívala situace k diskreditaci duchovních. Z údajného pohlavního zneužívání byl obviněn například i farář Josef Toufar, hlavní aktér tzv. číhošťské aféry, kterého vyšetřovatelé StB umučili v roce 1950 při výsleších. Komunisté využívali i materiálů z církevních archivů, v nichž byly případy morálních selhání zaznamenány, jako prostředek k tomu, aby kněze přinutili ke konfidentství..." Z těchto vět si neinformovaný čtenář lehce odvodí, že Toufar nebyl umučen jen kvůli provokaci StB s pohybujícím se křížem, ale též kvůli homosexualitě. Šebek tvrdí prokazatelnou nepravdu, že Toufar byl "obviněn z pohlavního zneužívání" Kým obviněn? Orgány činnými v trestním řízení? StB ho vyšetřovala kvůli zázraku s křížem. V propagandě Rudého práva a jiných tiskovin se objevily potom zprávy o Toufarově údajné homosexualitě, ale bez uvedení jediného konkrétního případu. Je naivní předpokládat, že kdyby v církevních archivech nějaký skutek byl zaznamenán, že by ho bolševická propagandistická mašinérie náležitě nerozmázla. Novinové články ještě neznamení obvinění, Šebkovo tvrzení je tedy urážkou na cti jednoho z největších mučedníků katolické církve komunistické éry.

Naprostý nedostatek informovanosti prokázal Šebek také v případě bývalého vídeňského kardinála Groera. Není pravdou, že "papež nakonec rozhodl, aby se stíhání zastavilo... Žádné trestní stíhání se nekonalo, protože kauza byla dávno promlčená. Groer nerezignoval na úřad vídeňského arcibiskupa z důvodů dřívějšího údajného zneužívání, ale kvůli věku 75 let, který je předepsán jako mezní pro každého biskupa, kdy musí podat rezignaci /papež ovšem ji může nepřijmout/. Rovněž tak neodpovídá skutečnosti, že "po třech letech, na podzim 1998, biskupové přiznali, že nezaujali správný postoj a měli jednat rozhodněji..." Z dvanáctičlenného rakouského episkopátu pouze čtyři vydali prohlášení, v němž konstatují, že dospěli "k pravděpodobné domněnce" o Groerově vině. Jiní biskupové naopak, zvláště Šebkem uváděný Krenn, tomu hlasitě oponovali.

V kauze Groer je totiž nápadně podezřelé to, že bývalý student církevní střední školy /nikoli semináře, jak mylně tvrdí Šebek/ a chovanec církevního internátu /jehož byl Groer představeným/ Hoffmann vystoupil se svým obviněním až po dvaceti letech. Více než rok byl jediným, až potom se teprve k němu připojili další dva. Proč se nepřihlásili hned tenkrát? Proč se neozvali

alespoň v r. 1983, kdy byl Groer jmenován vídeňským arcibiskupem? Ve prospěch Groera naproti tomu hovoří stovky dopisů jeho bývalých chovanců, publikovaných v rakouských médiích, které jej líčí jako svatého muže, jenž byl svým postojem mládeži vzorem a považují obvinění za sprostou pomluvu. Aniž bychom chtěli za Groera dávat ruku do ohně, nelze ignorovat také tyto skutečnosti, které ukazují spíše na organizovaný komplot proti nepohodlnému hierarchovi než na jeho faktickou vinu.

Je jasné, že v minulosti bylo mnoho těchto obvinění vykonstruovaných. Pokud Šebek uvádí případ v bamberské diecézi, kde kněz prokazatelně zneužíval děti, proti tomu se stejně tak dá předložit případ z pasovské diecéze, kde farář Fuessl byl ze stejného obvinění soudem osvobozen. Žalobci se přiznali, že si všechno vymysleli, protože chtěli dostat "ultrakonzervativního" faráře pryč.

Zde tkví důvod, proč je církev při těchto obviněních maximálně opatrná. Nelze po ní žádat, jak chce Šebek, aby ke každému z těchto případů podala "jasné stanovisko" Zcela určitě se nedá jasné stanovisko zaujmout ihned potom, co někdo nějakého kněze udá, někdy dokonce je nutno odkázat konečný verdikt vyšší, nadpřirozené spravedlnosti, protože světské se nedaří dospět k jednoznačnému konstatování pravdy. Pokud Šebek projevuje obavy ze sílícího konzervativního proudu v české církvi, jehož představitelé by "problémy života církve nejraději zametali pod koberec", tak je třeba se ohradit, že opatrnost a diskrétnost při vyšetřování těchto kauz, kdy se dbá úzkostlivě na to, aby nebylo ublíženo žádné straně, není žádným "zametáním problémů pod koberec" Církev se zde nechová nijak jinak než kterákoliv profánní instituce. Z pohlavního zneužívání bývají přece čas od času obviňováni také pedagogové nebo lékaři. Nikdo zde nevytýká školským nebo zdravotnickým zařízením, když v průběhu vyšetřování zachovávají o věci diskrétní mlčení, "zametání problému pod koberec" Samozřejmě, že dotyčný pedagog nebo lékař je při důvodném podezření ihned zbaven možnosti vykonávat své povolání, nikdo však po dotyčných institucích nemá právo žádat, aby se flagelantsky kál před celou veřejností a vzbuzoval tak dojem, že celá řada pedagogů nebo lékařů jsou sexuálními devianty. To by bylo druhou urážkou těch kolegů, kteří jsou slušní a jichž je většina.

Proč je vytýkáno Církvi, když vůči provinilým duchovním vystupuje úplně stejným zcela logickým a přirozeným způsobem, ležérní a liknavý přístup? Při důvodném podezření je přece provinilý duchovní přesně podle Kodexu suspendován. Proč by se měla dále ještě k tomu církevní autorita vyjadřovat,

když vyšetřování orgány činnými v trestním řízení ještě probíhá? Pan Šebek zde žádá po Církvi něco jiného než po světských institucích, něco, co objektivně škodí většině dobrých a svědomitých duchovních pastýřů, co může eventuelně ublížit nevinnému a také způsobit veřejné pohoršení.

Radomír Malý

(Pro "ŘÁD", 9.7.2000)

P T Týdeník MCM "SVĚTLO"

Redakce Dolní máněstí 24

77111 Olomouc

Brno-Bystrc 26.2.2000

Věc: Příspěvek ke článku Dr. Radomíra Malého "Svoboda svědomí vážně ohrožena"

Ve 3. čísle týdeníku MCM "Světlo" jsem si se zájmem přečetl článek Dr. Radomíra Malého "Svoboda svědomí vážně ohrožena". Krátce před tím jsme se totiž s naším farním společenstvím kurzilistů připojili k "Deklaraci práv počatého dítěte" vydané k 10. výročí přijetí "Úmluvy o právech dítěte".

Obsah článku mě vyděsil. Jestliže v demokratickém světě jsou stíháni a zavíráni lidé, označující vraždu vraždou a jejího pachatele vrahem, pak nevím, kam spějeme? Mám na mysli fakt, že před vstupem do Evropské unie musíme sladit naši legislativu s legislativou této unie. Ovšem pokud jsou v této legislativě zákony, nabádající k potratům a hájící potratáře a potraty, jinak vraždy ještě nenarozených dětí, nevím co v takovém spolku máme hledat?

Je to jistě dílo Zlého, využívajícího lobby lékařů-gynekologů zabývajících se potraty a je hájící lobby právníků a zákonodárců.

Nechce se mi věřit, že by tito lidé nevěděli, že spojením ženské a mužské zárodečné buňky vzniká nový člověk. Řečem, že potrat je odstraňování plodu, který není ještě člověkem, říkám hrubé matení mysli lidí, nejhorší opovržení lidským životem a neuvěřitelné darebáctví. Plodem člověka je přece zase jenom člověk. A proč provádím potrat? Jen ze zjištěných důvodů, abych se nemusel dělit s dalším krkem o skývu chleba, nebo abych za to dostal dobře zapláceno. Potratář je tady coby nájemný vrah znemožňující zrození nového člověka.

Naši předkové věděli, že nový člověk vzniká okamžikem početí a asijské národy většinou věk člověka počítají od jeho početí. Co je pro život (a nejen lidský) charakteristické? Látková výměna, neboli metabolismus. A kdy tato výměna začíná? Hned po početí! To není zbožné přání věřících, ale logický fakt, navíc doložený řadou pokusů. Do té doby neživá organická hmota ženského vajíčka po dozrání samovolně odchází z těla ženy ven a nemusí jí k tomu nikdo pomáhat. Ale po spojení s mužskou buňkou se takto vzniklý nový život hned hlásí o svá práva a především si hledá místo, kde by se usadil, přijímal potravu, rostl a prováděl s tím spojenou látkovou výměnu. Toto místo nachází jako v peřince v matčině děloze. Ne že se stává životem až po řadě týdnů či několika měsíců. Pokud by totiž po početí zárodek nebyl živým organismem, odešel by z těla stejnou cestou, jako neoplozené vajíčko.

To, že je z těla matky násilně odstraňován potratáři, je také dalším důkazem, že se jedná o nový život, nového člověka bránícího dle svých chabých možností svoji existenci. Co také jiného by chtěli nebo mohli odstraňovat!? (To jen v pohádkách se občas ženě narodí něco jiného, většinou ale jde o podvrh, nebo o začarovaného člověka s možností vykoupení.)

V děloze představuje částečně utajenou (latentní) formu života připomínající spícího člověka nebo člověka v mdlobách či narkóze. V každém případě jde o člověka se všemi právy na život, ale bez možnosti se samostatně bránit! Pokud jsou mu tato práva upřena a je následně potratem zabit, nejde o nic jiného než o bestiální vraždu na zcela bezmocném tvorů. Proto je takovýto čin zvláště hodný odsouzení a všeobecného opovržení. Jestliže to potratoví lékaři a je hájící právníci nechtějí vědět či slyšet, tak ne proto, že nedávali ve škole pozor, ale proto, že upuštěním od potratů by přišli o veliké zisky. Právnick má hledat pro svého mandanta polehčující okolnosti a dělá to i za cenu překrucování fakt, k čemuž mu třeba v Německu dopomáhají i zákonodárci, jak o tom píše Dr. Malý. Ale proč to dělají lékaři, kteří přece mají život hájit ve všech jeho formách a stádiích? Nemůže to být také tím, že už neznají jako dříve slova Hippokratovy přísahy, která chrání život ve všech jeho podobách, včetně toho ještě nenarozeného, ale pouze obnovený lékařský slib, ve kterém důraz na ochranu počatého, ještě nenarozeného života chybí?

Odmítání ochrany života dítěte od jeho početí považují za novou totalitu, za cestu vedoucí i k postupnému vyhlazení českého a moravského národa.

Uvědomme si, že případná, mediálně vytvořená, většina na podporu potratů je na stejné úrovni jako bolševická většina padesátých let, schvalující procesy a následující popravy - vraždy jejich obětí!

Básník řekl: "Svobody kdo hoden, svobodu zná vážit každou!" upravme tento text a říkejme: "Života kdo hoden, života formu zná vážit každou!"

Proto se nesmíme bát, pokud by takováto legislativa byla vládou a parlamentem prosazována i u nás, vyjádřit s ní svůj zásadní nesouhlas!

Vražda zůstává vždy vraždou a potrat ničím jiným není! Ano, jsou s tím spojeny i další problémy. K nim patří třeba otázka případů násilného početí, případně ohrožení života ženy plodem, avšak tyto případy se musejí řešit citlivě a přísně individuálně. Navíc je potřeba zkvalitnit a zesílit výchovu dorůstající mládeže, vést ji k větší zodpovědnosti jak vůči sobě tak i vůči jejich budoucím dětem. A to jak při výchově ve vzdělávacích zařízeních tak i příkladem rodičů doma.

RNDr. Petr Benda, Valouškova 6, 63500 Brno - Bystrc

Živá svědectví zrůdnosti komunismu

Po nezdařeném útěku z Ústavu mladistvých v Zámrsku, byl jsem po korekci na Borech přemístěn do trestního komanda Ústavu nápravné výchovy ve Valdicích. Byl to bývalý kartuziánský klášter z doby vévody frýdlantského Valdštejna, předělaný na jedno z nejhorších vězení totalitního komunismu. Psal se rok 1951. Pracovalo se tam velmi tvrdě, soboty a neděle nevyjímaje, často o hladu.

Byl jsem přidělen na práci na vězeňské zahradě. Byly tam i lány polí, které muklové museli obdělávat. MUKL bylo označení vězně "určeného k likvidaci". Hlad byl tak veliký, že jsme v zimě jedli i zmrzlý košťál na poli jako "lahůdku". Zde vládl železnou rukou jednooký sadista vrchní strážmistr Václav. Jednou napadlo Václava proč k orání s pluhem používat koně, když jsou tu vězňové, nepřátelé komunismu. A protože neměl rád kněze, zejména měl spadeno na katolické kněze, hned jedno dvojspřeží sestavil ze starých biskupů. ThDr. Michala Buzalky, biskupa trnavského, Pavla Gojdiče, řeckokatolického biskupa v Prešově, kněze Schreiberera a mně.

Jak já jsem se k tomu dostal? Jednoduše. Když zjistil, že jsem chodil do Arcibiskupského gymnasia, tak stroze jen pronesl: "Ten se k nim hodí!" Tam se nebral ohled, že jsem měl následky po dětské obrně. Byl jsem podle rozsudku soudu z "vůle pracujícího lidu a dělnické třídy" třídním nepřítelem.

Byla to nadlidská námaha v hlubokém oraništi tahat pluh. Páni biskupové padali únavou. Ale vždycky je zpružil retribuční vězeň Kyzivát bičem, který nás "kočíroval". Tato nadlidská lopota trvala několik týdnů, až do doby,

než se oba staří biskupové zhroutil naprostým vyčerpáním. Pak se o tomto hrůzném ponižování dozvěděli na vyšších místech, dostali strach, že se věc provalí do rádia Svobodná Evropa, jak jsou v komunismu porušovány základní lidské důstojnosti.

Tolik z vyprávění Váši Petříka. Podle vězněného Václava Bureše ve věznicí Valdice u Jičína již před rokem 1948, byl retribuční vězeň Kyzivát levičák a bonzák a před zatčením se živil krádežemi. Retribuční vězni-pravičáci se od něho distancovali. Kyzivát byl všeho schopen. Proto si ho vrchní strážmistr Václav na tuto práci vybral, aby tloukl bičem kněze.

Tak vypadala jedna z hrůzných částí "komunistické převýchovy"

Z muklovských vzpomínek V. Petříka

Jaroslav Lhotka

Bude objasněna Husova problematická postava?

Husova postava rozdílně působila na generace, podle toho, jak každé historické období na ní promítalo své vlastní názory a ideály. Komunistický režim přetvořil Husa vlastence na Husa revolucionáře jako Jana Žižku. Tak se z Husa stal symbol odporu nejen proti Církvi, nýbrž i proti tehdejším utlačovatelům z marxistického stanoviska. Stále doposud nemáme podrobné církevní dějiny pro tuto dobu, v níž vyrůstala postava Mistra Jana Husa.

Hus byl podnícen padesátiletou reformní tradicí. Už první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic stál u jejího zrodu a v jejím pokračování se vystřídali i všichni jeho nástupci až po arcibiskupa Jana z Jenštejna. Toho Jan Hus nazýval "knězem svatého smýšlení" Arcibiskup Jan z Jenštejna po rezignaci označil, že je nemožné reformovat ty, kteří utíkají před biskupskou pravomocí pod ochranu krále Václava IV a světské moci. K synodálním kazatelům počítal i Jana Husa. Po zavraždění generálního vikáře a zpovědníka královny Žofie Jana z Nepomuku, Jan z Jenštejna z nátlaku Václava IV rezignoval.

K vysvětlení Husovy problematické postavy nestačí omezit se jen na žalobce na kostnickém koncilu, což byli většinou jeho krajané, a na soudce, kteří patřili k jiné národnosti a na případu neměli žádný osobní zájem, ale je k tomu též zapotřebí spolehlivé vydání sebraných dochovaných soudních spisů z jeho procesu v Kostnici. Podobně jako Husovy spisy tak i spisy jeho přívrženců a protivníků byly vydány jen příležitostně a neúplně. Potřebujeme především kritické a nestranné vydání Husových spisů.

Hus si nepřál, aby se koncilu dostaly do rukou jeho spisy "De ecclesia" a "Contra occultum adversarium". Když se to však přesto stalo zásluhou jeho přátel, byl velmi znepokojen, třebaže mu vlastně mělo nejvíce záležet, aby koncil jeho spisy znal a správně citoval. Je právě příznačné, že články, které byly koncilem odsouzeny, byly převážně vyňaty z těchto dvou děl. Přitom Hus tvrdil v dopisech svým přátelům do Čech, že je odsuzován na základě falešných svědeckých výpovědí pro svá kázání proti mravnímu úpadku. Koncil nakonec odsoudil Husa jen za výroky vzaté přímo z Husových spisů. Mistr Jan Hus nebyl upřímný. Musel si uvědomit, že se jeho učení liší od církevního, jehož představitelem byl Kostnický koncil.

František Palacký vyzdvihl nejenom kladné stránky Husovy, mezi ně počítá průkopnickou činnost za duchovní svobodu, ale vyčítal Husovi touhu po popularitě, nepoddajnost, bezohlednost vůči protivníkům a snahu o dosažení pravdy za cenu mučednické smrti.

Při objasnění Husovy složité osobnosti bude zapotřebí spojit bádání historické, teologické a filozofické s psychologickým, aby byla vytvořena co nejvěrnější kopie Husovy mentality. A co se dočteme ve starých historických knihách? Cituji: "Města a dějiny, kde doposud panovala svornost, učiněny jsou příbytkem svárů; život rodinný rozvrácen hlubokou roztržkou, syn stál proti otci, bratr proti bratru v odcizení sotva tajemném, trpká nastoupila nepřízeň. Zmatek na všech stranách, doma a v radě, v obci a kostele. Byli tu i obojetníci, držící se té i oné strany, nechť se s žádnou převrhnutí."

Jaroslav Lhotka

Čeští mučedníci doby husitské

Je velice nesnadné odhadnout alespoň přibližný počet obětí husitského fanatismu, vyzdvihovaly donedávna komunistickou totalitou za positivum, jak ho ve svém díle zdeformoval Alois Jirásek, vydávaný komunisty za "velkého" spisovatele.

Eneáš Sylvius píše v "České historii" o mnoha tisících: zrodilo se v Čechách mnoho tisíc. Není země, z níž by za našich časů vyšlo více mučedníků Kristových, jako z Čech." Počet zabitých katolíků byl od starých spisovatelů odhadován na 200.000. Otec národa, historik František Palacký, evangelík, udává celkový počet katolíků zavražděných pro víru Kristovu na 600.000. Co prodělávala katolická církev v Mexiku a ve Španělsku mezi dvěma světovými válkami a co vytrpěla církev v SSSR, to zakoušela po dlou-

hých patnáct let česká církev za revoluce husitské, div se neudusila v krvi svých dětí.

Vzorem českého mučedníka byl rytíř Jan Koblih. Když 1.4.1421 město Beroun dobyli Táboři, rytíř Koblih odmítl přestoupit k husitství, ačkoliv Žižka daroval životy těm, co tak učinili. Byl postaven nad oheň tak, aby mu oheň nejprve spálil chodidla, potom kolena a kyčle a konečně zbytek těla. Při tom jej husitští katané stále vyzývali, aby svolil k přijímání pod obojím způsobem, ale on vždy odmítl. Stará česká kronika Sylviova uvádí ho za vzor mučedníka a mluví otevřeně o velikých mukách, které podstoupil pro Kristovu víru. Ještě po 30 letech po bitvě u Lipan vyprávěli pamětníci papežskému legátovi Eneášu Sylviovi za jeho pobytu v Čechách, který toto vypravování zapsal pro paměť pozdějších věků.

Posvátný Velehrad, kolébka křesťanství v našich zemích, byl za husitských bouří mezi prvními, kdo osvědčil svou krví věrnost a lásku k dědictví svatých apoštolů slovanských. V únoru 1421 zástup moravských táboritů přepadl za vedení odpadlého kněze Bedřicha ze Strážnice klášter velehradský a zde tam řádili. Z obyvatel dopadli opata cisterciáků a šest bratří. O mučednické smrti těchto cisterciáků se dochoval úřední zápis probošta kroměřížského Petra z Račic (z 25.10.1425), který z příkazu papeže vyslyšel svědky. První svědek opat vizovický Martin vypovídal v zápise, jak husité klášter přepadli, vydrancovali a rozbořili, upálili opata Jana. Podobně vypovíдали ostatní svědci.

Po zrušení Velehradu došlo zakrátko i na okolní farnosti a o tom vypravuje stará listina velehradská, podává svědectví, že 6.8.1452 učinil osmdesátiletý občan ze sousedních Polešovic Petr Gensperger. Jeho stáří prozrazuje, že byl svědkem oněch událostí a jeho výpovědi stvrzené přísahou jsou jistě hodnověrné: "Husité polapili polešovického faráře Mikuláše a odvezli ho do sousedního Ostroha, kde ho mučením chtěli donutit, aby přestoupil k jejich víře, ale on se raději dal upálit. Jeho osud neodstrašil kněze Zikmunda, který nastoupil na jeho místo. Netrvalo dlouho a došlo i na něho. Když husité vpadli do dědiny, dal se na útěk, počali ho stíhat koňmo, dohonili jej a probodli kopím. Téhož dne polapili v Polešovicích kaplana Václava, dobrého kazatele, nedonutili ho k přestupu a tak ho sprovodili ze světa jako jeho faráře Zikmunda."

Úcta k polešovickým mučedníkům se dědila z pokolení do pokolení. Pavlovický farář Jan Středovský ve svém spise "Posvátné děje Moravy" z r. 1710 píše, že na jeho doby znal lid ještě místo na němž byl farář Mikuláš

upálen a lid znal i oba dny umučení oněch kněží: 2. červenec a 7 září. Ostatně i ve Východních Čechách po rozbourání kláštera podlažického a upálení jeho opata se 7 mnichy se dodnes toto místo nazývá " Na Spálivci" (Augustin Sedláček: Hrady a zámky Čech).

Při stavbě nového velehradského kláštera se použilo oněch kamenů ke stavbě, o nichž legenda vypráví, že byli potřísněny krví mučedníků. Roku 1705 jejich památka byl uctěna ještě výmluvněji, to když opat Florián 10. července tohoto roku slavně uložil do hlavního oltáře na Velehradě kámen, jenž kdysi ležel uprostřed chrámu a na kterém stála podle lidové tradice hranice mučedníků. Proč 10. července? Církev slavila památku sedmi bratří mučedníků. Roku 1722 byli mučedníci zvěčněni v malbě na stropě velehradského kostela.

I čeští katoličtí studenti jsou mezi mučedníky doby husitské. O jejich smrti se stručně zmiňuje Zaháňská kronika. Stalo se tak z jara 1427, když husité oblehli město Lubno v blízké Lužici, která tehdy náležela k České koruně a kam uprchli katoličtí studenti, aby si tam založili svou univerzitu. Se studenty, jejichž počet byl veliký, přišli i kněží. Na 18 tisíc bojovníků pod vedením Velka Koudelníka a Prokopa vpadlo do Lužice a Slezska. Duší obrany města byl místní farář. Husité nelibě nesli knězovu nebojácnost, který z vyvýšeného místa řídil obranu a proto po pádu Lubna ho přivázali ke čtyřem koním a tak ho strašně roztrhali. Všechno duchovenstvo povraždili, mezi nimi byli i studenti, kteří sem přišli z univerzity pražské.

Město Jaroměř padlo husitům 13. 5. 1420. Měšťanům bylo povoleno, aby odešli z města s holým životem, ale když Jaroměřští táhli 15. května městem ven, Táborité se neudrželi, všechny měšťany i s ženami vysvlékli a utopili v Labi nebo upálili. O tom píše Kronika Vavřince z Březové. Když takový osud stihl obyvatele, není pak divu, že kněžím se vedlo daleko hůře. Zvláště hrdinně se zachoval probošt Štěpán, který se dobře znal s vůdcem husitů. Odmítl "amnestii" a raději se nechal upálit se svými bratry. Celkem skončilo 16. 5. 1421 v Jaroměři na hranici 17 kněží a řeholníků. Pouze bratr Jan se spasil útekem, který svůj zápis o řádění husitů v Jaroměři a nedaleké osadě Zvoli, kde byl malý dominikánský klášter, schoval uprostřed oltářního kamene v kostelíku zvolském r. 1425, kdy klášterík a kostelík byly 4 roky v ruinách. Později jeho zápis se dostal do knihy, náležející kdysi klášteru zvolskému a onen rukopis pak našel v jaroměřském archivu. Bohuslav Balbín dal to otisknout pro veřejnost, aby se nezapomnělo na mučednickou smrt spolubratří Jana. První oběti byli pražští kartuziáni,

vyvraždění ihned po smrti Václava IV

Mezi vyvražděná města husity v Čechách patří Kadaň, Chomutov, Beroun, Český a Německý Brod, Jaroměř a Trutnov. Císař Zikmund nepřeháněl, když r. 1434 napsal: "Meč své ukrutnosti na věřících v Krista obrátili a chtějí i celé jméno katolíků z paměti lidské vymazati, ani věku, ani pohlaví, ani stavu neodpustili." (Majestát plzeňský).

V jejich stopách šli komunisté-moderní husité v novověku. Život lidí v obou epochách byl strastiplný. Je proto třeba onu dobu přibližovat, i v rámci ekumenismu, abychom byli pravdou k sobě blíže. Když v r. 1926 bylo v Římě blahorečeno na 200 mučedníků z doby francouzské revoluce, proč by nemělo se myslet i na naše mučedníky z doby husitské? Nebo se chceme nechat nadále opájet lží a polopravdou?

Jaroslav Lhotka

Případ husineckého děkana

Na jihu Čech, v Husinci, rodišti Jana Husa, byl děkanem P. Josef Mojžíš. Tohoto kněze Kristovy lásky stihl krutý trest za projev lásky k bližnímu, postiženého zlým osudem. Psal se rok 1945 a blížil se konec 2. světové války. Byl duben a dlouhé kolony tzv. národních hostů směřovaly do naší vlasti. Byli to civilní lidé, kteří s posledním, co jim zbylo, utíkali před blížící se Rudou armádou, aby si zachránili životy. V této době jedna kolona odpočívala v Husinci.

Pater Josef Mojžíš byl synovcem taky katolického kněze, známého Josefa Plojgara. Místní věřící jednoho dne sdělili svému pastýři, že ve stodole jednoho statku se nachází 73letá matka se svým raněným synem-knězem od Memelu a ten je oblečen v uniformě wehrmachtu s černými výložkami na límci, označení duchovních v armádách. Jakýsi horlivec ve službách komunistů si však myslel, že dle černých výložek to musí být esesák a hned to hlásil Plojgarovi, když se navrátil z koncentračního tábora. Plojgar nechal ihned děkana Mojžíše zatknout a uvěznit. Do vězení se přišel na něho podívat. Nechal ho zavést k senkrovně s výkaly, mlátil ho karabáčem a nutil ho, aby rukama posvěcenými k službě Boží vybíral lejna do kbelíku a přitom spílal, že Němci v uniformě SS poskytl azyl i s jeho matkou. Děkan Mojžíš se ohradil slovy "vždyť to byl vojenský kněz od wehrmachtu a ne nějaký esesák" Tím více ho Plojgar bil karabáčem. Koncentrák na něho zapůsobil a on se dal svěsti komunisty na špatnou cestu. V tu chvíli se Pater Mojžíš vzchopil

a vmetl Plojharovi do tváře: "Vždyť i Vy jste byl vysvěcen jako německý kněz!" To Plojhara rozzuřilo na takovou míru, že ho mlátil "hlava nehlava" Nakonec mu řekl, že mu to nechá spočítat, zač je metr.

P Josef Mojžíš byl v monstrprocesu odsouzen lidovým národním tribunálem národněfrontovních bojovníků "za pomoc SS-manovi" na 20 let žaláře. Procesu se účastnil i ředitel věznice Valdice-Kartouzy major Václav Prüher. Byl to katolík a politicky lidovec. Ten se postaral, aby byl P. Mojžíš odvezen do věznice Kartouzy u Jičína, kde mu zařídil místo vězeňského písaře na I. Oddělení věznice.

Veliteli Prüherovi jsem jednou opravoval zámek u domovních dveří. Ihned dceři poručil, aby mi něco podala k jídlu. Ve věznici byl totiž hlad. Ředitel Prüher se mě zeptal, za co jsem byl odsouzen a pak mi odpověděl, že procesy byly často protiprávní, protože nebyli voláni k věci svědci. Pater Mojžíš se dovolával asi 50 svědků, kteří na příkaz Plojhara nebyli ani připuštěni, neboť Plojhar by byl velmi těžce kompromitován a to on nepotřeboval. Major Prüher mi pak vyprávěl průběh procesu s Paterem Mojžíšem, kde se mu dělalo nevolno z té komediální frašky národního tribunálu. Před vynesením rozsudku dostal P. Josef Mojžíš závěrečné slovo. Zvučným hlasem bez zádrhelu řekl: "Už po druhé v dějinách národa českého stojí kněz z Husince před soudem. Jako tehdy tak i dnes stejně nespravedlivý. Můj dávný předchůdce Hus neměl být upálen, měl být jen exkomunikován, ale světská moc byla stejná jako dnes- měla zavřeny obě oči před spravedlností. Tak by byl národ ušetřen náboženských třenic a nebyl by mučedník. A tak to bude i začas se mnou. Tím končím!" Soudce se zmohl jenom něco zablekotat. Tolik z vyprávění ředitele věznice majora Václava Prühera.

Prüher byl k nám retribučním vězňům vždy korektní. Také byl ihned po příchodu komunistů k moci po 25. únoru 1948 propuštěn z vězeňské služby. Do té doby držel ochranou ruku nad děkanem Mojžíšem. Po únoru 1948 přišel nový velitel komunistů Kučera. Prüher odešel a bydlel v Českých Budějovicích. Po Kučerovi přišel zvrhlík a sadista Plaček, bývalý cihlářský dělník. Ten nechal P. Mojžíše deportovat na Mírov, kde byl hrozně týrán, až zešílel. V tomto stavu ho propustili a odvezli k příbuzným do Jižních Čech, kde zemřel. O jeho konci mi vyprávěla jeho sestřenice paní Růžena Radová z Prahy, Mánesova ulice. Celá její rodina v roce 1968 emigrovala ze strachu před vpádem od Východu do Kanady.

Pater Mojžíš se stal mým přítelem ve vězení. Poznal se s biskupem Karlem Skoupým, to když byli internováni na začátku padesátých let

biskupové Vojtaššák, Skoupý, Buzalka, Zela a Matocha (arcibiskup olomoucký) ve Valdické věznici. Tím končím román P Josefa Mojžíše, následovníka Kristovy lásky.

*Z paměti V. Bureše
Jaroslav Lhotka*

Význam kanonizování mučedníků

Nejhorší lidskou vlastností je bezcharakternost, kdo zlomyslně ublíží druhému, aby poškodil jeho čest pomluvou a vědomou lží. Lež je nejpodlejší zlem a je tak snadná, aby dovedla zakrýt a umožnit tolik zločinů proti přirozenému zákonu a Božím přikázáním. Co souvisí se lží a křivým svědectvím je bezcharakternost. Každý lstivý, prodejný, bezpáteřný člověk je bezcharakterní. Všichni se ho dovedou bát. A takovými byli bolševici a jejich odchovanci, komunisti.

Protináboženská propaganda v Rusku byla bolševiky vedena od počátku jejich zdánlivého vítězství a vycházela z Marxových a Engelsových spisů, kteří považovali komunismus za neoddelitelný od ateismu, spjatý s bojovným bezbožnictvím. Svoboda náboženského vyznání, která byla původně zakotvena v ústavách, byla de facto zrušena v r. 1929 a "Svaz bojovných ateistů", oficiální orgán protináboženské propagandy, v letech první pětiletky dosáhl několik milionů členů. Postačilo však, aby projekt nové stalinovské ústavnosti, uveřejněný v polovině r. 1936 potvrdil "svobodu výkonů náboženských kultů" (nikoliv náboženské propagandy), která v SSSR nikdy de jure nebyla zrušena, a v celém SSSR nastalo oživení náboženského života. Od konce podzimu 1936 odpověděla stalinovská diktatura na toto oživení novým zesílením protináboženského boje. Na 8. všesvazovém sjezdu sovětů (koncem listopadu 1936) vystupovali řečníci proti náboženství a církvím. Stalinským kurzem byly opět zahájeny "kurzy protináboženské propagandy", oživila činnost "Svazu bojovných ateistů" a spolu s tím vzrostl význam pohlavára tohoto Svazu Jemeljana Jaroslavského (pseudonym), obnoveno vydávání časopisu "Bezbožník" a současně provedeno uvěznění významných představitelů pravoslavné a katolické církve na podkladě vykonstruovaných obvinění na jejich účasti v japonské a německé výzvědné službě. Při sčítání lidu 6.1.1937 se bolševická vláda po prvé za své trvání pokoušela zjistit počet věřících tím, že do sčítacího archu vsunula příslušnou otázku. Potom byly údaje tohoto sčítání prohlášeny vládou za nevhodné k publikování.

V době předvolební kampaně k volbám do Nejvyššího sovětu vedla stalinská vláda zesílený boj proti vlivu farností. Při tom se ukázalo, když bylo dáno na výběr několik kandidátů (stejně přijatelných komunistům), jak se to předpokládalo ve volebním zákoně, že prošel vždy ten kandidát, pro kterého se vyslovila farnost. Proto bolševická vláda přešla od koncepce početnosti kandidátů k praxi jednotné kandidátky, která voličům neskýtala vůbec žádnou možnost volby. V prvních měsících 1938 bylo vynaloženo nové úsilí k zintenzivnění protináboženské propagandy. Současně s tím byly konány monstrprocesy, deportace na "Gulag"

Vývoz revoluce do Německa po skončení 1. sv. války neuspěl díky Polákům. Tehdy v srpnových dnech roku 1920 se polská armáda postavila na odpor proti bolševickým hordám na řece Visle pod Varšavou a ve třídní bitvě rozprášila armády Buďonného a Tučačevského, jdoucí na pomoc německému proletariátu. Zato se Trockému (vl. jménem Bronstein) podařilo "vyvézt" revoluci do Mexika a vnést zmatek do společnosti, který vyvrcholil občanskými válkami s protináboženským bojem, zaměřeným proti katolické církvi. A byla to levicová mexická vláda, která vydala povolení k exilovému pobytu vyhoštěného Lva Trockého ze Sovětského Ruska, a byla to také ona, která vydatně podporovala ve španělské občanské válce rudé republikány a po jejich porážce je přijala jako exulanty na základě rozhodnutí prezidenta Cardenase, levicové vlády a generálské junty. Ostatně poválečný vývoj Mexika mezi dvěma světovými válkami je charakteristický revolucemi: jednou je to proticírkevní zápas, po druhé spor s petrolejářskými firmami, jindy generálská zápolení o moc, ale často se tyto příčiny sešly v jedné revoluci a v jednom převratu.

Encyklika papeže Pia XI. Proti komunismu "Divini Redemptoris" byla vydána 19.3.1937 a je zásadním papežovým projevem proti komunismu. Církev katolická podle ní vždy odmítá komunistické učení. V ní jsou též katolíci varováni, aby se v žádné formě s komunismem nespojovali a nedali se zlákat v žádné formě ke spolupráci, protože duch komunismu je zásadně protikřesťanský.

Proč kanonizování také mučovníků mexických a španělských? Čest a charakter jsou všude na světě hlavní ozdobou člověka. Člověk potřebuje za vzor blahoslavené a svaté z doby nedávného bezbožeckého socialismu a komunismu, neboť dobré jméno je největší hodnotou života a kdo jedná čestně, vytváří kolem sebe mravní krásu a ušlechtilost. Díky mučovníkům nezvítězil komunismus na světě, protože dávají příklad vhodné následování, aby člověk mohl

žit podle křesťanských zásad jako charakterní člověk po celý život. Proto tolik blahoslavených a svatých papežem Janem Pavlem II., díky nim nezvítězilo zlo, vyrůstající z liberalismu.

Křesťanství je kořen, bez kterého nic nadlouho nevyroste. V něm spočívá síla mučednictví a svatosti, neboť podstatou křesťanství je láska a pokoj všem lidem na světě. Proto prvořadým úkolem je odporovat násilí a zlu v jakékoliv formě.

Jaroslav Lhotka

Literární příloha

Jak jsem slíbil, na konci časopisu Řád bude literární příloha. Je tu zamyšlení nad dílem Františka Lazeckého, bylo napsáno před pěti lety k výročí narození básníka. Také esej Jaroslava Durycha je skvostem. Snad se Vám bude líbit.

Karel Dachovský

Přítel jalovců a jeřabin

Není pochyb o tom, že devadesátiny básníka Františka Lazeckého (nar. 18.8.1905 v Tísku) projdou tiše a skrytě, jak prošel skromně a téměř neviditelně životem sám básník (zemřel 16.11.1984).

Do české literatury vstoupil s druhou vlnou poválečné generace prvotinou *Krutá chemie* roku 1930 zároveň s Janem Zahradníčkem a Vladimírem Holanem, tři roky po svém krajanu Vilému Závadovi, dva roky před Františkem Nechvátalem a dlouho před Robertem Konečným. Tito básníci, zhruba o pět let mladší než jejich předchůdci (Wolker, Nezval, Seifert atd.), nevytvořili žádnou uměleckou skupinu a byli mnohem méně poznamenáni materialismem a zjemnělým epikureismem svých starších druhů; vytvářeli svou poezií zcela odlišnou duchovní atmosféru. Zprvu vycházeli z poezie temné, tvrdé, bolestné, těžkomyslné, a každý po svém se urputně probíjel k jistotám víry a osvobozoval svůj verš k melodii a jasu.

František Lazecký charakterizuje svou první sbírku jako "květy natrhané na podsvětních loukách" Její obrazy jsou poplatné výbušné poetice soudobých moderních směrů, jejichž kouzla začínající básník zkoušel. Zřejmě s vědomím že mu tyto polohy nejsou zcela vlastní, používal zprvu pseudonym. Jeho prvotina je plná churavých mušelinů, atropinu, opia, fosforu a filmu.

Za touhle rychle zastarávající veteší je však již silně frekventováno i znepokojivé slovo "tajemství". Z krutého podsvětí stínů a neskutečných mámení se Lazecký záhy vymaní a v následující sbírce Kříže (1934) jako by se zcela proměnil a unikl do opačného extrému, z dekadentních rekvizit do transcendentního pojmosloví. V deseti rozměrných skladbách strmé duchovní, náboženské poezie se básník, zaujatý závratí víry, nevyhnul nebezpečí rétoriky a verbalismu. Na mnoha místech jde víc o metafyzické spekulace než o poezii, abstrakta jako ctnost a neřest, milost a hřích nenacházejí dostatečně pevný básnický výraz, verš se pohybuje ve stereotypch starokřesťanských hymnů i s jejich gramatickými rýmy. Úsilí o nový básnický tvar tak zůstalo na půl cesty.

Přesto jde přinejmenším o svědectví výrazné vnitřní proměny a je jen otázkou času, kdy bude korunována i plodnou proměnou tvorby. Prvního velkého uměleckého vítězství dobyt Lazecký v duchovní lyrice třetí sbírky Odění královské (1937), kde našel pro svou myšlenku adekvátní básnický výraz. Do jeho básní vstoupila živá krajina, zalidnily se konkrétními osobnostmi a ději, jeho poezie získala rozpětí a dramatičnost epickými prvky. Lazecký zcela osobitě transformoval širokodechý orální verš, vycházející z Claudela a Zahradníčka, a jeho přirozenou mluvnost i vnitřní patos, podepřený vroucností, bude nadále kultivovat, zjemňovat a rozvíjet. Hluboká lyričnost je zhutňována zkratkou, víc a víc se učí od lidové písně. Už zde bychom vystopovali inspirační dotyk se světem pohádky, k němuž se Lazecký později uchýlil v letech tísně a nesvobody.

Z cest v podzemních jedovatých a temných slujích a z nadšeného, předčasně nezralého letu v nadzemských výšinách přistál na pevné zemi, kterou uvědoměle přijal jako dar a úděl. Jako by byl stále pronikavěji sjednocován s příkladem svého křesťanského patrona Františka z Assisi, velikého básníka světla, víry, pokory a prostoty svobodného dítěte Božího. Dospívá k františkánsky oddanému, vděčnému pohledu na krásy Božího stvoření a poznává svůj hlavní úkol básníka v jeho chválách a slavení všemu navzdory.

Musel však ještě projít opakovanou zkušeností smrti: v máchovských a bridelovských rozjímáních diptychu Vězeň (1940), "vzlyku z temnot", a v Malém rekviem (1944), což jsou vlastně variace Františkova blahoslavení "sestřičky smrti tělesné", křesťanské elegie za zemřelými přáteli, "zpěvy o těch, kteří čekají na sluneční hymnus vzkříšení". Tato sbírka loučení uzavírá první velkou etapu Lazeckého tvorby. Čteme v ní i meditaci Smrt sv. Františka, snad záměrně dost konvenční a šedivou ("sestřička smrt ho do ráje vede,

tam za šat slávy je směněno jeho roucho šedé"), ale františkánský základ celé další jeho tvorby je nadále zjevně čitelnější i mezi verši. Bratr svět (1947) se otevřeně hlásí k františkánské tradici už svým názvem; je božsky optimistickým pohledem na rozvrácený svět ve chvíli, kdy většina je ochotna vidět v něm pouze chaos nespořádanost, cizotu a absurditu.

Od této chvíle je však poezie Františka Lazeckého zbavena čtenářů. Až po dvaceti letech může vydat dvě básnické sbírky a báseň - píseň o Antonínu Dvořákovi. Později nachází z porozumění odvážných přátel od sklonku sedmdesátých let možnost publikovat několik drobných svazečků bibliofilsky nebo jako cvičné práce tiskařských učňů. Jsou to vzácné básnické pozdravy s názvy vonícími básníkovým domovem a přírodou: Přátelství s jalovcem, Moje klenotnice, Zastavení pod jeřabinou, Chlebovice, Mamince na hrob, Světlany... (Jde vesměs o výbory z desítek básnických sbírek, které napsal v dlouhých letech umlčování.)

Poezii Františka Lazeckého jako by vnucené ústraní svědčilo. Podivuhodně vyvrává a prohlubuje se. Bytostný tradicionalismus, potřeb kontinuity a společenství s živou minulostí, je organicky sjednocen s neméně hluboce prožívaným dravým pohybem přítomného času. Všudypřítomný ideál sv. Františka z Assisi nestaví básník konfrontačně k přítomné skutečnosti, nýbrž jde nesnadnou cestou jeho naplňování. "I tmy lze orat, ale jen slunečním pluhem," píše na okraj výboru Jenom vzlyk temnot (1971), kde je poezie zevnitř prostoupena zralou spiritualitou. V básni "Až políbíš malomocného" nemusí být sv. František ani jmenován, abychom cítili jeho sugestivní přítomnost, stejně průzračně je jeho lidsky konkrétní láskou prosvícena řada dalších básní, bratr oslík dokonce hovoří jako člověk a zpívá "sluneční píseň" Nemusíme sledovat jen tyto výslovné záměrné stopy a značky. Lazeckého poezie se především pročišťuje a oprošťuje, uprostřed stále komplikovanějšího a hrozivě se rozpadajícího světa neuniká z jeho ohrožení, ale zcela bezelstně i bezvýhradně se opírá o jistotu víry a ve své čiré prostotě je jista svým bezpečím.

Máme-li charakterizovat jedním slovem tuto pozdní a zralou poezii Františka Lazeckého, řekneme nejspíše, že je to poezie laskavá; v její laskavosti, otevřené celému světu, se plně projevuje osobnost jejího tvůrce. "Když se na svět usměješ... stal se tu zázrak: právě jsi podpálil nicotě paty." Básníková vlídnost, plná jemného porozumění a smíru, není pohodlným ignorováním skutečnosti. Vychází z pronikavého pochopení všeho zla a jeho bezmocnosti vůči lásce; vychází z hlubokých a těžkých životních zkušeností.

Ostatně máme v paměti i Lazeckého břitkého polemika, znalého umění ironie a sarkasmu; k vyrovnané životní moudrosti došel za cenu nejednoho šrámu. Moudrost jeho stáří je ve shodě se zkušeností celých generací, uchovanou v úslovích a rčenicích, říkadlech, pořekadlech a písních jejichž dikci, stejně jako jejich jadrnou pravdu Lazecký virtuózně rozehrává. "I ten nejhorší čas voní heřmánkem" - takové verše mají doslova léčivou sílu.

Na druhé straně stojí vědomí, že "každé naše slovo by mělo blahorečit" Druhý pól poezie Františka Lazeckého směřuje tudíž k modlitbě; až do té míry, že leckdy rezignuje na verš, například v meditacích na prosby Otčenáše nebo v rozjímání Křížové cesty. Zastaveními stále častějšími, milejšími a do hloubky prožívanými se stávají Vánoce, Velikonoce a Letnice, jejichž duchovní bohatství v průběhu let nahlíží znovu a znovu z různých aspektů. Zcela přirozeně splývá rytmus liturgického roku v jeden proud s rytmem přírodního dění. Pozdní poezie všedních dnů Františka Lazeckého, povýšených jeho slovem na sváteční čas, je skryta v obsáhlých sbírkách většinou dosud ještě nevydaných: Sluneční džbány, Krásní svědkové, Každý svůj kámen, Století za stoletím, Žebračka podzimu, Faust v Ostravě, Plaváček rok, Elegie přicházejícího času..

"Úděl básníka je zpívat. V žáru letního dne i v třeskutém mrazu zim, v dnech strmících až do nebe stejně jako v temnotách propadajících se v marnost. V kroč do nebes, sestup do podsvětních vod, nezapisuj, co jsi viděl, slyšel, cítil, ale přines odtamtud zpěv, osvobozující slovo" - napsal na obálku jedné své sbírky. Básník má právo vidět své poslání a formulovat je i jinak, ale bezpochyby dospěje vždycky v té nebo oné formě k vyslovení svobody; rozmnožení, rozšíření, obraně i chvále svobody.

František Lazecký byl poutníkem svobody a krásy, obdivovatelem a chvalořečníkem Božího díla. Nebyl průzkumník nových cest poezie. Neobjevoval poezii, nacházel ji a žil jí. Přijímal ji jako dar a úděl. Z povahy jeho talentu vyplývalo, že jako všichni rození básníci vděčně a bez rozpaků přijímal i cizí popudy a podněty, po svém je zpracoval a rozvinul a předával dál. V tom se podobal lidovým tvůrcům, vypravěčům a pohádkářům - bajačům, jak říkal jazykem své slezské domoviny. Není divu, že nakonec - v době, kdy vlastní poezii mohl svěřovat jenom přátelům - se ponořil s velkou láskou, zanícením a uměním do pokladnice lidových pohádek a v několika objemných svazcích vydal jejich převyprávění "švarnou moravskou řečí" A docela k nerozeznání splývá jeho vlastní podíl s lidovou slovesností v kouzelné dětské knížce Malinový chodníček, což je malebný slezský rok

na vsi v říkadlech, popěvcích a hrách.

Ale takto se již dostáváme do rozsáhlých oblastí tvorby Františka Lazeckého prózou povídkám, esejům, vzpomínkovým črtám, překladům. To všechno bohužel musíme pominout, vždyť jsme chtěli načrtnout jen několik základních informací k jubileu básníka, z jehož moudré a silné poezie nabízíme několik básní.

Mojmír Trávníček

Když maminka pekla chléb

František Lazecký

Mnozí vzpomínají, já zase nemohu zapomenout,
jak maminka pekla chléb v pekařské peci.
Stavení vonělo, voněl široký daleký svět
a ona tu stála štíhlá a krásná jak mladá Kirké,
jež házela do noci luny ukradené díži.

Jak věštírna v starodávných Delfách dýmala pec
začazená výroky znamenající přízeň i zlo,
uťatou hlavu, povýšení života, někdy též hada,
který se provlékl komínem a nacpán jiskrami
plazil se krajinou jak černá řeka.

Tu maminka, stále ji takovou vidím,
celá ze zlata, bylo v ní nejmíň čtyřicet omladlých vědem,
zdvihla paže, otevřela dokořán ohnivou pec,
a v tu chvíli z ní vyputovalo do světa
dvanáct sluncí, k nimž jste vztahovaly ruce vy,
končiny země.

Maminko, má štíhlá, má krásná Kirké,
když tě tak vidím chodit tam někde v iónském moři,
je mi jak Odysseovi, jenž se zrovna vrátil na Ithaku,
sedl si za stůl a krájí si krajíc ze zlatého pecnu,
jehož kruh nemůže zrušit ani nůž smrti.

Šeptáno knězi

Jaroslav Durych

Ach, kdybyste věděl, jak jsem ošklivý!

Díval jsem se dnes na vás. Předtím jsem zevloval na vedlejší oltář, u jehož jednoho sloupu stojí malovaná dřevěná socha, nevím kterého svatého. Je to či byl to mladý ztepilý muž ve tmavém, dosti volném rouše s volnými rukávy, s pravicí ohnutou v lokti a pozdviženou k nebi. Poněvadž rukáv byl volný, klesl mu tím zdvižením ruky asi do poloviny lokte, takže ta část zůstala odkryta a jako by nahá. Na hlavě neměl nic, jen vlasy. Ukazoval obličej, celou hlavu i krk a ještě tedy tu ruku s obnaženým loktem. Byl mladý a ztepilý a zdálo se, že měl v sobě mnoho krve i mužné síly a že byl tak prudký a nenasytný, že mu nestačil svět a vztahoval ruku ještě po tom, co je nad ním. Tu jsem si vzpomněl na ženy. Jak by je asi dráždil takový muž, mladý, vášnivý a ušlechtilý, který stojí před nimi a nad nimi a shlížeje s výše, vztahuje ruku po něčem, co zahanbuje všechny představy smyslů! A hleděl jsem na ten obnažený loket s nevolí a závistí a nepřátelstvím a ptal jsem se sám sebe, proč mě zlobí a tupí a zesměšňuje, když ví, co je v mém nitru - a on jistě to ví!

Nu, řekl jsem si, takové ruce by se slušelo, aby byla přibita na kříž, a ten rukáv, který mu spadává do poloviny lokte, měl by býti stržen i s celým tím rouchem. Pak už by to bylo úplné; pak už by se i to, co je v mém nitru, udávilo samo sebou a pak - jsem pohlédl na vás.

Vy tedy ještě nejste dřevěná malovaná socha, ještě dýcháte, a stojíte-li nebo přecházíte-li, musíte se namáhati, abyste přemohl slabost stáří a zachoval důstojnost, proti které se všechno tělesné ústrojenství i se všemi útroby až zoufale brání. A byl jste právě skloněn obličejem téměř až k desce oltářní a mluvil jste výrazným šeptem dosti rychle a jako by s úzkostlivým vzrušením slova, která nejsou modlitbou, ani vyznáním, nýbrž pouhou zmínkou, která však způsobují zázrak. A slyšel jsem váš hlas, a třeba jsem neslyšel jednotlivost, věděl jsem dobře, co to říkáte, ale nemyslil jsem na to. Ne. Myslil jsem na vaše ruce, či spíše jen na vaše prsty, a nikoliv na to, co říkáte, poněvadž pro mou duši to bylo příliš těžké a nesnesitelné, nýbrž na vaše rty, na váš hlas a na váš dech. Vaše rty byly zvadlé a unavené, váš hlas prozrazoval námahu, která se nekončí než smrtí, a váš dech mi připomínal, že všichni dodýcháme, ale zvláště že dodýchám já. A tu jsem záviděl tomu, co jste držel v ruce. Říká se tomu chléb. Ještě tam byl kalich a v něm víno s vodou. Sám jsem

aspoň viděl, jak jste to tam lil. I záviděl jsem hořce a nemoha té hořkosti svésti, ulevil jsem si slovy:

Tak vida! Takový nicotný kousek toho, čemu se říká chléb, se má dočkat toho, že se z něho stane taková věc, že o ni nelze ani mluvit, ani myslit, a když se před ní padne tváří k zemi, je to málo, mnohem méně než nic, a i kdyby se před tím shořelo, ještě by to nic nebylo. A což já? Což pak nejsem více než ten nicotný kousek chleba, i než ta kapka vína a vody se vším všudy? Vím, že jsem špinavý a ošklivý, že sám na sebe nemohu pohlédnouti, aniž bych plakal, ale co je to platné, přece jen ještě stále jsem více než ty věci, které lze buď koupiti nebo objednat a zaplatiti mnohem snadněji než leccos jiného. A já bych tak potřeboval, aby některý kněz se mě ujal a udělal se mnou něco, co by bylo nekonečně skrovnější, než to, co dělá s tím chlebem a vínem! Kéž by mě tak proměnil aspoň ve vlaštovičku nebo v holuba! To by mi úplně stačilo k radosti i blaženosti.

Já vím, nebo se aspoň bojím, že vím, co mi odpovíte. Mohl a měl bych tuto nesmyslnou a snad i nenáležitou žádost odmítnouti a potlačiti sám. Ale vím přece, jakou máte moc. A vy to víte také. Pomozte! Vždyť je mi úzko. Prosím vás, pomozte mi!

/U Pražského Jezulátka, říjen 1948/

Novela o emigraci a putování duše

Irena ITISOVÁ

Zamyšlení nad novelou Karla Dachovského V srdci Londýna.

Příběh českého emigranta.

Nejnovější literární práci Dachovského jsem přečetla jedním dechem. Její tematika je mi nesmírně blízká, znám jí "z terénu" Žijeme totiž již přes 30 let s rodinou v exilu v srdci Londýna, od doby kdy sovětské bratrské tanky vjely do Prahy... Když jsme po dvaceti letech, po listopadových událostech 1989 opět mohli navštívit vlast, řekl nám jeden dávný kamarád lékař: "Neberte nás vážně, my jsme všichni nemocní." Vyjádřil přesně to, co jsme intenzivně cítili při hlubším posouzení stavu věcí a chování lidí, i těch nám nejbližších. Jakou nemocí trpí? Co jí způsobilo? Diagnóza je nasnadě. Žili 40 let v komunismu, zruďném, depresivním a manipulativním režimu, moderním otrokářském státě, který zbavuje člověka osobní svobody, výběru cesty a osobuje si právo kontrolovat i jeho myšlení. Vnucuje mu materialistic-

ký světový názor, v němž Bůh nemá místo. Okrádá ho o plody jeho práce, nutí ho žít ve lži a v neustálém strachu, že bude odhalen a potrestán za každé vybočení z linie. Má k tomu účelu dokonale zorganizovaný policejní aparát, síť donašečů a špiónů a vytváří v lidech psychózu, že jsou neustále sledováni. "Big Brother" tě pozoruje.. Odtud jen krok k duševnímu onemocnění.

Toto dědictví si přinesl sebou do Londýna student Josef Pavlát, duše citlivá toužící shodit okovy komunistické normalizace druhé poloviny 80 let a jít za svou představou začít nový život ve svobodně západní zemi. Chce být tam, kde žije jeho básnický idol James Dolby, s nímž si dopisuje a jehož dílo překládá. Chce proniknout hlouběji do jeho tvorby a hledat v ní inspiraci. Stačí to k zakotvení?

Bydlí v Londýně v emigrantské komunitě, která je infiltrována agenty tajných služeb. V tomto bodě se mu ztrácí hranice mezi realitou a představitelstvem hraničící se stihomamem. Žije pod neustálým stresem násobeným steskem po domově, pocitem osamělosti a nucenou nečinností, kdy čeká na pracovní povolení. Hledá cestu, ale nenalézá. Anglie je mu cizí. Jakási podivná přehrada mu brání myslet svobodně a tvořivě, zvážit situaci a začít budovat novou existenci v nových podmínkách. I jeho vztah k ostatním lidem je zasažen nemocí komunismu. Vždyť ve svém krátkém životě nepoznal nic než komunistickou sterilitu. Ani návštěva básníka, který je jeho jediným záchytným bodem nepřinese očekávaně duševní naplnění v té míře, aby mu dalo životní směr. Ostatní lidé, s nimiž se setkává, defilují nezúčastněně kolem jako černobílé postavy na filmovém plátně. Vše co se s ním děje připomíná skleněný zvon americké básnířky Sylvie Platt ("Bell Jar"), když prožívala svou vnitřní emigraci v depresi a její pozemský svět se hroutil... Josef Pavlát podvědomě cítí, že Bůh ho volá, ale ve stavu vyčerpání a rozčarování nemá sílu jít za hlasem. Poznává že emigrace je dobrovolné vykořenění a pochybuje o správnosti svého rozhodnutí. Snad měl svůj úděl doma snášet dál. Najít si modus vivendi... Pochybnosti a nejistota přiživují a stupňují nemoc komunismu.

Novela je psána s retrospektivním nadhledem. Ve vlasti se mnoho změnilo během několika málo let, kdy se Josef Pavlát zotavoval z traumatických prožitků. Nová polistopadová realita přinesla mnoho nadějí a vrátila bezprostředně lidem elán, který však začal brzy opadávat, když "sametový podvod" vyšel najevo. Radost a uspokojení opět chybí, přestože se snad o trochu lépe dýchá. Josef Pavlát si prožije krátkou epizodu návratu do Anglie mezi básnířky mnohem zajímavější a příjemnější než byla ta první, protože jeho oči

vnímají všechno jinak. A do toho mu najednou zazáří "vnitřní křesťanské světlo", jak o něm píše Komenský ve svém "Labyrintu" které ho povede k zakotvení. Z toho úhlu se mu jeho neúspěšný pobyt v Anglii už nejeví jako ztroskotání, ale jako obtížný zákrut na trnité cestě, za nímž cíl je již blízko.

Karel Dachovský mistrně vystihl svým literárním stylem, zdánlivě neangažovaným, věcným a nevyšperkovaným vyprávěním psychózu emigrace, kdy člověk dobrovolně odejde ze situace, která ho dusí, ale přitom nemůže zapustit kořeny v nové. Životní cíl chybí. Jeho hledání v džungli cizího prostředí má malou naději na úspěch a často končí fiaskem. Mnohá putující duše najde svůj obraz v příběhu Josefa Pavláta

Zde se mi nabízí srovnání. Exil, který jsme prožívali my, byl jiného ražení. Byl to únik z komunismu s cílem utkat se s ním a jeho dědictvím v nás na jiné frontě. Podmínkou k tomu bylo vybudovat rodinné zázemí což byl úkol nemalý. Mnozí naši přátelé nesli osud Josefa Pavláta... Ale to by byla zase zcela jiná kapitola.

Londýn, 17. srpna 2000

U svatého Jindřicha

Karel Dachovský

Na věži zní úder zvonoviny.
Holubi jsou poděšeni.

U svatého Jindřicha
ticho ani nedýchá.

Ještě žije mníšek z Lorety,
otáčí se kolo z rulety.

Otáčí se zarputilý den.
Jsem jak solný sloup a celý nachýlen.

V ošatce se míchá sírovina.
Při zpovědi bude odpuštěna moje vina.
Ach!

